

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DONNA MARCHETTI

Nefret Mektupları

NOX

Çeviren: Ceren Güreli

Birinci Bölüm

GÜZEL KIZLAR ÖLÜM TEHDİTLERİ ALIR

Naomi

“Bu yeni bir rekor falan herhalde. Yayına başlayalı daha iki hafta oldu ve şimdiden hayran mektubu alıyorsun.”

Anne’in insanlara gizlice yaklaşmak gibi bir huyu vardı, bu yüzden arkamda sesini duyduğumda irkilerek sandalyemde döndüm. Sanırım olay ayakkabılarındaydı. Fayansta bile aşırı sessizdiler. Gülümseyerek elindeki mektubu salladı.

“Meteorologların hayran mektupları aldığını bilmiyordum. Endişelenmeli miyim?”

“Güzel olanlar alıyor,” dedi Anne göz kırparak. “Ama dediğim gibi, iki hafta yeni bir rekor. Umalım da yeni hayranın takıntılı çıkmasın.”

Mektubu ondan alıp düz beyaz zarfın arka yüzünü çevirdim. Üzerinde el yazısıyla ismim ve haber kanalının adresi yazılıydı. Anne sabırsızlığını gizleme zahmetine bile girmeden beni izliyordu. Parmağımı kapağın altına kaydırıp yırtarken zarfı boydan boya ikiye böldüm.

“Mektup açacağı kullansana,” dedi Anne. Yüzünde sinirli bir ifade vardı.

“Mektup açacağına kimin ihtiyacı var ki? Parmaklarım gayet iş görüyor.”

“Kâğıt kesiği olacak,” dedi.

Umurumda değildi. Omuz silktim. “Mektupları bugüne kadar hep böyle açtım.”

Yırtık zarfın içinden katlanmış tek bir defter sayfası çıkardım. Mektup elle yazılmıştı. Basit, kısa ve özdü:

Sevgili Naomi,

Umarım bir sonraki hava durumu raporunun ortasında yıldırım çarpar da ölürsün. Çok ironik olmaz mıydı?

—L

Kendime engel olamadan bir kahkaha patlattım. Sonradan kendimi tutmaya çalışsam da olan olmuştu, sarsıla sarsıla gülüyordum. Anne kaşlarını çattı, ardından neye bu kadar güldüğümü görmek için mektubu elimden kapıverdi. Gözlerimden yaşlar gelirken onunkilerin fal taşı gibi açılmasını ve yüzünün kıpkırmızı kesilmesini izledim.

“Aman Tanrım,” dedi. “Çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyordum. Gerçekten haberim... Sen iyi misin? Neden gülüyorsun?”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra yırtılmış zarfı elime aldım. Gönderenin adresinin olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

“Nereden gelmiş bu?”

Anne başını iki yana salladı. Tepkimden dolayı kafasının karıştığı ortadaydı. “Bu sabah postayla geldi. Gönderenin adresi yok. Kim olduğunu biliyor musun?”

Başımınla onayladım. Yüzümde yeniden beliren tebessümü hissedebiliyordum. “İki yıldır haber almadığım biri.”

Verdiğim cevaplar Anne’in kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Bu şaka falan mı? Yoksa bilmemiz gereken psikopat bir sapığın mı var?”

“Uzun hikâye. Açıklaması biraz zor.”

Anne yanımdaki masadan bir sandalye çekip oturdu. “Zamanım bol.”

Ayağa kalkıp eşyalarımı toplamaya başladım. Bugünlük işim bitmişti ve bu, tüm iş arkadaşlarımla dinlemesini isteyeceğim türden bir konuşma değildi. “Çıkmak üzereydim,” dedim. Anne hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Bir kahve içelim mi? Sana her şeyi anlatırım.”

Sevgili Luca,

Yeni mektup arkadaşın olacağım için çok heyecanlıyım. Öğretmenim Kaliforniya’da yaşadığınızı söyledi. Daha önce Kaliforniya’da yaşayan biriyle hiç tanışmamıştım. Çok havalı! Her gün plaja gidiyor musun? Orada yaşasaydım ben giderdim diye düşünüyorum. Yaşadığın yeri çok seviyor olmalısın.

Ben Oklahoma’da yaşıyorum. Canım istediğinde plaja gidebileceğim bir yerde yaşamak istemişimdir hep. Benim şehrimde yapacak pek bir şey yok, tabii alışveriş merkezine ya da nehre gitmeyi saymazsan, ki bunlar da okyanus kadar güzel değil.

Kaliforniya’da neler yapmayı seviyorsun? Evcil hayvanın var mı? Benim bir hamsterım var ama aslında bir kedi istiyorum. Annem biraz daha büyüdüğümde bir kedi alabileceğimi söylüyor ama bunu kendimi bildim bileli söylüyor zaten. Şu anda on yaşındayım ve bir kediye bakabilecek kadar büyüdüğümü düşünüyorum. Ya da bir gelinciğe. Eğer bir kedim olmayacaksa o zaman gerçekten bir gelincik istiyorum. Ya sen? Gelincikleri sever misin?

Sevgiler,

Naomi Light

Luca'ya ilk mektubumu yazdığım da beşinci sınıftaydım. Öğretmenim bir şapkadan rasgele isimler çekerek bize mektup arkadaşı seçtirmişti. Böylece ben de Kaliforniya'da yaşayan Luca Pichler adında bir çocuğa mektup yazmaya başlamıştım. Başka bir eyalette yaşayan yeni bir arkadaş edineceğim için heyecanlıydım. Daha önce hiç mektup arkadaşım olmamıştı ve mektubu nasıl bitirmem gerektiğinden emin değildim. Annem o zamana kadar tüm mektuplarımı "Sevgiler, Naomi" diye imzalattığından bu mektubu da öyle sonlandırmıştım. Fakat hiç tanımadığım bir çocuğa "sevgiler" yazmanın tuhaf olup olmadığı aklıma takılmıştı. Sonuçta daha önce sadece aileme mektup yazmıştım.

Mektubu yeniden yazmak için çok geçti ve ben de karalayıp özensiz biri gibi görünmek istememiştim. Bayan Goble yazdığımız mektupları toplaya toplaya sırama gelmişti. Kendiminkini bir zarfın içine koyup ona uzatmıştım.

O da bize mektupların ertesi sabah postaya verileceğini ve mektup arkadaşlarımızın eline geçmesinin birkaç gün alacağını söylemişti. Sonrasında Kaliforniya'daki yeni arkadaşlarımızdan haber almamız için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti.

İki hafta sonra mektup arkadaşlarımızdan cevap almıştık. Ailem dışında birinden posta almak beni çok heyecanlandırmıştı. Mektubu açtığımda ilk fark ettiğim şey Luca Pichler'ın el yazısının berbat olduğuydu. En azından düzgün yazmak için biraz çabalamış olsa okumam normalden iki kat daha uzun sürmezdi.

Sevgili Naomi,

Kulağa çok sıkıcı geliyorsun. Annem Oklahoma'nın dini açıdan tutucu bir yer olduğunu ve muhtemelen on altı yaşında hamile kalacağını söylüyor. Ayrıca gelincikler pis kokar. Gerçek bir evcil hayvan istiyorsan bir köpek al

çünkü kediler sıkıcıdır. Bir kez daha düşündüm de... belki de kedi tam senlik olabilir.

Oklahoma'da kasırga çıkıyor mu?

Sevgiler,

Luca Pichler

Berbat el yazısını çözmek için bu kadar çaba sarf etmek zorunda kalmam durumu daha da çileden çıkarıcı hâle getirmişti. Ben o kadar güzel ve neşeli şeyler yazmışken o kalkıp... böyle bir cevap mı vermişti? Çenem titriyordu. Bayan Goble'in beni böyle görmesine izin veremezdim. Mektubu katlayıp derin bir nefes almıştım. Gözlerime dolan yaşları tutmuştum. Sonra mektubu açıp tekrar okumuştum. O da benim gibi sonuna "sevgiler" yazmıştı. Bunu ona annesi mi öğretti yoksa sadece beni mi taklit etti diye merak etmiştim. Belki de bu kadar nefret dolu bir mektup yazdıktan sonra ironi yapmak için eklemişti. Kaliforniya'da beşinci sınıfa giden oğlanlar böyle bile isteyebilirler miydi? Bundan şüpheliydim. Muhtemelen mektubunun geri kalanında olduğu gibi benimle alay ediyordu.

Defterimden dikkatlice temiz bir sayfa koparmış, kalemimi almış ve cevap yazmaya koyulmuştum.

Sevgili Luca,

El yazın berbat. Mektubunda ne yazdığını bile anlayamadım. Görünüşe göre beş kedin olduğunu söyledin ve hafta sonları en sevdiğin şey de onların tuvaletlerini temizlemek. Bu biraz tuhaf. Muhtemelen bu kadar tuzlu su içmeyi bırakmalısın. Belki de okyanustan uzakta yaşamam iyi bir şeydir.

Ve evet, burada kasırga çıkıyor.

Sevgiler,

Naomi

Bir sonraki mektubunu anlamak daha kolay olmuştu. Acele etmeden el yazısını daha düzgün hâle getirmeye odaklandığı belliydi. Bu seferki ilkinden daha acımasız olsa da zafer kazandığını hissetmekten alamamıştım kendimi.

Sevgili Naomi,

Az gelişmiş Oklahomalı beyninin ayak uydurabilmesi için bunu daha yavaş yazdım. Anne ve babanın kardeş olduğunu duyduğuma üzüldüm. Ensestin birçok sakat doğuma neden olduğunu duymuştum, bu da senin neden böyle olduğunu açıklıyor.

Oklahoma'da kasırga çıktığını duyduğuma sevindim. Belki şansımıza bir kasırga evinizi yok eder de ailenin senin gibilerden daha fazla üretmesini engeller.

Sevgiler,

Luca

İkinci mektubu aldığımda küplere binmiştim. Bir insanın nasıl bu kadar kaba ve iğrenç olabileceğini anlayamıyordum. Mektubu katlayıp sıramın çekmecesine tıktırmış ve ona bir daha asla yazmayacağıma yemin etmiştim. İlk seferinde sadece kötü bir gün geçirmiş olabileceğini varsaymıştım ama bunu yalnızca korkunç bir insan olduğu için yaptığı netleşmişti.

“Ama ona cevap yazdın, değil mi?” diye sordu Anne. “On-
dan haber almayalı iki yıl oldu demiştin. O kadar zaman sen-
den cevap almadan sana yazmaya devam etmedi herhalde?”

“Cevap yazdım. Bir süre sonra.”

“Öğretmenin onun bu mektuplarını hiç gördü mü?”

Omuz silktim. “Hayır. Bize her zaman zarfları açılmamış

olarak verirdi. Hiçbirimiz şikâyet etmeyince sanırım mektup arkadaşlarımızın uslu durduğunu varsaydı. Bu da işime geldi çünkü bu olaydan sonra dilim iyice sivrildi.”

“Gerçekten kızmış mıydın yoksa sadece tepki vermesi için mi yaptın?”

Durup birkaç saniye düşündüm. “İlk başta kızgındım. Ama sanırım zaman geçtikçe mektuplarını dört gözle beklemeye başladım. Ne kadar acımasız olabileceğini görmek istedim. On-
dan daha acımasız olmayı da görev edindim.”

Anne aramızdaki masanın üzerinde duran mektuba baktı. “Görünüşe göre top sende.”

Mektubu aldım ve tanıdık el yazısına şöyle bir göz gezdirdim. “Gönderen adresi yok ki,” diye hatırlattım. “Nasıl cevap yazacağım?”

“İki yıl önceki adresini dene,” dedi.

“Denedim zaten. Bir buçuk yıl önce. Teslim edilemediği için iade edildi. Genellikle birimiz taşınırsak bir sonraki mektubu üzerinde yeni adresle birlikte gönderirdik. Bu sefer yeni bir mektup göndermeden taşındı.”

Anne düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Sana meydan okuyor,” dedi bir dakika sonra.

“Bana meydan mı okuyor?”

“Onu bulman için,” diye açıkladı. “Bir cevap göndermezsen son sözü o söylemiş olacak ve onlarca yıl süren mektup savaşını sona erdirecek. Kazanmasına izin mi vereceksin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayatta olmaz. İzini süreceğim.”

İkinci Bölüm

KARDEŞLER

Luca

Mektup arkadaşı edinme fikrinin aptalca olduğunu düşünmüştüm. Başka eyalette yaşayan çocuğun tekine söyleyecek bir şeyim yoktu. Herhalde sınıfımda bu mektup arkadaşlığı işine heyecanlanmayan bir ben vardım. Sınıfın geri kalanı birbirlerine mektuplarını okuyup ne cevap yazacakları hakkında konuşurken ben arka sırada oturmuş, evde video oyunları oynuyor olmayı diliyordum.

Sonuçta not verilecek bir ödev değildi. Bayan Martin muhtemelen mektuplarımızı okumayacaktı bile.

“Luca,” dedi dikkatimi çekmek için. “Sana gelen mektubu bizimle paylaşmak ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Pek sayılmaz.”

Bana anlayışla gülümsedi. “Sadece Ben’e de okuyabilirsin.”

Arkadaşım Ben yanıma oturdu. En az benim kadar heyecanlı görünüyordu. Masanın üzerinde duran mektubu ona doğru kaydırđım. Okuduktan sonra o da aynı şekilde bana iade etti.

“Okyanustan amma çok bahsetmiş,” dedi.

“Sorma,” diyerek ona katıldım.

“Ne yazacaksın?”

“Bilmem. Bu çok aptalca.”

“Sana göre her şey aptalca zaten.”

“Her şey aptalca da *ondan*.”

“Ona cevap yazmalısın,” dedi Ben.

“Niyeymiş?”

“Çünkü yazmazsan sınıfta mektup almayan tek çocuk o olacak.”

Gözlerimi devirdim ve iç çekerek not defterimden boş bir sayfa açtım. Naomi’nin mektubuna bir kez daha bakıp kendi mektubumu karalamaya koyuldum. Yazmayı bitirdiğimde sırtıydım. Kâğıdı defterden koparıp Ben’e uzattım.

“Bunu gönderemezsin,” dedi. “Başın büyük belaya girer.”

“Bayan Martin okumayacak bile,” dedim fısıldayarak.

“Bu yazdığın çok kaba,” dedi. “Onu ağlatacaksın.”

“Ne olmuş? Onu tanımıyorum.”

Mektubumu geri aldım, katlayıp öğretmenimizin verdiği zarfın içine koydum. Konunun burada kapandığını düşündüm. Naomi Light yeni bir mektup arkadaşı isteyecekti ve benim de kimseye bir şey yazmam gerekmeyecekti.

Ama konu kapanmamıştı. İki hafta sonra Bayan Martin yeni mektuplarımızı dağıttı. Naomi’nin bana bir mektup daha yazdığını görünce şaşırdım. Ben de şaşırmış görünüyordu. Hatta kendininkini açmadan önce benimkini açmamı bekledi.

“Ne yazmış?” diye sordu ben daha okumayı bitiremeden.

Mektubu beni sinirlendirmişti. “Geçen sefer ne yazdığımı anlamamış ve hiç bahsetmediğim şeyler uydurmuş.”

Defterimi açtım ve cevabımı yazmaya başladım. Daha ilk cümlemin yarısına gelmiştim ki hepsini karaladım. Haklıydı. El yazım gerçekten okunmuyordu. Bayan Martin daha düzgün yazmam konusunda beni sürekli uyarırdı ve annem bile bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söylemişti. Temiz bir sayfa açıp baştan başladım. Bu sefer tüm harflerin ayırık ve okunaklı olmasına özen göstererek yavaş yavaş yazdım.

Mektubum bittiğinde Ben'e gösterdim. Okurken kaşları çatıldı ve sonra bana dönüp yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç," dedi. "Oklahoma'daki insanlar sahiden böyle şeyler mi yapıyor? Kardeşleriyle mi evleniyorlar?"

Omuz silktim. "Muhtemelen hayır."

Kâğıdı geri alıp zarfın içine tıktırdım.

"Neden ona karşı hâlâ bu kadar kabasın? Muhtemelen bir mektup arkadaşı olacağı için heyecanlıydı."

Ben bakışlarını sınıfımızdaki diğer çocuklara çevirince ben de aynı şeyi yaptım. Aldıkları mektupları okurken tüm kızların yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ne yazacakları konusunda birbirlerine fikir veriyorlardı. Ne yaptığını biliyordum. Naomi'yi onlardan biri olarak görmemi sağlamaya çalışıyordu: Postayla gelen bir kâğıt parçası olarak değil de gerçek bir insan olarak.

"Yıl boyunca kızın tekine yazıp durmak zorunda kalmak istemiyorum. Cevap yazmamaya karar veren o olursa bu benim hatam olmaz ve Bayan Martin de beni rahat bırakır."

Zarfı kapatıp Naomi'nin adını ve okul adresini yazdım, sonra da Bayan Martin'in mektuplarımız için bıraktığı sepete attım. Mektubunu ilk teslim eden bendim. Bana gülümsedi.

"Bu ne hız," dedi.

Omuz silktim ve en çekici olduğunu düşündüğüm gülümsememi takındım. "Mektup arkadaşım ile sohbet etmek gerçekten çok kolay. Ondan haber almak için sabırsızlanıyorum."

İki hafta sonra mektup arkadaşlarımızdan cevap geldi. Bayan Martin sıraların arasında dolaşarak mektupları dağıttı. Benim sırama geldiğinde durup elindeki mektup yığınına şöyle bir göz gezdirdi. Birini alıp Ben'e uzattı. Yığının sonuna gelince yeniden baktı.

"Hımm," dedi bana mektup gelmediği anlaşılınca. "Üzgünüm, Luca. Görünüşe göre bu sefer sana mektup gelmemiş. Di-

ğer mektuplarla karışmış olabilir. Bazen olur öyle. Muhtemelen bir iki güne elimize ulaşır.”

“Ya.” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım ama çok da çaba sarf etmem gerekmedi. *Gerçekten* bir parça hayal kırıklığına uğradığıma şaşırmıştım. Mektupları beklerken kendimi Naomi’nin benimkine yanıt olarak başka bir iğneleyici mektup göndermesini umarken bulmuştum, böylece ben de daha iğneleyici bir mektupla karşılık verebilecektim.

Acımasız mektuplar yazmamın ardındaki yegâne amacın onun cevap yazmayı bırakmasını sağlamak olduğunun farkındaydım ama bu kadar çabuk gerçekleşeceğini de tahmin etmemiştim doğrusu. Ama şimdi sınıfta okuyacak bir mektubu olmayan tek çocuk bendim.

Ertesi gün teneffüs bitiminde Bayan Martin’in masasına uğradım.

“Bugün bana mektup geldi mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Luca. Henüz bir şey gelmedi. Yarın tekrar bakalım, ne dersin?”

Ama ertesi gün de postadan bir şey çıkmadı. Ya da ondan sonraki gün.

Bir sonraki mektubu geldiğinde Naomi’den haber alma konusundaki ümidimi çoktan yitirmiştim. Bayan Martin sınıfta dolaşarak mektupları dağıtırken başımı kaldırıp bakmadım bile. Masama bir zarf bıraktığında ödevimle uğraşıyordum. Şaşkınlıkla ona döndüm. Bana göz kırptı ve sınıfı turlayarak diğer mektupları dağıtmaya devam etti.

“Planın pek işe yaramadı galiba,” dedi Ben.

Onu görmezden gelip zarfı açtım.

Sevgili Luca,

Geçen sefer söylediklerinden sonra sana cevap yazmayacaktım. Kötü söz kullanmayı sevmem ama tam bir pis-

lik olduğunu bilmeni isterim. Ama sonra o iğrenç şeyleri muhtemelen sırf benimle mektuplaşmaktan paçayı kurtarmak için söylediğini fark ettim, ben de en uygun cezanın sana yazmaya devam etmek olduğuna karar verdim.

Annemle babamın kardeş olmadığını bilmeni isterim. Bence bunu düşünmüş olman bile tuhaf. Oldukça iğrenç fantezilerin olmalı. Umarım hiç kardeşin yoktur ama varsa da muhtemelen bir metre bile yakınında olmak istemiyorlardır. Çirkin bir kişiliğin var ve bahse girerim içinin çirkinliği yüzüne de vurmuştur.

Bu arada yılın bu zamanında Kaliforniya'da hava nasıl?

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Aslında hiç çirkin değilim. Sınıfımdaki kızların hepsi çekici olduğumu düşünüyor. Öğretmenim sınıfımdaki iki kızı birbirlerine not verirken yakaladı ve notta öyle yazıyordu. Yani yanılıyorsun. Ayrıca hiç kardeşim yok. Kardeşler hakkında hayal kurduğumu düşünmen gerçekten iğrenç. Böyle bir şeyi neden düşündün ki? Sen bunları mı hayal ediyorsun? İğrenç.

Yılın bu zamanında hava oldukça güzel. Bugün neredeyse yirmi yedi derece. Okuldan sonra plaja giderim belki.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Sınıfındaki kızlar yanılıyor çünkü beşinci sınıftaki oğlanlar çekici değildir. Sınıfındaki kızlar sana çekici dediğinde, muhtemelen sadece sıska olduğunu kastetmişlerdir. Büyük kuzenim oğlanların liseye kadar çekici olmadıkla-

rını söylüyor. Tabii seni ne mutlu edecekse ona inanmakta özgürsün.

Oradaki havayı feci kışkandım. Buralar hep soğuk ve bulutlu. Keşke şu anda plajda uzanıyor olsaydım. Gerçekten bronz musun? Keşke ben de bronzlaşabilseydim.

Sevgiler,
Naomi

Sevgili Naomi,

Havadan ve bronzluktan bahsederek benimle arkadaş olmaya çalışmayı bırak. İşe yaramayacak. Ayrıca muhtemelen plajda uzanmamalısın çünkü biri seni balina sanabilir. Sonra bir de bakmışsın ki bir sürü insan etrafını sarmış, seni okyanusa geri itmeye çalışıyor.

Kuzeninin oğlanlar hakkında ne dediği umurumda değil. Bizden büyükse tabii ki beşinci sınıfa giden çocukların çekici olduğunu düşünmez. Ayrıca sadece sıksa değilim. Karın kaslarım var.

Sevgiler,
Luca

Kış tatili başladığında, sınıfımda mektup arkadaşından sürekli mektup almaya devam eden tek çocuk bendim. Ben bile bu mektup işinden sıkılmıştı. Ocak ayında hepimiz okula döndüğümüzde, masada teslim edilmeyi bekleyen tek bir mektup vardı. Bana gönderilmişti. Bayan Martin bana mektup arkadaşımın bir mektup geldiğini duyurduğunda bütün sınıf dönüp bana baktı. Sanki hepsi mektup arkadaşlarımızın var olduğunu unutmuş gibiydi.

Zarfı daha sonra yanımda kimse olmadan okumak üzere sırt çantama kaldırdım. Geri yazdığında gönderen adresini ev adresimle değiştirdim. Mektup arkadaşıyla yazışmaya devam eden tek kişi olduğumu kimsenin bilmesini istemiyordum.

Üçüncü Bölüm

İSİM KONUSU BİRAZ SIKINTI

Naomi

“Bu hikâyenin devamı varmış gibi hissediyorum,” dedi Anne. “Beşinci sınıfta birbirinize kötü şeyler yazmanızla kalmamıştır.”

“Devamı var. Çok daha fazlası. Sana uzun bir hikâye olduğunu söylemiştim.”

“Mektuplardan sakladığın oldu mu?”

Omuz silktilim. “Eminim bir yerlerde duruyorlardır.”

Düpedüz yalandı. Tüm mektupların tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Dolabımın en üst rafındaki ayakkabı kutusunda, kronolojik olarak sıralanmış şekilde duruyorlardı. Luca taşındıktan sonra iade edilen açılmamış mektupları bile saklamıştım.

“Bundan bana daha önce hiç bahsetmediğine inanamıyorum,” dedi Anne. “En iyi arkadaşına her şeyi anlatman gerekmez mi?”

“Seninle tanıştığımda onunla iletişimim yeni kopmuştu,” diye hatırlattım ona. “Konusu hiç açılmadı ki.”

İşin aslı Luca’dan kimseye bahsetmemiştim. Ailem bile sadece gelip giden mektupları gördüğü için onun varlığından haberdardı. Üniversitedeki oda arkadaşım beni birkaç kez ona yazar-

ken gördüğü için biliyordu ama bu konuda hiç konuşmamıştık ve mektupların birini bile okumamıştı.

Arkamdan kafenin kapısının açıldığını duydum ve Anne'in gözleri içeri giren kişiye kaydı. Dikkati dağılmış olsa da konunun peşini bırakmadı. "Onu nasıl bulacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Kamu kayıtlarına mı baksam? Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Adını ve soyadını biliyorsun."

"Doğru ama şimdi nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Facebook'ta aratsana."

Telefonumu çantamdan çıkardım. "Tabii ya," dedim. "Bunu neden düşünmedim?"

Anne'in gözleri kocaman açıldı ve sonra kaşlarını çattı. "Adını daha önce hiç aratmadın mı? Neye benzediğini hiç merak etmedin mi?"

"Elbette onu daha önce arattım ama uzun zaman oldu. Profilinde diğer beş çocukla grupça çekilmiş bir fotoğraf vardı, bu yüzden hangisi olduğundan emin olamadım."

Anne'in bakışları bir kez daha beni sıyrarak kasaya yöneldi. Neye baktığını görmek için arkamı döndüğümde komşularımdan birini kahve sipariş ederken buldum. Bakmasına şaşmamalıydı. Jake Dubois arkası bize dönükken bile yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları ve polo yaka tişörtünü bir güzel dolduran kasları vardı. Ödeme yapmak için tezgâhın karşısına uzanırken tişörtünün kısa kolları pazularını sardı. İkimiz de bir süre daha manzaranın tadını çıkardıktan sonra Anne'e dönerek dikkatimi tekrar telefonuma verdim. Facebook'u açıp arama kutucuğuna "Luca Pichler" yazdım. Sonuçlarda birkaç isim ve fotoğraf çıktı.

"Sence bunlardan biri mi?" diye sordu Anne masanın üzerine eğilip ekranıma bakarak.

Listeye bir göz attım. "Bu adamların hiçbiri Amerika'da yaşamıyor. Bilemiyorum. Taşınmış olması muhtemel ama bunlar-

dan biri olduğunu sanmıyorum. Daha sonra detaylıca araştırmam gerekecek.”

Biri gelip tepemizde dikildi. Anne kafasını kaldırıp Jake’i gördüğünde şaşkınlıktan ciyaklamamak için kendini zor tuttu. “Merhaba,” dedi yüzü kızarıırken. Eminim benim yüzüm de en az onunki kadar pembeydi. Daha demin gözümüzü dikip ona baktığımızı fark edip etmediğini merak ettim.

Anne’e, “Selam,” diyerek karşılık verdi ve bana döndü. Gözlerimiz buluştuğunda buz mavisi gözleri her zamanki gibi irkilmeme neden oldu. İnsanın bakmaktan kendini alamadığı türden gözleri vardı fakat onlara bakmaya devam edersem bir şekilde en karanlık sırlarımı öğrenecekmiş gibi hissediyordum. “Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum,” dedi. “Bugünkü hava durumunu sundun mu?”

“Vay canına. Bir günde iki büyük hayran,” dedi Anne. “Aldın başını gidiyorsun.”

Genzimden güler gibi bir ses çıkardım ve kahvemden bir yudum almak için kupamı dudaklarıma götürdüğümde içinin boş olduğunu fark ettim. “Anne, o benim komşum.”

“Ya.” Anne gergin bir kahkaha atarak gözlerini kaçırdı.

Jake bir süre bir şey demedi. Dünyadaki tüm Luca Pichlerleri gösteren listenin açık olduğu telefonuma baktığını fark ettim. Alelacele ekranı kapadığımda dikkatini tekrar bana çevirdi. “Bir ara benimle yemeğe çıkmak ister misin diye sormak istedim. Bu hafta sonu mesela?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bana çıkma teklif ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Onu apartmanda pek çok kez görmüştüm ama şimdiye kadar sadece iki kez konuşmuşluğumuz vardı. İlki yaklaşık altı ay önce apartmana taşındığı zamandı ve tam ben çıktığım sırada o elinde bir kutuyla içeri girecekken onun için kapıyı tutmuştum. “Teşekkür ederim,” demişti ve ben de, “Bir şey değil,” diyerek karşılık vermiştim.

İkincisiyse daha bir hafta önceydi. O yukarı çıkarken ben de postalarımı kontrol etmek için aşağıya iniyordum. Tam önümde durup yolumu kesmiş ve “Hey, sen o hava durumu sunucusu Naomi Light değil misin?” diye sormuştu.

“Şey, evet, benim,” diye cevap vermiştim.

Giydiği ameliyat önlüğünün üzerindeki yaka kartına göz atsam da nerede çalıştığını görme şansım olmamıştı.

Yolumdan çekilip aceleyle merdivenleri çıkmadan önce tek söylediği, “İyiymiş,” olmuştu. Onu sonrasında birkaç kez daha görmüştüm ama ikimiz de kibarca başımızı eğerek selam vermekten ya da gülümsemekten fazlasını yapmamıştık, bazen de birbirimizi tamamen görmezden gelmiştik.

Aradan yaklaşık bir dakika geçmesine rağmen hâlâ sorusuna cevap vermediğimi fark ettim.

En az onun soruyu sorarkenki sesi kadar gergin bir sesle, “Tabii, şey, olur,” diye kekeledim.

“Harika,” dedi. Bakışları boş kupama çevrildi. “Sana bir kahve daha ısmarlayabilir miyim?”

Bugün hâlihazırda üç bardak içmiştim fakat kendimi, “Tabii, şey, olur,” derken buldum ve kelimeler ağzımdan çıktığı gibi kendime içimden bir küfür savurdum çünkü son sorusuna da tam olarak bu şekilde cevap vermiştim. Üzerimdeki sersemliği atmaya çalıştım. “Aslında tam da çıkmak üzereydim.”

“O hâlde karton bardağa koydurayım.”

Arkasını dönüp tezgâha yöneldi. Kalbim dörtmala koşarken omzumun üzerinden onu izledim. Anne boğazını temizlediğinde onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Bütün vücuduma sıcak basmasından yüzümün de muhtemelen saçlarım kadar kırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Sonunda ona baktığımda Anne’in suratında kocaman bir gülümseme vardı.

“Bu tanık olduğum hem en garip hem de en heyecan verici şeydi,” dedi.

“O zaman hem garip hem de heyecan verici şeyler için standartlarını yükseltmen gerek.” Sakinleşmeye çalışarak saçlarını suratımdan çektim. “Bunda büyütülecek ne var?”

“Naomi Light’ın bu hafta sonu ateşli bir randevusu var,” dedi şarkı söyler gibi bir sesle koltuğunda dans ederek. “Üstelik onunla tanışmak için bir arkadaşlık uygulamasına bile ihtiyacın olmadı. Ne giyeceksin?”

Gülümsememi bastırarak gözlerimi devirdim. “Henüz bunu düşünecek zamanım olmadı.”

“Bana bu kadar ateşli bir komşun olduğunu hiç söylememiştin. Daha önce sadece şu gürültü yapandan bahsetmiştin.”

Onu susturup bizi duymadığından emin olmak için tekrar omzumun üzerinden Jake’e baktım. Kasada kartıyla ödeme yapıyordu. Anne’e döndüm. “Sana tüm komşularımdan ne demeye bahsedeceğim acaba?”

“Hepsine gerek yok ama...” Duraksadı ve gözleri tekrar Jake’e çevrildi. “O kesinlikle bahsetmeye değer.”

Jake elinde bana aldığı kahveyle masamıza doğru geliyordu. Anne’le birlikte ayağa kalktık. Kulağıma eğilip, “Luca Pichler’in adresini bulursan mutlaka haber ver. Bu hikâyenin devamını merak ediyorum,” diye fısıldadı.

“İlk anlatacağım kişi sen olacaksın.”

Anne yola koyulurken Jake de masaya döndü. Ona teşekkür ettim ve dışarı çıktık.

“Sana eve kadar eşlik edeyim,” diye teklif etti.

Caddenin tam karşısındaki apartmanımıza bakıp kahkaha attım. “Hayır dersem ne yapacaksın?”

Sorumu cevaplamadan önce düşündü. “Muhtemelen on saniye bekledikten sonra peşinden gelirim, ki bu da tuhaf görünür.”

“Öyle olsun. Bana eve kadar eşlik edebilirsin.”

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle içim kıpır kıpır oldu. Onu daha önce de gülerken görmüştüm ama doğrudan bana gülüm-

sedinde kalp atışlarım hızlandı ve sokağın karşısına sedyeyle taşınmam gerekebileceğini düşündüm. Kendimi yüzüne bakmamaya zorladım; yoksa bu yürüyüşten sağ çıkamayacaktım. Gözlerim koluna iliştiğinde beni kucakladığını, başımı o kaslı göğsüne yasladığını hayal etmeye başladım... Pekâlâ, belki de ona hiç bakmasam daha iyi olacaktı. Üzerimdeki etkisinin çok bariz olmadığını umarak yüzümü caddeye döndüm.

Bir süre arabaların geçmesini bekledikten sonra karşı kaldırıma yürümeye başladık. Ona bakmasam bile attığı her adımın, aramızdaki mesafenin ve bana doğru her bakışının fazlasıyla farkındaydım. Kendi ayağıma takılıp tökezlemeden karşıya geçmeyi başarabildim. Benim için kapıyı tuttu. Yanından geçerken parfümünün kokusunu alabiliyordum ya da belki de elindeki kahvenin aromasıyla karışmış duş jeliydi. Kapının eşinden geçerken harcadığım o birkaç saniye boyunca kokusunu içime çektim. Merdivene yönelmek üzereydim ki onun asansöre doğru ilerlediğini fark ettim. Bir an tereddüt ettim. Asansöre son binişimde bozulmuştu ve itfaiye gelip de beni kurtarana dek otuz dakika boyunca içeride mahsur kalmıştım. Binanın diğer sakinlerine göre artık tamir edilmişti ve çoğu her gün kullanmaya devam ediyordu ancak ben o riski göze alamamıştım.

Ben merdivenden uzaklaşıp yanına gelirken Jake kaşlarını kaldırmış, beni izliyordu. Ona asansöre binmekten korktuğumu söyleyecek değildim, o yüzden rahat davranmaya çalıştım. Düğmeye bastı ve kapılar açıldı. Onun arkasından asansöre adım atarken derin bir nefes aldım.

“Neyin var?” diye sordu oturduğu katın düğmesine basarken.

“Yok bir şey.” Kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarımı yok sayıp üçüncü katın düğmesine bastım.

“Emin misin? Çünkü asansöre binmekten korkuyor gibi bir hâlin var.”

“Yoo. Hiç de bile.”

Kaşları çatıldı. “Betin benzin attı. Klostrofobik misin?”

“Sadece açık tenliyim o kadar,” dedim kendimi gülmeye zorlayarak. “Çok sağ ol.”

“Hadi gel. Gerekirse merdivenden çıkabiliriz.” Düğmeye uzandı ama bastığımda çoktan yukarı doğru hareket etmeye başlamıştık. Asansör önce sarsıldı, sonra da lobi ile ikinci katın arasında bir yerde duruverdi.

İstemsizce dudaklarımın arasından bir “hii” sesi kaçtı. Boş-taki elimle ağzımı kapadım.

“Hay aksi.” Jake düğmeye tekrar bassa da bir işe yaramıyor gibiydi.

“İşte tam da bu yüzden asansöre binmek istemedim,” diye homurdandım. “Hep de benim başıma gelir.”

“Daha önce de mi asansörde kaldın?” Gözleri kocaman açıldı. “Tabii ya. Bu yüzden binmeye korkuyordun.” Bakışlarını tekrar kontrol paneline çevirdi. “Ben de işleri daha da kötüleştirdim, değil mi?”

Sırtımı asansöre yaslayıp derin bir nefes aldım. Ardından yavaşça vererek kendimi yatıştırmaya çalıştım. Mümkün olmadığını bilsem de çekip çekmediğini kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkarıp baktım. Geçen sefer burada tıkalı kaldığım otuz dakika boyunca sinyal alamamıştım.

“Lütfen bana telefonunun çektiğini söyle.”

Telefonuna baktı. “Çekmiyor. Üzgünüm.” Kontrol panelini inceledikten sonra bir düğmeye bastı. Kısa bir çevir sesinin ardından lobide oturan güvenlik görevlisinin sesi duyuldu. En azından burada mahsur kaldığım zamandan bu yana “yardım” düğmesini düzeltmişlerdi.

“Merhaba Joel,” diye seslendi Jake. “Asansörde mahsur kaldık.”

“Yanındaki Naomi mi?” Joel’un sesi hoparlörden boğuk geliyordu. “Görünüşe göre o asansörden yana yüzü gülmüyor.”

“Öyleymiş.”

“Gidip yardım çağıracağım,” dedi Joel. “Sıkın dışınızı.”

Hattın kesilmesiyle yine baş başa kaldık. Asansör sanki öncekinden de sessizdi. Keşke bu sessizliği bozacak bir müzik falan çalıyor olsaydı.

Tavandaki bir döşemeyi hareket ettirip asansörün üstüne çıkarsam ikinci kata ulaşip ulaşamayacağımı merak ederek tavana baktım. Geçen sefer mahsur kaldığımda yanımda bu kadar uzun boylu biri olmadığından böyle bir seçeneğim yoktu. Eminim omuzlarına tırmanıp...

“İşe yaramaz,” dedi Jake düşüncelerimi bölerek.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Ne işe yaramaz?”

Elindeki kahve fincanıyla tavanı işaret etti. “Kapılara uzanabilsen bile açamazsın.”

Ağzım bir karış açıldı. “Bunu dışımdan mı söyledim?”

Gülmeye başladı. “Hayır ama sadece yüzüne bakarak bile ne yapmayı planladığını anlamak mümkün.”

“Eminim kapıları açabilirim. Güçlüyümdür.”

“Belki açabilirsin ama yine de güvenli değil. Ya sen yukarıdayken asansör çalışmaya başlarsa?”

İç çektim. “Bu hiç aklıma gelmemişti.”

“Bence sabredip yardımın gelmesini bekleyelim.”

Başım la onayladım. Haklı olduğunu bilsem de endişelenmekten kendimi alamıyordum. Neden bilmiyordum. Yetişmem gereken bir yer de yoktu.

“En azından kahvemiz var,” dedi.

“Hem yalnız da değ iliz,” diye ekledim. “Geçen sefer burada tek başımaydım. Kafayı yiyeceğimi sanmış tım.”

“Şimdi nasıl hissediyorsun? Nefes nefese kalıp çığlık atmaya başlamayacaksın, değil mi?”

İçinde bulunduğumuz küçük kutu boyunca volta atıyordum. “Bizi buradan bir an önce çıkardıkları sürece sorun yok.”

“Eminim halletmeleri uzun sürmez. Tek yaptığım bir düğmeye basmaktı.”

Paniğin bedenimi ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Kendimi toparlamak için derin bir nefes daha aldım.

“Geçen sefer mahsur kaldığında ne yaptın?”

Bir an durup düşündüm. “İlk on dakikayı telefonumun çekmesi için uğraşarak geçirdim. Sonra kapıyı yumruklamaya başlayıp boğazım acıyana dek yardım çığlıkları attım. Bir süre sonra buradan çıkmaktan vazgeçtim ve itfaiye nihayet kapıları açtığında hayatta kalmak için hangi uzvumu yemem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum.”

Jake’in alnı endişeyle kırışsa da sanki sefil hâlime gülmenin doğru olup olmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi dudaklarının kenarında bir tebessüm belirmişti.

“Fena zamanlardı,” diye ekledim. “Zor sağ çıktım.”

“Kulağa epey kötü geliyor,” dedi gülmemek için kendini tutmaya devam ederken. “Bugün ikimizin de yamyamlığa başvurmak zorunda kalmayacağımızı bilmek seni mutlu eder sanırım.”

“Böyle düşünmen harika ama henüz bu olasılığı göz ardı etmeye hazır değilim.”

Burnundan güldü. “Pekâlâ. Hatırlat da seninle asla kampa gitmeyeyim.”

Onunla kampa gitme fikri bütün vücuduma sıcak basmasına neden oldu. Biraz serinlemek için üstümü yukarı sıyırdım. “Kampla başa çıkabilirim. Vahşi doğada asansör yok.”

Jake’in bakışları aşağıya, karnıma doğru indi. Gömleğimi tutuş şeklimin onu çıkarmak üzereymişim gibi görüldüğünü fark ettim. Hemen bıraktım ve boğazımı temizleyerek önceki hâline getirdim. Jake başını başka tarafa çevirirken kulakları kıp kırmızı kesilmişti.

“Bunca zaman asansöre binmekten kaçınıp da ilk seferimde tekrar mahsur kaldığıma inanamıyorum.”

“Gerçekten o zamandan beri hiç binmedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Merdivenleri kullanıyorum.”

Hâlâ yanmakta olan üçüncü kat düğmesine baktı. “Günde iki kez o merdivenleri inip çıkıyor musun yani? Bıkmadın mı?”

Omuz silkerek etrafımızı işaret ettim. “Bu durumda olmak-tan daha çabuk bıkmışım gibi geliyor.”

“Doğru,” dedi. “Çekilecek çile olmadığını söylerler.”

Koluna hafifçe vurdum. “Demek istediğim bu değildi.”

Canını yakmışım gibi kolunu çekti. “Ah!”

Gülmeye başladım. “Canın yanmış olamaz.”

“Hem de nasıl yandı. Göründüğünden daha güçlüsün.” Asansörün kapılarını işaret etti. “Bahse girerim açabilirsin.”

Gözlerimi devirdim. Kahve bardağımı ona uzatıp kapılara yaklaştım ve onları ayırmaya çalıştım. İşe yaramayacağını zaten biliyordum. Geçen sefer denemiştim.

“Maalesef,” dedim kahvemi geri alırken. “Sanırım spor salonuna daha sık gitmem gerekiyor.”

“Yok, yok. Spor salonunu falan boş ver. Her gün merdivenleri amuda kalkarak çıksan yeter. Göz açıp kapayıncaya kadar güçlenirsin.”

Gülerken neredeyse kahvemi püskürtecektim. “İşte bu görülmeye değer bir manzara olurdu.” Telefonumdan saate baktım. “Off. Ne kadar oldu?”

Kahvemden bir yudum daha aldığım gibi pişman oldum çünkü acilen tualete gitmem gerekiyordu ve daha fazla sıvı tüketerek kendime iyilik yaptığım söylenemezdi. Zemine çökerek bağdaş kurdum. Jake de yanıma oturdu. Nefesimi tuttum. Bu kadar yakınımda olması asansörden ne kadar nefret ettiğimi bir an için unutmama yetmişti.

Sakin görünüyordu, benim gibi buradan çıkmaya can atan bir hâli yoktu.

“Ee,” dedi. Devamını getirmesini bekleyerek ona döndüm. Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Bakışlarım dudaklarından ayrıldığında benimkileri dikkatle izleyen gözleriyle buluştu. Nefesim kesildi. “Arkadaşınla benim hakkımda konuştuğunuzu duydum.”

Anne’in söylediği her şeyi hatırladığımda suratım alev almaya başladı. Ne kadarını duyduğunu öğrenmekten korksam da sormak zorundaydım. “Tam olarak ne duydun?”

Gülümsedi. “Gürültücü bir komşun varmış.”

Yer yarılısaydı da içine girseydim. Bunu duymuşsa, kesinlikle diğer konuştuklarımızı da duymuştu.

“Telefonunu alabilir miyim?” diye sordu.

Ona uzattım. “Neden?”

“Numaramı kaydedebilmek için.”

İletişim bilgilerini yazmaya başladı. Omzunun üzerinden ne yaptığma bir göz attım. Kendisini *Ateşli Komşu* olarak kaydetmişti.

Gözlerimi devirdim. “Biraz kendini beğenmiş misin ne?”

Telefonumu geri verirken omuz silkti. “Yalnızca bana verilen unvanı kullanıyorum o kadar.”

Ona mesaj attım ve şaşırtıcı ama asansördeki berbat sinyale rağmen iletildi. “İşte. Artık benim numaram da sende var.”

Mesajım ekranında belirirken yüzünü izledim. Gülümsemesini gizleme gereği duymadı.

“Sen beni ne olarak kaydedeceksin? Asansördeki Tuhaf Kız mı?”

Kahkaha attı. “Asla.”

Numaramı rehberine *Sevimli Hava Durumu Sunucusu* olarak kaydetmesini izledim. Kıpırmızı kesilsem de yüzümde beliren gülümsemeyi hissedebiliyordum.

“Sevimli, ha?” diye dalga geçtim. “Başka kaç hava durumu sunucusu tanıyorsun?”

“Çok fazla. Söylesem inanmazsın. Rehberimdeki ortalama hava durumu sunucuları için bir numaralandırma sistemi bulmam gerekti.”

Arkama yaslandım. “Onlardan biri olmadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Yedi Numaralı Ortalama Hava Durumu Sunucusu kulağa hoş geliyor.”

Jake telefonunu göstererek başını iki yana salladı. “Hiç de bile. Bu isim sana daha çok yakışıyor.”

Asansörün aniden sarsılmasıyla irkildim ve yeniden yukarı doğru hareket etmeye başladık. “Tanrı’ya şükür.”

Üçüncü katın kapıları açıldığında ikimiz de ayağa kalktık. Asansörden indiğim sırada Jake kapıların kapanmasını önlemek için elini araya koydu. “Bunu bir ara yine yapalım,” dedi.

Asansöre bakmamla tüylerim diken diken oldu. “Ben almayayım.”

Dudaklarını büzdü.

“İşin içinde asansör olmadığı sürece beni yemeğe çıkarmana müsaade ederim.”

Gülümsedi. “Anlaştık.”

Daireme geçtiğimde Facebook’ta Luca Pichler’ı aramaya devam ettim. Aramayı, ortadan kaybolmadan önce hem ilk hem de son mektuplarının geldiği San Diego’dan başlayarak, yaşadığını bildiğim tüm şehirlerle daraltmaya çalıştım. Bir şey çıkmadı. Listemdeki diğer şehre geçtim, sonra öbürüne ama nafile. Görünüşe göre, ilk arattığımda karşıma çıkan tüm Luca Pichlerlar Amerika dışında yaşıyordu. Ülke dışına taşınmış olabileceğini de göz önünde bulundurarak profilleri kontrol etmeye başladım fakat sonuçlar pek ümit vadetmiyordu.

Üst kat komşum yine paldır küldür yürüyordu. Bir şeylerin sürüklendiğini –ya da belki de yuvarlandığını?– duydum,

ardından odanın öteki tarafında büyük bir gürültü koptu. Ses sanki benim dairemde geliyormuş gibi başımı eğdim ve sonra hem kendime hem de gürültücü komşuma gözlerimi devirdim. Yukarıda kim yaşıyorsa, sanki evinin içinde bowling salonu vardı. Sesi bastırmak için müzik açtım.

Ne var ki gürültücü komşuma ve o rezil asansöre rağmen burası yaşamak için fena bir yer değildi. Miami’de yaşadığım bölgedeki en güzel apartmanlardan biriydi. Kapıcımız olmasa da güvenlik görevlisi Joel vardı. Bazen canı sıkıldığında –ki bu sık sık oluyordu– bina sakinleri için dış kapıyı açmaktan hoşlanırdı. Burada hepimizin adını bilecek kadar uzun süredir çalışıyordu. Bir gün kendi evimi alıp buradan taşındığımda özleyeceğim birkaç demirbaştan biriydi.

Öğle yemeği için kendime bir şeyler hazırladım ve tam yediğim sırada telefonumdan bir ses geldi. Jake’ten bir mesaj görmeyi umarak telefona uzandım ama mesaj ondan değildi. Anne’dendi. Luca Pichler’ı aratabilmem için PeopleFinder adlı bir veri tabanının linkini göndermişti.

Anne: Adresine ve diğer bilgilere erişmek için para ödemek zorundasın.

Yolladığı linke tıklayıp arama kutucuğuna Luca’nın adını yazdım. Sonuçlarda aynı isimde birkaç farklı adam çıktı. İnternet sitesinin ücretsiz sürümü yalnızca yaşlarını ve şehirlerini gösteriyordu. Bu sonuçlar beni tatmin etmedi. Adamlardan biri ellili yaşlarının ortasında, biri yirmili yaşlarının başındaydı ve listedeki son kişi seksenine merdiven dayamıştı. Ya benim aradığım Luca Pichler bu listede yoktu ya da birinin yaşı yanlış girilmişti. Buna rağmen üyelik almaya karar verdim. Nasılsa ihtiyacım olanı aldıktan sonra iptal edebilirdim.

Ödeme işlemi tamamlandı ve sayfa yeniden yüklendiğinde bu sefer bilgilerin tamamı görünüyordu. Görünüşe göre yaşlı Luca Pichler Seattle'da bir huzurevinde yaşıyordu. Ellili yaşlarının ortasındaki Luca Pichler, eşi, kayınvalidesi ve altı çocuğuyla birlikte Rhode Island'da ikamet ediyordu. Genç Luca Pichler ise engelli yetişkinlerin kaldığı bir evde yaşıyordu. İç çektim. Bunların hiçbiri umut vadetmiyordu. Boşuna yirmi dolar harcadığımla kalmıştım ve kimliğim muhtemelen en yüksek teklifi verene satılmıştı.

Naomi: Bir şey çıkmadı. Bugün o mektubu almamış olsam, herhalde Luca'nın öldüğünü varsayardım.

Anne: Tuhaf. Acaba ailesi hâlâ çocukluğunun geçtiği evde mi yaşıyor? O adres hâlâ sende mi?

İyi bir fikirdi, hatta o bana PeopleFinder linkini göndermeden önce aklımdan tam olarak bu geçiyordu. Yatak odama gidip dolabımdan ayakkabı kutusunu çıkardım. Mektuplar en yeniler üstte olacak şekilde diziliydi. Her mektubun arkasına adresini yazmıştım, böylece zarfı atsam bile bir sonraki mektubumu nereye göndereceğimi her zaman bilecektim.

Telefonumla San Diego'daki adresinin fotoğrafını çektim. Tam mektupları bir kenara koyacakken aklıma bir fikir geldi. Hepsine göz gezdirerek rastladığım her yeni adresin fotoğrafını çektim. İlk sekiz yıl boyunca mektupların hepsi aynı San Diego adresinden gelmişti. Sonrasındaki mektuplar ülkenin dört bir yanından gelmeye başlamıştı. Sık sık taşmırdı ama her zaman yeni adresini yazdığından emin olurdu; ta ki iki yıl öncesine kadar.

Bu eski adreslerden herhangi birinde yaşamaya geri dönmüş olma ihtimalinin düşük olduğunu bilsem de bir yerden başlamak lazımdı. Bir yerlerde nerede olduğunu bilen birileri olmak zorundaydı.

Anne elinde bana aldığı kahveyle kanala girdiğinde çoktan iki bardak içmiştim. Günün hava durumu raporunu hazırlamak için uydu ve radar verilerine bakıyordum ki dumanı tüten bardağı yanıma bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

Gözlerimi ekrandan ayırmadan sıcak bardağa uzanıp bir yudum aldım. Yanıma bir sandalye çekip oturduğunu duydum.

“Yapacak gerçek bir işin yok mu? Yoksa Patrick sana kahvenin tamamını bitirene dek beni izlemeni mi emretti?”

“Mektupmanının izini sürüp sürmediğini merak ediyorum o kadar.”

“Neyimin?”

“Mektupmanın,” diye tekrarladı. “Çaktın mı? Mektup arkadaşına mektupdaş diyebiliriz ama o senin düşmanın olduğu için... Mektup düşmanın. Yani mektupmanın.”

“Zekice.” Hâlâ dönüp de yüzüne bakmamıştım. Bütün dikkatim ekranımdaydı. Yayına çıkmadan önce sadece on dakikam vardı. “Onu PeopleFinder’da bulamadığımı söylemiştim. San Diego’ya gitmek dışında izini sürmek için ne yapabilirim bilmiyorum.”

“Şimdiden ara mı verdin, Anette?”

Arkamızı döndüğümüzde Patrick’in elinde bir tomar kâğıtla odaya girdiğini gördük. Ne zaman dişe dokunur hiçbir şey yapmadığı hâlde meşgul görünmek istese aynı tomarı taşırdı. Ayrıca Anne’e hiçbir zaman gerçek adıyla hitap etmemişti ama sanırım *Anette* herkesin kiminle konuştuğunu anlamasına yetecek kadar yakın bir alternatifti.

“Naomi’ye kahvesini getirmiştim de,” dedi Anne.

“Kahve getirmek için oturmak gerektiğini bilmiyordum.”

Gözlerimi devirip tekrar bilgisayara döndüm. Anne alelacele bir özür mırıldanıp hızlı adımlarla odadan çıktı. Her zaman-ki gibi ayakkabıları halı kaplı zeminde çıt çıkarmadı. Patrick onun gidişini izledikten sonra bana döndü.

“Ne zamandır sana mükemmel bir iş çıkardığını söylemek istiyordum, Naomi.”

Onu sayısız kez düzeltmeme rağmen adımı nay-o-mi şeklinde telaffuz eden insanlardandı. Artık düzeltme zahmetine girmiyordum ama kanalda adımı bu şekilde söyleyen tek kişinin kendisi olduğunu fark edip etmediğini merak etmiyor değildim.

“Teşekkür ederim, Patrick. Çok sağ ol.”

“Resmen yayın yapmak için doğmuşsun,” diye devam etti. “Grafiklerin epey etkileyici. Tahminlerin de yerinde. Gerçekten harika iş çıkarıyorsun. Emmanuel gurur duyardı.”

“Ah. Teşekkür ederim. Son iki yıldır Emmanuel için grafikleri benim hazırladığımı bilmiyor muydun? Hatta emekli olmadan önceki son bir buçuk yıl tek bir radara bile bakmadı.”

“Sen iki yıldır mı buradasın?” dedi Patrick. “Hah. O kadar uzun zaman geçmiş gibi gelmiyor.”

“Aynen öyle. İki yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti.”

Patrick’in suratı kıpkırmızı kesildi. Elindeki sayfaları öyle sıkı tutuyordu ki buruşturmaya başladı. Utancımı biraz olsun hafifletmek için ona gülümsedim. Odadan çıktı ve çok geçmeden Anne geri döndü. Onu kovalamaya çalıştım.

“Başın belaya girecek,” diye uyardım onu.

Gözlerini devirdi. “Aman, ne yapacak? Kovacak mı?”

“Muhtemelen.”

Buna karşılık güldü. “San Diego’dan bahset.”

Patrick araya girmeden önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. “Luca’nın ilk ve son mektup-

ları oradan gelmişti. Herhalde hâlâ oradadır diye tahmin ediyorum.”

“Hava durumu raporunu izlemiş.”

“Yani? Her yerden erişmiş olabilir. Yerel kanalları izlemek için her zaman o bölgede yaşamak zorunda değilsin.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Bana başka bir mektup göndermesini bekleyeceğim. Belki bu sefer gönderen adresini de yazar.”

“Ya bir daha yazmazsa?”

Araya giren iki yıl haricinde ondan haber almadan en fazla bir ay geçirmiştım. Şimdi tek fark cevap yazamıyor olmamdı. Adresini kasten mi yazmadığını merak ettim. Öyle olmalıydı. Belki de sadece benimle uğraşmak istiyordu. Belki de karısının bana tekrar yazdığını bilmesini istemiyordu. Tahminimce iki yıldır ondan haber alamamamın sebebi buydu. Yolladığım son mektubu okuduysa onu suçlayamazdım; posta servisi mektuplarımı bana iade etmeye başlamadan önceki son mektubu yani. Gönderdiğime benzer bir mektup okusaydım ben de onun gibi düşünürdüm. Gönderip de cevap alamayana kadar Luca’dan başka birinin okuyabileceği aklıma bile gelmemişti. İade edilecek hiçbir mektup işleri yoluna koyamazdı. Son iki yılımı bir parçam eksikmiş gibi hissederek geçirmiştım. Şimdiyse geri dönmüştü ya da dönmüş müydü gerçekten? Devamını getirmeye niyeti olmasaydı, iki yıl sonra gönderen adresi olmayan böyle bir mektup göndermezdi.

“Başka bir mektup daha gönderecek,” dedim. Şüphem yoktu.

Dördüncü Bölüm

ŞEYTANTIRNAĞI ÇIKMAZI

Luca

Beşinci sınıftan sekizinci sınıfın sonuna kadar geçen üç yılda çok şey değişmişti. Altıncı sınıftan önceki yaz ilk kez bir kızı öpmüştüm. O zamandan beri yedi kız arkadaşım olmuştu. Ben yedinci sınıftayken annemle babam eve bir köpek yavrusu getirmişti. Adını Rocky koymuştum ve en iyi arkadaşım olmuştu. Sıska bir ilkokul çocuğundan, Naomi'nin büyük kuzeninin lise seviyesinde çekici olarak tanımladığını tahmin ettiğim bir oğlana dönüşmüştüm. Beşinci sınıftayken aynaya uzun uzun bakmış ve Naomi'nin haklı olabileceğine karar vermiştim. Sıskaydım ve o çok gurur duyduğum karın kaslarını kazanmak için hiçbir şey yapmamıştım. Babam o yaz eve spor aletleri alıp garaja kurmuş ve birlikte çalışmaya başlamıştık.

Değişmeyen de çok şey vardı. Ben'le her gün okula bisikletle gidiyor ve neredeyse her dersi birlikte alıyorduk. Hâlâ aynı evde, aynı şehirde yaşıyordum. Bazen dışarı çıkıp tuzlu okyanus havasını içime çektiğimde Naomi'yi düşünür ve yaşadığım yeri kışkandığını bilerek gülümserdim. Ona yazmaya hâlâ devam ediyordum. Mektuplaştığımız üç yıl boyunca ona anlatabileceğim bir sürü şey olmuştu fakat yazdığımız hiçbir şeyin elle tutulur bir yanı yoktu.

Bunun yerine konuşmalarımız sürekli birbirimizi geçmeye çalıştığımız bir sidik yarışına dönmüştü. Her zaman kaba değildik. Bazen bana yazmaktan sıkıldığını anlayabiliyordum, öyle zamanlarda mektubu hayatımda okuduğum en yavan şeye dönüştüyordu.

O böyle davrandığında, ben de her zaman aynı derecede ya da –umarım– daha sıkıcı bir mektupla karşılık veriyordum.

Sevgili Luca,

*Bu sabah uyandım. Dişlerimi fırçaladım. Okula gittim.
Ödevimi yaptım. Uyudum. Arada yemek yedim.*

Xoxo,

Naomi

Sevgili Naomi,

*İşerken klozet kapağını kaldırmayı unuttum ve birazı
kapağa sıçradı. Temizlemedim.*

Xoxo,

Luca

Naomi'ye hâlâ yazdığımı annem ve babamdan başka bilen yoktu. Annem bunun çok tatlı olduğunu düşünüyordu ama bunun nedeni mektupların hiçbirini okumamış olmasıydı. Babam bu konuda herhangi bir fikir beyan etmemişti. Ben ise mektupları okullara değil de ev adreslerimize göndermeye başladıktan sonra Naomi'yi sadece bir kez sormuştu. Omuz silkmiş ve neden bahsettiğini hatırlamıyormuş gibi davranmıştım.

Bir sabah okula gitmeye hazırlanırken Naomi'den gelen son mektubu sırt çantama tıktırdım. Sekizinci sınıfın son haftasıydı. Annem önceki gün postayı kontrol etmeyi unutmuştu ve ben de bana mektup gelip gelmediğini merak ettiğim için kapı-

dan çıkarken posta kutusunu kontrol etmiştim. Ben bisikletiyle yaklaşırken açılmamış zarfı sırt çantama koyduğumu gördü.

“O ne?” diye sordu.

“Hiç.”

Sırt çantamın fermuarını kapatıp omzuma geçirdim ve bisikletime bindim. O sabah okula giderken ikimiz de tek kelime etmedik. Ben, konuşacak havada olmadığım zamanları her seferinde anlıyor gibiydi. O sabah çok yorgundum. Bütün gece uyuyamamış, kulaklıktan müzik açarak annemle babamın tartışma seslerini bastırmaya çalışmışım. Seslerini bastırmıştım bastırmasına ama onlar benimki hariç her odada kavgaya ederek evin içinde ilerlerken çarpan kapıların duvarlarda yarattığı titreşimi hissedebiliyordum.

Okula varmamıza bir bina kala Ben'i geçmek için daha hızlı pedal çevirmeye başladım. Gerçi onun bisikleti benimkinden daha iyi olduğundan hemen yetişti. Bisikletlerimizi okulun önündeki park yerine kilitleyip içeri girdik.

“Karnen falan mı?” diye sordu Ben.

“Ne?”

“Sırt çantana koyduğun şu mektup.”

Kaşlarımı çattım. “Karneler daha çıkmadı ki.”

“Ne o zaman? Niye bu kadar gizemli takılıyorsun?”

“Gizemli takıldığım falan yok. Seni ilgilendiren bir şey olmadığını bil, yeter.”

“O kızdan, değil mi?”

Dönüp ona baktım. “Hayır. Hangi kız?”

Gözlerini devirdi. “Bayan Martin'in dersinde edindiğin mektup arkadaşın. Ona yazmayı hiç bırakmadın, değil mi?”

“Böyle şeyleri nasıl hatırlıyorsun? Ve hayır, hâlâ mektuplaşmıyoruz.”

Suratımın ısındığını hissedebiliyordum. Beni çözmenin bu kadar kolay olabileceğini düşünmemiştim.

“Hadi oradan,” dedi. “Geçen sene de sordum ve neyden bahsettiğimi bilmiyormuş ayağına yattın.” Ardından abartılı bir tonla beni taklit etti, “Şey... ee... kim?”

“Ben öyle konuşmuyorum bir kere.”

“Berbat bir yalancısın, Luca. Onunla hâlâ mektuplaştığını biliyorum. Kız arkadaşın falan mı yoksa?”

Yüzüm daha da kızardı. “Hayır. Kız arkadaşım falan değil. Sadece bana mektup yazmaktan vazgeçmiyor. Hem onun da kabalıkta benden aşağı kalır yanı yok.”

“Sahi mi? Neden hâlâ cevap veriyorsun o zaman?”

İşin aslı, son sözü söyleyenin Naomi olması fikrinden hoşlanmıyordum fakat Ben’in bu kadar hırslı biri olduğumu öğrenmesini de istemiyordum. Ben de omuz silktim. “Oyalanıyorum işte.”

Sınıfın önüne gelince durduk. Ben kapının önüne geçti. “Ne yazmış?”

“Bilmem. Daha açmadım.”

Ben mektubu açmamı ima ederek kaşlarını oynattı. İç geçirip çantamı önüme aldım ve mektubu çıkardım. Zarfı yırtarak açtım ve yüksek sesle Ben’e okumaya başladım.

Sevgili Luca,

Umarım yarın sabah uyandığında parmağında küçücük bir şeytantırnağı olur ve oynadıkça daha da büyüüyüp canını yakar. Umarım seni o kadar rahatsız eder ki sürekli elin takılsa da bir türlü kurtulamazsın ve en sonunda parmağın boyunca uzun bir deri parçası koparırsın. Umarım sonrasında enfeksiyon kapar ve tek çözüm elinin tamamını kesmek olur.

Bu haber gerçekten günümü güzelleştirirdi.

Sevgiler,

Naomi

Ben fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu. Birkaç öğrenci daha etrafımızda toplanmış, içeri girmeyi bekliyordu.

“Kapının önünde duruyorsun,” diye hatırlattım ona. Sınıfa girdi ve ben de peşinden arka taraftaki sıramıza geçtim.

“Bir insan neden böyle bir şey söyler?” diye sordu ikimiz de oturunca. “Bu...” Naomi’nin mektubunu duyduktan sonra sanki hayali bir şeytandırnağı hissediyormuş gibi elini tuttu. “Bu çok rahatsız edici.”

“Kelimelerini iyi seçiyor.” Mektubu yırtık zarfın içine geri koyup çantama attım.

“Mektuplarını hep *Sevgiler, Naomi* diye mi bitiriyor?”

“Bazen. Neden?”

“Böyle bir şey yazdıktan sonra mektubu *sevgiler* diye bitirmek biraz garip.”

“Bunu hiç düşünmemiştim.”

Aslında ne zaman yazdığı mektupları okusam bunu düşünüyordum. Genellikle son mektubunu nasıl bitirdiyse ben de aynı şekilde karşılık verirdim ama bazen farklı şeyler yazdığım da olurdu.

“Ne cevap yazacaksın?” diye sordu.

“Henüz bilmiyorum.” Yaratıcı bir şey bulamayacak kadar yorgundum ve böyle bir mektuba sıkıcı bir karşılık veremezdim.

“Luca. Ben.” Kafamızı kaldırdığımızda biz mektuba dalmışken çoktan derse başlamış olan öğretmenimizle karşılaştık. “Bize katılmak ister misiniz?”

Ben yanımda bir özür mırıldanırken oturduğum yerde dikleştim.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Haftanın geri kalanını seviye sınavlarına girerek geçirecektik, bu nedenle öğretmenlerin çoğu yıl boyunca öğrendiklerimizi gözden geçirmemizi istedi.

O akşam bisikletimle eve dönerken aklım Naomi’nin sırt çantamdaki mektubuna gitti. Ne yazacağıma henüz karar ver-

memiştim. Bulduğum hiçbir şey, onun şeytantırnağı hakkında yazdıklarıyla boy ölçüşemezmiş gibi geliyordu. Hayal gücümün yetersizliğini yaklaşan sınavlar yüzünden yaşadığım strese bağlıyordum. Muhtemelen okul bittiğinde daha iyilerini bulabilirdim.

O gün okuldan eve döndüğümde annemin arabasını garaj yolunda görünce şaşırdım. Genelde beşten önce evde olmazdı. Bisikletimi garaja bırakıp içeri girdim. Onu mutfakta oturmuş, bir belgeyi okurken buldum.

Gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Bir şey mi oldu?”

Kafasını kaldırıp beni görünce irkildi. Sanırım geldiğimi duymamıştı. Elindeki kâğıtları toparlayıp büyük, sarı bir zarfın içine tıktırdı.

“Yok bir şey, tatlım. Her şey yolunda.”

İkna olmamıştım. “Ağlamış gibisin.”

Zoraki bir gülümseme takındı. “Sen gelmeden önce esnemiştim. Gözlerim sulanmış olmalı.”

Gözleri sadece esnemekten olamayacak kadar yaşlı ve kırmızıydı ama uzatmamaya karar verdim. Çantamı omzumdan sıyırıp yere bıraktım.

“Ödevin mi var?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bu hafta seviye sınavlarımız var.”

“O zaman çantanı odana koy.”

Dediğini yaptım. Mutfaka döndüğümde masanın üzerindeki zarf orada yoktu. Annem lavabonun yanında durmuş, bir fincan çayı karıştırıyordu.

“Akşam yemeğinde ne var?” diye sordum.

Arkasına dönüp gülümsedi. “Pizza söyleyeceğiz.”

Kaşlarımı çattım. “İyi de bugün cuma değil.”

“Bu seferlik böyle olsun,” dedi. “İstediğin malzemeleri ekleyebilirsin.”

“Peki ya babam?”

Babam genelde malzemeleri seçmeme izin vermezdi. Her zaman onun istediğini sipariş ederdik.

“Babam bu gece eve gelmeyecek.” Bunu söylerken yüzünü diğer tarafa çevirmişti.

“Ya. Neden?”

Omuz silkip bana döndü ve yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu. “Bir işi çıkmış. Birkaç gün eve gelmeyebilir.”

O zaman bir şeyler döndüğünü anladım. Babamın hiçbir zaman eve gelmesini engelleyen bir işi çıkmazdı. Ayrıca annem bir tuhaf davranıyordu. Kırmızı gözleri aksini söylerken her şey normalmiş gibi görünmek için bu kadar çabaladığını daha önce hiç görmemiştim. Ev telefonunu alıp bana uzattı.

“Pizzayı sen söylemek ister misin?”

“Olur,” dedim telefonu alarak. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Bir dakika boyunca elimdeki telefona baktım ve sonra bakışlarımı annemin uzaklaşan sırtına çevirdim. “Anne?”

Durup yavaşça döndü ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. Bana karşı dürüst olması için onu sıkıştırmak istedim ama o bana öyle bakarken bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

“Kola söyleyebilir miyim?” diye sordum onun yerine.

“Elbette, tatlım. İsteddiğini söyle. Bu gece senin gecen.”

Babam ertesi gece de eve gelmedi, ondan sonraki gece de. Yokluğunun dikkatimi dağıtmasına izin verebilirdim ama bunun yerine ders çalışarak ve sınavlarıma odaklanarak kendimi oyalamayı seçtim. Naomi'nin mektubuna cevap yazmak aklımdaki son şeydi. Sekizinci sınıf mezuniyetinden sonra sırt çantamı boşaltana kadar mektubunu neredeyse unutmuştum. Babamın gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğramıştım ama sanırım o kadar da şaşırmamıştım. Bir şeyler döndüğü-

nün farkındaydım. Sadece annemin bana da söylemesini isterdim.

Mektubu bulduğumda yatağında oturuyordum. Rocky ayaklarımın dibindeydi. Büyük bir köpekti ve yerdeki yatakla duvar arasındaki alanın çoğunu kaplıyordu. Mektubu zarfından çıkarıp tekrar okudum. Yazacak kaba bir şeyler bulmak artık çok anlamsız görünüyordu. Naomi'ye cevap yazmaya harcayacak enerjim yoktu. Berbat bir ruh hâlindeydim. Bu mektupların ben beşinci sınıftayken o gün kötü bir ruh hâlinde olduğum için başlamış olmasının ve şimdiyse sadece iyi bir ruh hâlindeyken aklıma kaba bir şeylerin gelmesinin ne kadar ironik olduğunu fark ettim.

Tam o sırada kapım hafifçe tıklatıldı. Mektubu komodinin üzerine koyup, "Gir," diye seslendim.

Kapı aralandı. Gelenin babam olduğunu görünce şaşırdım. Bir an için tüm korkularımın ve şüphelerimin yersiz olduğunu ve gerçekten de birkaç gündür onu evden alıkoyan bir işle meşgul olduğunu düşündüm. Belki de mezuniyetimi kaçırdığı için özür dilemek adına odama gelmişti ve artık ailecek yemeğe çıkabilecektik. Babamın bu gece eve gelebileceği umuduyla Ben'in gideceği partiye beni de götürme davetini geri çevirmiştim. Şimdi iyi ki de öyle yapmışım diyordum.

Fakat sonra babamın suratındaki ifadeyi gördüm. Kaşları çatılmış, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Ellerini cebine soktu. Onu karşılamak için söyleyeceğim tüm sözler dudaklarımdan dökülemeden yok olup gitti.

Yatağımın ucuna oturdu ve bir dakika boyunca yere baktı. Rocky gerindi, ayağa kalktı ve kuyruğunu sallayarak ona doğru yürüdü ama babam köpeği görmezden geldi. Buraya söylemek için geldiği şeyi söylemesini bekleyerek onu izledim. Bir süre sonra nihayet konuştu.

"Annen seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

“Ne hakkında?”

“Olup bitenler hakkında.”

Annemin bile benimle neler olup bittiği hakkında konuşmadığını söylemek istedim ama bunu yaparsam fikrini değiştirip onun da bana anlatmamasından çekindim. İç geçirdi ve sonra devam etti.

“Annenle boşanıyoruz. Bunun seninle bir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Annen ve ben... artık yürütemiyoruz. Kendi yollarımıza gitmemizin en iyisi olacağını düşündük. Ben de, şey, Montanada bir iş buldum. Eşyalarımı almak için geri geldim ve bu gece gidiyorum.”

Dudaklarımın titremesine engel olmaya çalıştım. Bana her zaman erkeklerin ağlamaması gerektiğini söylerdi ve babama kızgın olsam da onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

“Peki ya ben?” diye sordum.

“Burada annenle kalacaksın.”

Bir an durup bunu düşündüm. “Neden seninle gelemiyorum?”

“Annenin sana burada ihtiyacı var.”

“Geri gelecek misin?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki tekrar konuşmadan önce cevabını anlamıştım. “Hayır.”

“Neden?”

“Bence temiz bir sayfa açmam en iyisi. Annenle ilişkimiz... Aslında geri dönmeyecektim ama bazı eşyalarımı almam gerekti. Veda etmekte iyi olmadığımı biliyorsun.”

Yatağıma oturduğundan beri bana bir kez bile bakmadığını fark ettim. Tekrar ayağa kalkıp odadan çıkarken hâlâ bana bakmamıştı. Rocky kendisine hiçbir tepki verilmemesine rağmen kuyruğunu sallayarak onu koridora kadar takip etti. Babamın ne kadar umursamaz olduğunun farkında olmadığı için köpeği kıskanırken buldum kendimi. Sokak kapısının çarpma sesini duyduğumda her şeyin bittiğini anladım. Annem bavulunu ha-

zırlamıştı, böylece bana artık ailemizin bir parçası olmadığını söylemek için burada birkaç dakikadan fazla bulunmasına gerek kalmayacaktı. Gecenin geri kalanında kendimi odama kilitledim.

Öfkeliydim. Kızgınlığım daha çok babamaydı ama anneme de böyle gitmesine izin verdiği için kızıyordum. Söyleyebileceğim pek çok kırıcı şey vardı ama onun da acı çektiğini biliyordum ve işleri daha da kötüleştirmek istemedim. Partide olduğu için Ben'i arayamazdım. Zaten ona söylemek isteyip istemediğimden de emin değildim. Komodinimin üzerindeki Naomi'nin mektubuna baktım. Şeytandırnağı hakkında yazmak çok çocukça, çok aptalca, çok saçma geldi. Gerçi hiçbir mektubumuzun elle tutulur bir içeriği yoktu. Birbirimize neredeyse dört yıldır yazıyorduk ve hepsi aptalca, önemsiz, kaba ve sıkıcıydı.

Onun da benim gibi bu aptal mektupları dört gözle bekleyip beklemediğini merak ettim. Cevap yazmayı bırakırsam bunun onu incitip incitmeyeceğini. Ona kendimi açarsam beni rahatlatır mı yoksa kaba ya da sıkıcı olmaktan başka bir şey yapmadığım için benimle dalga mı geçer diye merak ettim.

Sevgili Naomi,

Umarım hayatının bir noktasında herkesten daha çok sevdiğin ve saygı duyduğun biri olur, tabii henüz olmadıysa. Umarım bu kişinin her zaman yanında olacağına güvenebileceğini ve ona her şeyi anlatabileceğini düşünürsün. Ve umarım günün birinde gitmeye karar verir ve sana onunla gelme seçeneği bile sunmaz. Ve sana gideceğini söylerken gözlerinin içine bile bakmaz. Sana seni sevdiğini söylemez ve veda bile etmez. Muhtemelen seni hiçbir zaman gerçekten sevmemiştir. Her şey onun için bir oyun olduğundan veda etmemekte bir sakınca görmez ve buna kandığın için salak gibi hissedersin.

Onunla bir sürü güzel anın olmasına rağmen her şeyin içine sıçar. Artık nasıl gittiğini, yüzüne bile bakmadığını ya da seni sevdiğini söylemediğini -çünkü sevmediğini- düşünmeden güzel zamanları da hatırlayamaz hâle gelirsin. Çünkü gerçek bir vedayı hak etmeyecek kadar boktan bir insansındır. Ve hayatının geri kalanında, seni sevdiğini iddia eden insanların gerçekten sevip sevmediğini ya da her şeyin yalan olup olmadığını ve bir gün onun yaptığı gibi çekip gitme ihtimallerini merak etmek zorunda kalırsın.

Sana bir daha mektup yazmazsam şaşırma. Bu çok aptalca.

Hoşça kal.

Luca

Sevgili Luca,

Bu bana bir daha yazmayacağını onuncu söyleyişin olmalı, bu yüzden sana gerçekten inandığımı sanmıyorum. Ama senden bir daha haber alamazsam bilmeni isterim ki eğer biri bana bunları yaparsa, bunun nedeni onun boktan bir insan olması ve beni hak etmemesi olur. Tam tersi değil. Ayrıca birisinin arkadaşlarımdan birine bu şekilde davrandığını görseydim hayalarına tekmeyi geçirirdim.

Sevgiler,

Naomi

Beşinci Bölüm

DAHA İYİ PLAJLAR ARARKEN

Naomi

“Haklıydın!”

Anne beni bir kez daha ürküttü ve arkamı döndüğümde yüzündeki gülümsemeden bunun farkında olduğu anlaşıyordu.

“Birinin yüreğine indirmeden önce biraz daha ses çıkaran ayakkabılar almalısın. Hangi konuda haklıymışım?”

Açılmamış bir zarfı masama fırlattı. İlk mektup geleli üç gün olmuştu. “Başka bir mektup daha göndereceğini söylemiştin. Haklı çıktın.”

“Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.”

Zarfı elime aldığımda hâlâ bir iade adresi eklemediğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Yırtıp açtım.

Sevgili Naomi,

Bana cevap yazamadığın için canının ne kadar sıkıldığını tahmin edebiliyorum. Son sözü söyleyen hep sen olmalıydın, değil mi? Belki davetimi kabul etmiş olsaydın, şimdi bana nasıl cevap yazacağını düşünmek zorunda kalmazdın. Ne yapalım. Senin kaybın.

Sevgiler,

Luca

Anne mektubu omzumun üzerinden okudu. Sonuna geldiğinde kaşını kaldırdı. “Sevgiler mi?”

“Her mektubu bu şekilde sonlandırırđı. Yani hemen hemen her mektubu. İroni olsun diye yaptığına eminim.”

“Önceki mektubu bu şekilde bitirmemişti,” dedi. “Belki de artık ironi yapmaya çalışmıyordur. Düşünsene, kaç yıldır yazı-şıyordunuz?”

“O evli.” Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemediğimi fark ettim. Kelimelerin ağzımdan çıktığını duydum ama sanki başka biri söylüyormuş gibi geldi. Anne konuşmaya devam ederken bu iki kelime hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu.

“Bu onu sana yazmaktan alıkoymadı.”

“Aslında sanırım bana yazmayı bırakmasının nedeni tam olarak buydu.”

“Belki boşanmıştır.”

Luca’nın bekâr olması fikrinin kalp atışlarımı neden hızlandırdığını bilmiyordum. Bana tekrar yazabileceğı için olmalıydı. İçimde verdiğim savaşı Anne’e çaktırmamak için gülümsedim. “Ah, yaşasın! Ne şanslıyım.”

Anne gülümsemeye devam ederken gözlerini devirdi. “Davetini kabul etmek derken neden bahsediyor?”

“Emin değilim. Yıllar içinde birkaç kez onunla tanışmam için bana meydan okumuştı ama bu daima aptalca bir şakanın parçasıydı. Ayrıca Facebook’ta arkadaş olup olamayacağımızı sorduğunda hayır demiştim. Belki de bundan bahsediyordur.”

“Sana sataşüyor. Sanırım adresini bulup ona cevap yazmanı istiyor.”

“O nasıl olacak? Önceki mektubunu aldıktan sonra onu aramaya çalışacağımı biliyor olmalı. Muhtemelen göndermeden önce Facebook’unu devre dışı bırakmıştır.”

“Çocukken yaşadığı evi denesene. Adresi hâlâ duruyor, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “İşe yaramaz. PeopleFinder’den baktım. Şimdi orada başka bir aile yaşıyor.”

“Belki eski komşularından biri hâlâ yakınlarda yaşıyordur. Sokağındaki biri ailesiyle yakınsa onu nasıl bulacağını biliyor olabilir.”

“Ne yapayım? Sokaktaki her eve bir mektup gönderip birinin cevap yazmasını mı bekleyeyim?”

“O da bir seçenek”

“Tek seçenek,” diye düzelttim onu.

“Şey...”

“Ne?”

“Oraya gidip bizzat sorabilirsin.”

Gülmeye başladım. “Ev San Diego’da, Anne. Arada birkaç bin kilometrecik var.”

Anne dudaklarım büzdü. “Her zaman San Diego’ya gitmek istemişimdir.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Plajlarının daha iyi olduğunu duydum.”

“Ciddi misin sen?”

Omuz silkti. “Sadece doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Eski mektup arkadaşımın adresini almak için arabayla ta Kaliforniya’ya gitmeyeceğim. Pardon, mektupmanımın.”

Anne şaşırmış görünüyordu. “Araba mı? Araba kullanmaktan bahseden kim? Bu gece uçup hafta sonundan önce dönebiliriz.”

Uçma düşüncesi beni gerse de bunu Anne’e söylemek istemedim. “Kulağa pahalı geliyor.”

“Bahse girerim o kadar pahalı değildir. Bu hafta sonu yapacak daha iyi bir işin var mı?”

“Ateşli komşumla randevum var.”

“Ah, doğru ya. Aklından çıkmış. Nereye gidiyorsunuz?”

Omuz silktim. “Bilmem. Daha konuşmadık.”

“Aynı binada yaşıyorsunuz.”

Aklıma asansörde birlikte sıkışıp kaldığımız zaman geldi. O öğleden sonra ona mesaj atmayı düşünmüş ama vazgeçmiştim. Acaba bir sonraki hamleyi benden mi bekliyordu yoksa asansördeki davranışım onu korkutmuş muydu?

“Sence iptal etmeli miyim? Randevu iyi gitmezse ve sonrasında sürekli lobide birbirimizi görmek zorunda kalırsak garip olur mu?”

“Birincisi, bu iptal etmek için gerçekten aptalca bir neden. İkincisi, gelecek ay ev alıyorsun. Onunla sonsuza kadar yüz yüze gelmek zorunda kalacak değilsin.”

Eve gitmeye hazırlanmak için ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. Anne’in de mesaisi bittiğinden benimle birlikte çıktı.

“Randevunun ayrıntılarını düşünsen iyi olur,” dedi otoparka vardığımızda.

“Evet, muhtemelen.”

“Ya da...”

“Ya da ne?”

“Ya da belki gelecek hafta sonuna kadar erteleyebilirsin?”

“San Diego’ya gitmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?”

“Eğlenceli olur. Ayrıca bu hafta sonu dışarı çıkıp bir şeyler yapmak için bahaneye ihtiyacım var. Sırf ikimiz de Tinder’da sağa kaydıldık diye kimyamin uyuşmadığı erkeklerle tanışmaktan başka yapacak işim yok. Kız kıza zaman geçirmek iyi gelirdi.”

İç çektim. Son iki yılımı Luca’yı aklımdan çıkarmaya çalışarak geçirmiştım ve şimdi tekrar hayatımın tam merkezine düşmüştü. Gerçek hayatta hiç tanışmadığım birini unutmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Olay da buydu ya. O sadece kâğıt üzerindeki kelimelerden ibaretti. Onu bulursam

hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Belki de ihtiyacım olan buydu.

Jake'le çıkacağım randevuyu düşündüm. Berbat zamanlamaydı.

Arabamın yanına varınca kapısını açtım. Anne yürümeyi bırakıp arabamın arkasında bekleyerek beni izlemeye başladı.

“Luca'nın adresini öğrenmem gerek,” dedim.

“Ona mektup gönderdiğinde ne kadar şaşıracağını bir düşünsene. Adresini bulmak için San Diego'ya kadar gitmeni bekleyeceğini sanmıyorum.”

“Haklısın. Adresini öğrenemezsem kanala mektup gönderip benimle alay etmeye devam edecek.”

“Muhtemelen Facebook profilinden kurtulduktan sonra çoktan kazandığını düşünüyordur. Kazanmasına izin mi vereceksin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayatta olmaz. San Diego'ya gidiyoruz.”

Anne heyecanını gizlemeye çalışmadı. “Eve geçince ararım.” Disney World'e gideceği söylenen küçük bir kız gibi hoplayıp zıpladı.

Ben gülererek arabama binerken o da kendi arabasına yöneldi. Mektup arkadaşımı bulmak için bu kadar çaba göstermesi hoşuma gidiyordu.

Apartmana girdiğimde Jake postalarını kontrol ediyordu. Giriş kapısının sesini duymasıyla omzunun üstünden ufak bir bakış attı, sonra beni görünce ikinci kez döndü. Yüzüne yayılan sırıtışla kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Birisi beni gördüğüne bu kadar sevinmeyeli uzun zaman olmuştu. Koyu renkli saçları hafif dağınıktı. Parmaklarımı arasından geçirmek gibi garip bir arzu duydum. Utanç verici bir şey yapmamak için ellerimi ceplerime soktum.

Yine pazularını saran bir tişört giyiyordu. Bir tişörtü hiç bu kadar kiskanmamıştım. Posta kutusunu kapatarak tamamen bana döndü. Bu hafta sonu San Diego'ya gitmeye söz verdiğim için pişman olmaya başlamıştım. İptal etmek için çok geç olup olmadığını merak ettim fakat Anne muhtemelen bilet işini çoktan halletmişti.

“Selam,” dedim posta kutularına doğru ilerlerken.

“Selam.”

Ben ona yaklaşırken gözlerimin içine bakmaya devam etti. Gülümsediğinde ağzının bir tarafının biraz daha yukarı kalktığını fark ettim. Gözleri de daha mavi görünüyordu ama bunun nedeni aydınlatma olabilirdi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sanırım daha önce fiziksel açıdan bu kadar çekici bir adamla karşılaşmamıştım. Posta kutularının önünde durduğumuzu ve birkaç saniyedir tek kelime etmeden birbirimize baktığımızı fark ettim. Boğazımı temizledim.

“Ee, şey, bu hafta sonuyla ilgili sana söylemem gereken bir şey var.” Bunu söylemek zorunda kalana dek ne kadar zor olacağını farkında değildim. “Bir işim çıktı da. Başka bir zaman yapsak olur mu?”

“Ya.” Gülümsemesi solar gibi oldu. Ağzının iki tarafı da artık eşitti. Hâlâ gülümsese de az önceki neşesinden eser yoktu. “Evet, elbette. Umarım her şey yolundadır.”

“Her şey yolunda. Sadece son dakika bir işim çıktı, San Diego'ya gitmem gerekiyor.” Bu seyahatin çok da önemli olmadığını vurgulamak adına gözlerimi devirdim. “Ama önümüzdeki hafta sonu çıkabiliriz. Ya da ne zaman müsait olursan.”

“Gelecek hafta sonu bana uyar. San Diego, ha? İş gezisi mi?”

“Pek sayılmaz. Aslında alakası yok. Anne'le birlikte gidiyoruz.” Başka bir erkeği bulmaya çalıştığımı söyleyerek onu kışkırtmak istemiyordum, özellikle de randevumuzu bu yüzden ertelemişken. Bir mazeret bulmaya çalıştım. “Şey... Plajla-

rın nasıl olduğunu görmek istiyormuş. Oradaki plajların Miami'dekinden daha iyi olabileceğini düşünüyor."

Tamamen yalan sayılmazdı ama yine de kendimi kötü hissediyordum.

"Ya. Bir keşif gezisi desene."

Güldüm. "Öyle de denebilir."

"Buradaki kumun daha beyaz olduğunu duymuştum."

"Orasını bilemem. Batı yakasına hiç gitmedim. Ama plajlarında buradaki kadar yosun olduğunu sanmıyorum."

"Son kararı bana da söylersin."

"Söylerim. O zaman görüşürüz?"

Ağzının bir kenarı tekrar yukarı kıvrılarak çarpık gülümsemesini tamamladı. "Seni yukarıya kadar geçireyim. Benimle asansöre binmek istersen orası ayrı tabii?"

Gülmeye başladım. "Çok beklersin."

Merdivenlere yöneldik. Birinci kata çıkarken merdivenin yarısma geldiğimizde postayı kontrol etmeyi unuttuğumu fark ettim.

"Elinde poşetlerle bu merdivenleri inip çıkmak işkence olmalı," dedi.

"Diğer seçenekten iyidir. Ya her seferinde asansörde mahsur kalırsam ve tüm süt ürünlerim bozulursa?"

"Doğru dedin. Ama en azından marketten aldıklarınla mahsur kalırsan kendi ayağından başka yiyecek bir şeyin olur."

"Zaten çok fazla şey almıyorum. Tek yaşıyorum sonuçta. Hepsini tek seferde taşıyabilirim."

"Ya. Demek sen o tüm torbaları tek seferde sırtlayanlardansın."

"Tek seferde hepsini almayan insanlara güvenmem." Üçüncü kata vardığımızda ona döndüm. "Ah, hayır. Lütfen bana birden fazla git gel yapmayı sevdiğini söyleme. Tek seferde sadece bir torba mı taşıyorsun?"

Kaşlarını çattı. “Sorun olur mu?”

Başımıla onayladım. “Herhalde.”

“O zaman şanslısın çünkü hepsini tek seferde taşımayı ben icat ettim sayılır.” Gözlerimi devirmemi görmezden geldi. “Altı kişilik bir ailenin bütün erzakını yardım almadan taşımayı dene de görelim.”

Kaşımı kaldırdım. “Pekâlâ, şimdi gösteriş yapıyorsun. Büyük bir ailen var demek?”

Gülümsedi. “Öyle. Ya senin?”

Başımı iki yana salladım. “Ben tek çocuğum. Hep kardeşlerim olsun istemişimdir.”

“Bazen kaotik olabiliyor,” dedi, “ama hiçbir şeye değişmezdim.”

Kendimi ailesiyle tanışmayı umarken buldum. Henüz ilk randevumuza bile çıkmadığımız düşünülürse bunun saçma olduğunun farkındaydım.

Telefonum çalmaya başladı. Çantamdan çıkarıp kimin aradığına baktım.

“Açacak mısınız?” diye sordu.

İç çektim. “Anne arıyor. Gezimizi planlamaya çalışıyor da.”

Seyahati iptal etmemi ve bütün hafta sonunu onunla geçirmemi söylemesini umuyordum. Bana eskiden mektup yazan o adamı unutmamı ve hayatıma devam etmemi söylemesini istiyordum. Jake tüm bunları bilse bile, bu işin peşini bırakabileceğimden emin değildim. Bu defteri kapatmaya ihtiyacım vardı. Luca’yla aramızdaki bu şeyi böyle havada bırakamazdım.

“İyi eğlenceler,” dedi Jake. “Döndüğünde görüşürüz.”

Merdivenden çıkmasını izledim ve sonra üçüncü kat koridorunun kapısını açarken telefonumu omzumla kulağım arasına sıkıştırarak Anne’im aramasına cevap verdim.

“Şimdi internetten bakıyorum da San Diego’ya dört saat içinde üç yüz dolardan daha az bir fiyata aktarmasız bir uçuş var.”

“Hiç fena değil.” Nedense hep uçak biletlerinin binlerce dolara patladığını düşünürdüm.

“Oldukça iyi bir fiyat,” dedi. “Bu gece orada oluruz ve iki kişilik bir oda tutabiliriz –tabii ayrı odada kalmak istemiyorsan?– sonra da sabah ilk iş mektup arkadaşının yaşadığı sokağı ararız. Her şey yolunda giderse günün geri kalanını plajda geçirebilir, sonra da eve dönmek için bir redeye ayarlayabiliriz.”

“Pekâlâ. Redeye ne oluyor?”

“Ciddi misin? Onca yıl üniversite okudun ve redeye ne demek öğrenemedin mi?”

“Bir uçak falan mı? Daha önce hiç uçmadım, Anne.”

Telefonun öbür ucunda bana güldüğünü duyabiliyordum. “Gece uçuşu anlamına geliyor. Pazar sabahının erken saatlerinde döneceğiz yani. Böylece otele iki gecelik para ödemek zorunda kalmayacağız.”

“Anlaştık. Biletimi nereden alacağım? Havalimanından mı?”

“Cidden daha önce hiç uçmadın mı?”

“Benimle alay etmeye devam edersen gitmekten vazgeçeceğim.”

“Tamam ya. Ama hayır. Yani bileti havalimanından da satın alabilirsin ama internetten halletmek daha hızlı olur. Sana linkini gönderebilirim.”

Telefonu kapadığımda ellerim terlemişti. Anne’in bir saniye sonra yolladığı linke tıkladım. Havalimanına gidip uçağa bineceğime inanamıyordum. Formu doldurup bilgilerimi girdikten sonra bilet almanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark ettim. Satın almayı onaylamak için düğmeye bastığım anda bir alarm çalacağından, ekranın kırmızı renkte yanıp söneceğinden ve biletimin reddedileceğinden endişeleniyordum. Belki de evim güvenlik görevlileriyle dolup taşacaktı. Parmağım düğmenin üzerinde öylece kalmıştı. Çarpıntı tuttu. Gözlerimi kapayıp ekrana dokundum.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir alarm çaldı ne de birileri evime daldı. Gözlerimi açtığımda düğmeye tıklayamadığımı gördüm. Tekrar dokundum ve sayfa beyaza dönerken nefesimi tutarak bekledim, ardından ekranda biletimin onaylandığını bildiren bir mesaj belirdi. Derin bir nefes verdikten sonra kendime bunun işin kolay kısmı olduğunu hatırlattım. Şimdi havalimanı atlatmam gerekiyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

Altıncı Bölüm

KEM GÖZLÜ SİBİRYA KURDU

Apartmanın önündeki kaldırımında omzumda sırt çantamla Anne'in beni almasını bekliyordum. Genç bir kız önümde perende atıp duruyordu. Yaş tahmininde çok kötüydüm ama bu çocuk muhtemelen beş altı yaşlarındaydı. Belki de on.

Önümde dördüncü perendesini attığında ailesinin nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Ortada küçük kaldırım akrobatından sorumlu kimse yok gibiydi. Kaşlarımı kaldırarak onun perende atmayı bırakıp kaldırımını kaplayan bir çalının yanına çömelmesini izledim. Sonra sanki izlendiğinin bilincindeymiş gibi ayağa kalkıp arkasına döndü ve bana baktı.

“Şuna bak!”

Birdenbire suratıma istediğimden çok daha fazla yaklaşan çocuğun uzattığı ele bakmaktan başka çarem kalmadı. Çocuğun parmağında sahte bıyığa benzeyen bir şey vardı. Çatık kaşlarla çocuğun bana bunu neden gösterdiğini anlamaya çalışırken bıyığın kıpırdandığını fark ettim.

“Bu ne?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Bir tırtıl.”

“Ya. Çok sevimli.” Hayatımda gördüğüm en tüylü tırtıldı. Tırtılların bu kadar tüylü olabileceğini hiç bilmezdim.

“Eline almak ister misin, Limoni?”

Çocuğun bana limoni demediğini, adımı söylemeye çalıştığını anlamam biraz zaman aldı.

“Belki de o şeyi yere bırakmalısın,” diye önerdim. “Zehirli olabilir.”

“Ne şapşalsın. Tırtıllar zehirli olmaz.” Çocuk diğer elini tırtılın önüne koydu. Tırtıl bir elden diğerine geçerken ikimiz de onu izledik. “Bu bir güveye dönüşecek.”

“Öyle mi?” Tekrar etrafa bakındım. Anne her an burada olabilirdi ve korkarım ben gidince bu çocuğa göz kulak olacak bir yetişkin olmayacaktı. “Ailen nerede?”

“Annem banyoyu temizliyor. Burada olduğumu bilmiyor.”

“Ortadan kaybolduğunu fark edip endişelenmeye başlamadan önce içeri girsen iyi olur.”

Çocuk yüzünü buruşturdu. “Tırtılı içeri götürebilir miyim?”

Bir an için düşündüm. “Onu bulduğun çalıya geri koysan iyi olur. Böylece bir koza örüp kelebeğe dönüşebilir.”

“Güveye,” diye düzeltti beni.

“Doğru ya.”

Anne kaldırıma yanaşırken kornaya bastı. Çocuk tırtılı bırakmak için dönüp çalıya doğru koştu. Sırt çantamı Anne’in arka koltuğuna atıp öne geçtim ve çocuğun apartmana girip gözden kaybolmasını izledim.

“Kimin çocuğu o?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Bizim apartmanda yaşıyor ve adımın Limoni olduğunu sanıyor.”

“Limoni mi? Bunu aklımda tutayım.”

“Tutma lütfen.”

“İlk kez uçağın için heyecanlı mısın, Limoni?”

“Biraz gerginim, Anette.”

Anne suratını buruşturdu. “Tamam, tamam, kusura bakma. Sana öyle dediğimi unut.” Anne havalimanına sürerken bir süre ikimiz de konuşmadık. “Yine de gergin olmaya gerek yok. Uçak kazalarının ne kadar nadir yaşandığını biliyor musun?”

“Bu yüzden gergin değilim.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Uçağın düşmesinden korkmak, bu seyahati gözden geçirmeme neden olan şeyi açıklamaktan çok daha kolaydı.

Anne kaşlarını çatarak bana baktı. “O zaman neden gerginsin?”

“Hiç. Saçma sapan bir şey.”

“Konuyu açan sensin.”

“Kapatalım gitsin. Eminim her şey yolunda gidecek.” Söylediklerime gerçekten inanmasam da en azından normalmişim gibi davranmak zorundaydım.

“Kusmaktan korkuyorsun, değil mi?” diye sordu. “Yol mu tutuyor?”

“Evet, sebebi bu,” diye yalan söyledim. “Ne zaman hız trenine binsem içim dışıma çıkar.”

“Bir şey olmaz. Eskiden her uçuşumda kusardım. Üstesinden gelme yöntemimi sana da öğretebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Şimdi endişelenmem gereken iki şey olmuştu. Uçağa binmeyi başarırsam her tarafa kusabileceğimi düşünmemiştim bile.

Havalimanına vardık ve Anne arabasını otoparka park etti. Derin bir nefes aldım. Şimdi arabasına bindiğim zamandan daha gergindim.

“Pasaportumu unuttum,” dedim. “Dönüp almak için muhtemelen çok geç, değil mi? Geri dönelim biz en iyisi.”

Anne gözlerini devirdi ve kolumdan tutarak beni binaya doğru çekiştirdi. “Kaliforniya’ya uçmak için pasaporta ihtiyacın yok.”

Beni havalimanına açılan otomatik kapılara doğru sürüklemesine izin verirken kendimi boşlukta süzülüyormuş gibi hissediyordum. Aynı anda hem terleyip hem de üşüyordum. Eminim bana dönüp baksa rengimin ne kadar attığını görüp irkilirdi. Güvenlik kuyruğuna girerken önümüzdeki görevlileri izledim. Biriyle göz göze geldiğimde çok fazla dikkat çekmediğimi umarak kafamı çevirdim.

X-ray cihazlarına ulaştığımızda Anne'e doğru eğildim. "Ya geçmeme izin vermezlerse?" diye fısıldadım.

Sadece güldü. Besbelli şaka yaptığımı sanıyordu. "Geçmene izin vermemeleri için bir sebep var mı?"

"Bilmem. Belki. Elbiselerimi falan çıkarmamı istemezler, değil mi?"

Anne önümüzdeki sıraya şöyle bir baktı. "Soyunan kimseyi görmüyorum. Eminim vücut tarayıcıları bu işe yarıyordur. Ama pazusunda dövme olan adam üstümü araması gerektiğini söylerse bir itirazım olmaz."

"Hangi adam?" Güvenlik görevlilerinin hiçbirinde dövme gördüğümü hatırlamıyordum.

"Mavi gömlekleli olan," dedi.

"O bir güvenlik görevlisi değil, Anne. O..." Dövmeli Adam'ın bir bebek arabasını açmasını ve bir kadının kucağındaki çocuğu arabaya yerleştirmesini izledim. "O bir yolcu. *Hem de evli.*"

"Yine de itiraz etmezdim."

Dirseğimle koluna vurdum. "Çok kötüsün."

Anne'in uygunsuz yorumu beni o kadar eğlendirmişti ki sıranın bana geldiğini fark etmemiştim. Vücut taramasından geçtikten sonra havalimanı güvenliği beklememi söylediğinde nefesimi tuttum. Tüm korkularımın gerçeğe dönüşmek üzere olduğunu fark ettim. Biri beni kenara çekip tutuklayacaktı ya da soyunmam gerektiğini...

"Tamam, gidebilirsiniz," dedi görevli, ben kafamdaki dehşet dolu düşüncelerin sonunu getiremeden. Aceleyle konveyör bandına gidip eşyalarımı aldım. Birkaç saniye sonra Anne de vücut taramasından geçti ve havalimanında ilerlemeye devam ettik.

Bir şeyler atıştırmak için restoranlardan birine uğradıktan sonra uçağa binmek üzere tam zamanında kapımıza vardık. Uçağın en arkasına oturduk.

Neredeyse oturur oturmaz telefonum öttü. Ekranı bakıp da Jake'ten yeni bir mesaj görünce içim kıpır kıpır oldu.

Ateşli Komşu: Aşağı inerken asansör sallandı. Aklıma sen geldin.

Gülümsedim. Acaba sırf benimle konuşmak için bunu uydurmuş muydu?

Naomi: Mahsur kaldın mı?

Ateşli Komşu: Hayır. Sadece biraz sarsıldı.

Ateşli Komşu: Daha uçağa binmedin mi?

Naomi: Şimdi bindik. Az önce telefonlarımızı kapatmamız gerektiğini anons ettiler.

“Kem Gözlü Sibiryı Kurdu planı iptal etmeni nasıl karşıladı?”

Anne'in sorusu dikkatimi telefonumdan uzaklaştırdı. Az önce ağzından çıkan kelimelerin birleşimi kafamı o kadar karıştırmıştı ki sanki başka bir dil konuşuyor gibi gelmişti. Kaşlarımı çattım ve dediğini tekrarlamayınca ya da açıklamaya çalışmayınca sormak zorunda kaldım.

“Az önce ne dedin?”

“Planı iptal etmeni diyorum,” diye tekrarladı.

“Onu duydum. Ama cümlelerin geri kalanının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Kem Gözlü Sibiryı Kurdu,” dedi gözlerini devirerek. “Hani şu anda randevuda olman gereken ultra çarpıcı mavî gözlü ateşli komşun yok mu?”

“Ha.” Omuz silktim. “Sorun etmedi.”

“Ona söyledin, değil mi?”

“Tabii ki söyledim. Sadece ona dediğin şey kafamı karıştırdı.”

“Hadi ama. Sence de gözleri kem gözlü bir Sibiryա kurdunu andırmıyor mu?”

“Yani şimdi sen öyle deyince, biraz andırıyor olabilir, evet. Ama kem gözlü demen şart mı? Kulağa çok tekinsiz geliyor.”

“Bana adını söyleseydin, ona Kem Gözlü Sibiryա Kurdu demek zorunda kalmazdım.”

“Adı Jake.”

Omzumun üzerinden telefonuma baktı. Onu nasıl kaydettiğimi görünce gözlerini devirdi. “Ciddi misin? Eminim öyle görünen bir adamın egosunun okşanmasına ihtiyacı yoktur.”

“Aptmandan taşınana kadar biraz eğleneceğim sadece. Ayrıca numarasını telefonuma bu şekilde kaydeden de o.”

“Eğer bir takma ad kullanacaksan, Kem Gözlü Sibiryա Kurdu kulağa daha hoş geliyor,” diyor.

“Kem Gözlü kısmını pek sevmedim. Sadece Sibiryա Kurdu nasıl?”

Anne kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. Sonra telefonumu elimden kapıverdi.

“Hey. Ne yapıyorsun?”

Jake’in adını *Ateşli Komşu*’dan *Sibiryա Kurdu*’na çevirmesini izledim. Sonra ben müdahale edemedim telefonumu kapadı ve bana geri verip pencereye döndü.

“Baksana,” dedi. “Havalanmışız.”

“Ya. Vay canına. Haklısın.” Uçağın havalandığını hissetmiştim ama Anne’le konuşmaya o kadar dalmıştım ki bu konuda bir şey söyleyememiştim.

“Gördün mü? O kadar da kötü değil.”

Bir an için aşağıdaki küçük evleri ve arabaları izledikten sonra önümdeki koltuğun altına uzanıp sırt çantamı açtım. İçinden bir dosya çıkardım.

“O ne?” diye sordu Anne.

“Önümüzdeki birkaç saat boyunca bizi eğlendirecek şeyler.” Anne’in okuması için seçtiğim bir yığın mektupla dolu dosyayı açtım.

Gözleri kocaman açıldı ve ilk sayfayı eline aldı. “Bunlar Luca’dan mı?” diye sordu.

“Lisede bana yazdığı mektuplar.”

İlkini okuyup kaşlarını çatı ve sonra önümüzde birkaç kişinin dönüp bakmasına neden olan bir kahkaha patlattı. “Buna ne cevap verdin?” diye sordu. Bir sonraki sayfaya baktığında benim yanıtlım değil de Luca’dan gelen başka bir mektup olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

“Benimkilerin hiçbirini geri göndermedi, bu yüzden elimde sadece ondan gelenler var. Ama bunları daha dün almışım gibi hatırlıyorum. Muhtemelen sana ne yazdığımı söyleyebilirim.”

Yedinci Bölüm

ZAVALLI KÖR KADIN

Luca

Naomi ben ne kadar kaba konuşursam konuşayım ya da ona yazarken ne kadar berbat bir ruh hâlinde olursam olayım, her zaman bana cevap yazıyordu. Ki gerçekten de kabaydım. Babam gittikten sonra bir yıl onu âdeta kum torbası gibi kullandım. Ona olanları hiç anlatmamıştım çünkü onun da herkes gibi bana acımasını istemiyordum. Ben'e ya da kız arkadaşma dert yandığımda, hiçbir işe yaramayan çözümler öneriyorlar ya da yanlış bir şey yapmadıkları hâlde özür diliyorlardı. Ama Naomi'ye kaba bir mektupla –genellikle babama söylemek istediğim şeyleri yazarak– içimi döktüğümde o da bana aynı derecede kaba ya da rahatsız edici bir şeyle karşılık verir ve çoğu zaman beni güldürürdü.

Mektuplarımızın üslubu değişmeye başladığında lisedeydik. Söylediklerimizi destekleyecek hayat tecrübesine sahip olmayan çocukluğumuzun masum hakaretleri geride kalmıştı. Bu çizgiyi hangi noktada aştığımızdan ya da ilk kimin aştığından emin değildim ama ikimiz de geri adım atmıyorduk.

Sevgili Luca,

Şu anda bir kompozisyon üzerinde çalışmam gerekiyor ama kuzenlerim odamda birbirlerine makyaj

yapıp beni de buna ikna etmeye çalıştıkları için konsantre olamıyorum. Courtney, Bella'nın kaşlarını alıyor ve Bella çılgık atıyor. Bunlar olurken iç savaş hakkında yazmak gerçekten zor ama aklıma sen geldin.

Bacak kıllarını bir cımbızla tek tek yolmak isterdim. Seni acı içinde ağlarken izlemek gerçekten tatmin edici olurdu bence. Umarım kılların tekrar çıkmaya başladığında batık olur ve onları kaşındığında enfeksiyon kapar, sonunda da bacağına kaybedersin. Umarım doktorun sana taktığı protez birkaç santim kısa kalır ve hayatının geri kalanında korkunç bir şekilde topallayarak gezersin.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Annem kaşlarını cımbızla alıyor ve her zaman ağda yaptırmaktan bahsediyor. Kızların kendilerine neden bu kadar acı çektirdiklerini anlamıyorum. Tıraş bıçağı falan kullansanıza. Ama sen yine de kuzenlerinin sana makyaj yapmasına izin ver. Gerçekten ihtiyacın olduğuna eminim.

Bacak kıllarıma ve bir uzvumu kaybetmem fikrine neden bu kadar taktığını bilmek istiyorum. İçten içe San Diego'ya gelip benimle ilgilenmek istediğin için mi? Önümde diz çökmen anlamına geliyorsa bacaklarımı cımbızla almana izin veririm.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Her şeyi cinselleştirmek zorunda olman çok iğrenç. Gerçi hiç sevişmediğin için çok da şaşırmadım. Muhte-

melen elli yaşına kadar bâkir kalacaksın ve huzurevindeki zavallı kör bir kadın seni kocası sandığı için yanlışlıkla okşayacak. Şansına kocasının da küçük bir çükü varmış da aradaki farkı anlamayacak.

*Sevgiler,
Naomi*

Sevgili Naomi,

Yanılıyorsun. Bâkir değilim ve aslında pek çok kız arkadaşım oldu, yani senin gibi yaşlanınca bir huzurevinde yapayalnız kalmayacağım. Muhtemelen yanlış mikro penisle oynayan o kör kadın sen olacaksın.

Ayrıca sikim küçük değil. Kendi gözlerinle görmek istersen bir dahaki sefere fotoğraf gönderebilirim.

*Sevgiler,
Luca*

Sevgili Luca,

Muhtemelen yatakta çok kötü olduğun için bu kadar çok kız arkadaşın oluyor. Çükünün büyük olması yatakta iyi olduğun anlamına gelmez ve çok sayıda kız arkadaş edinmen de sonunda yalnız kalmayacaksın demek değil. Ayrıca çük fotoğrafını pas geçeceğim. Zavallı posta kutumun klamidya kapmasını istemem.

*Sevgiler,
Naomi*

Lise üçüncü sınıfın sonunda, mektuplarımızın çoğu bu şekilde hafif flörtöz bir hâl almıştı. Belki de sadece azgın bir ergen olduğum için benimle flört ettiğini düşünmüştüm. Ben birinci sınıftan beri Yvette'le çıkıyordu ve bütün zamanını onunla geçiriyordu. Üçüncü sınıfta sadece bir dersimiz ortaktı, bu yüz-

den birbirimizi yalnızca o zaman doğru dürüst görebiliyorduk. Öyle olsa bile aramız eskisi gibi değildi. Diğer sınıflarda yeni arkadaşlar edinmişti ve ben de kendimi dışlanmış hissetmeye başlamıştım. Yeni arkadaşlar edinme konusunda hiçbir zaman becerikli olmamıştım ve sanırım Ben'in hep en iyi arkadaşım olacağına güvenmiştim.

İlişkilerine uzun vadeli bakan Ben'in aksine, ben herhangi bir kızla bir iki haftadan daha uzun süre çıkmakla ilgilenmiyordum. Birkaç yıl için eğleneliydi ama üçüncü sınıfa geldiğimde sınıftaki kızların yarısıyla çıkmıştım. Diğer yarısı ya çekici değildi ya da arkadaşlarıyla çıktığım için bana yanaşamıyorlardı. Yılın büyük bir bölümünü sevgilisiz geçirdim. Bu durum karneme iyi yansısı da yalnızdım.

O yılın sonunda tüm arkadaşlarım annemin yıllardır kullandığı Facebook adlı bir siteye üye olmuştu. İlk başta tereddüt etmeme rağmen sonunda ben de kervana katılıp bir hesap oluşturdum. Profil fotoğrafımda Ben ve birkaç arkadaşıyla plajda çekilmiş bir fotoğrafımız vardı.

Bir gece geç saatlerde arama kutucuğuna "Naomi Light" yazmamın nedeni çoğunlukla can sıkıntısı ve biraz da yalnızlıktı. Yıllardır mektuplaşıyorduk ve neye benzediğini merak ediyordum. Enter'a basmadan önce tereddüt ettim. Neye benzediğini gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Ona yazdığım pek çok mektupta çirkin olduğunu ima etmiştim ama gerçekten öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama cevabı öğrenirsem bunun aramızdakileri değiştirebileceğinden korkuyordum. Onu zihnimde canlandırırdığımda sevimli olduğunu hayal etmiştim. Onunla flört etmenin eğleneli olmasının bir nedeni de buydu. Gulyabaniye benzediğini bilseydim yine de ona yazmak ister miydim?

Yine de tuşa bastım ve arama sonuçlarının çıkmasını bekledim. Çoğunlukla yaşlı kadınlar olmak üzere birkaç sonuç çıktı

ama Oklahoma City’de yaşayan genç bir kıza benzeyen tek bir profil fotoğrafı vardı. Profiline tıkladım ve kendimi nefesimi tutarken buldum. Yıllardır mektup yazdığım kız bu olamazdı. Profilini iki kez kontrol ettim, Oklahoma City’de yaşadığından ve benimle aynı sene mezun olduğundan emin oldum. Sonra daha iyi görebilmek için profil resmine tıkladım.

Naomi’nin kızıla çalan sarı saçları vardı, açık tenliydi ve burunun üzeri hafif çilliydi. Gözleri koyu mavi, dudakları dolgun ve pembe, dişleri ise bembeyaz ve düzdü. Gülümsediğinde her iki yanağında da gamzesi belirliyordu. Sonraki fotoğrafı görmek için tıkladım. Koşu kıyafeti giyiyordu. Fit vücudu ve düzgün bacaklarıyla bir grup kızın ortasında duruyordu. Bana göre aralarındaki en güzel kızdı. Ağzımın bir karış açıldığını hissettim. Bir sonraki fotoğrafa baktım ve daha fazlasını görmek için tıklamaya devam ettim. Şimdiye kadar çektiirdiği ne kadar fotoğraf varsa görmek istiyordum.

Bunca zamandır *onunla* mektuplaştığıma inanamıyordum. Lisemdeki en seksi kız, onun yanında mantar gibi kalırdı. Birdenbire ona yazdığım tüm o kötü şeyleri geri alabilmeyi diledim.

Ona arkadaşlık isteğı göndermeyi düşündüm ama o zaman da onu arattığıımı anlayacaktı. Bunu bilmesini neden istemediğimden emin değildim. Arkadaşlık isteğı göndermek yerine elime kâğıt kalem aldım.

Sevgili Naomi,

Sonunda kendime bir Facebook profili oluşturdum. Sınıfımda buna girişen son kişi olduğuma eminim. Giriş yapıp annemin orada paylaştığı tüm rasgele düşünceleri görmek biraz garip. Tüm fotoğraflarıma yorum yapan ilk kişi hep o oluyor. Bazen oturum açtığımda elli yeni bildirim alıyorum ve bir an için popüler olduğumu sanıyorum ancak simgeye tıkladığımda sadece annem sayfamı beğeni

ve yorum yağmuruna tutmuş oluyor. Sanırım annem tek gerçek arkadaşım olabilir. Bu biraz acınası değil mi?

Sence Facebook'ta arkadaş olmalı mıyız? Yani bir hesabın olduğunu varsayıyorum. Haber ver de seni aratıp ekleyeyim.

*Sevgiler,
Luca*

Sevgili Luca,

Seninle Facebook'ta arkadaş olmak isteyeceğimi sana düşündürdün ne? Bana arkadaşlık isteği gönderme zahmetine girme. Beni aratma bile, anlaştık mı? Ha, bir de anne-ne karşı daha nazik ol.

*Xoxo,
Naomi*

Beklediğim cevap bu değildi. Mektubumu okuyacağını ve sonra meraktan Facebook'a girip beni aratacağını düşünmüştüm. Kaçınılmaz olarak benim de onun okulundaki herhangi bir erkekten daha seksi olduğumu görecekti ve bana bir arkadaşlık isteği gönderecek ya da en azından benim göndermemimin sorun olmayacağını söyleyecekti.

Mektubu canımı o kadar sıkımişti ki bir kenara atıp bir ay boyunca cevap yazmadım. Sanırım yanıt vermememin fikrini değiştireceğini ya da belki beni aratıp neleri kaçırdığını fark edeceğini umuyordum. Ama öyle olmadı.

Sekizinci Bölüm

NASIL SAPLANTILI BİR TAKİPÇİ OLUNUR

Naomi

“Neden arkadaşı olmak istemedin?”

Anne lisenin ilk üç yılı boyunca Luca’nın bana gönderdiği mektupları okumayı yeni bitirmişti, ben de bu sırada omzunun üzerinden okuyup hafızamda kaldığı kadarıyla cevap olarak ne yazdığımı anlatmıştım.

Omuz silktim. “Bilmem. Sanırım geriye dönüp baktığımda bu yaptığım epey duygusuzca görünüyor.”

“Neye benzediğini merak etmiyor muydun?”

O mektuptan sonra onu aratmıştım. Bir noktada Luca’dan biraz hoşlanmadığımı söylesem yalan olurdu ama bunu Anne’e asla itiraf etmezdim. Sayfası gizliydi, bu yüzden görebildiğim tek şey, hepsi güneş gözlüğü takmış ve kendilerini çok havalı sanıyormuş gibi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir grup erkekle birlikte plajda çekildiği profil fotoğrafıydı. Havalıydılar da –en azından lisedeki ben öyle olduklarını düşünmüştüm– ama bunun bir önemi yoktu.

“Luca o mektubu gönderdiğinde bir erkek arkadaşım vardı. Neye benzediğini pek umursamıyordum. Zaten profili de gizliydi.”

Fotoğraftaki oğlanlardan hangisinin Luca olduğunu anlamaya çalışarak ve ona çaktırmadan sayfasında biraz daha ge-

zinmek için gizlilik ayarlarını değiştirmesini umarak profilini defalarca ziyaret ettiğimden bahsetmedim.

“Delisin,” dedi Anne. “Ben olsam arkadaşlık isteğini kabul ederdim.”

Bir an için bu dediğini düşündüm ve o zamanlar Luca’yı neden reddettiğimi hatırlamaya çalıştım. “Mektuplarını okudun,” diye hatırlattım ona. “Kaba ve kırıcıydı, Facebook sayfama herkesin görebileceği bu tür yorumlar bırakmasını istemedim.”

Ayrıca mektup yazıp posta kutusuna atma konsepti hoşuma gidiyordu ve Luca’yla bu mektuplar dışında konuşabileceğimiz bir yer olursa işin büyüünün kaçacağından korkuyordum. Bir dönemi kapatmaya hazır değildim. Gerçi iki yıl boyunca ondan haber alamadıktan sonra şimdi onu bulmak için uçağa bindiğime göre sanırım hâlâ hazır sayılmazdım.

“Haklısın galiba. Yine de en azından neye benzediğini görmek için onu bir dakikalığına eklerdim. Açıkçası, işyerinde e-posta gönderdiğim neredeyse herkesin Facebook profilini gizlice takip etmişliğim var.”

“Ciddi misin? Neden?”

“Konuştuğum insanların neye benzediğini bilmek hoşuma gidiyor.”

“Yalan yok, şimdi merak ediyorum. Sence Facebook hesabını sırf onu bulmamı zorlaştırmak için mi sildi?”

Anne başıyla onayladı. “Muhtemelen bilgilerinin People-Finder’dan kaldırılması için de para ödemiştir. Ya öyle ya da Luca Pichler gerçek adı değil.”

“Gerçek adı olmalı. Mektup arkadaşı programını başlattığımızda ilkokulum bana bu ismi vermişti.”

“Doğru. Bu durumda kendisini bulmayı zorlaştırmak için gerçekten çaba sarf etmiş olmalı.”

“Sorun değil,” dedim. “Onu bulmak için Facebook’a ya da kamu kayıtlarına ihtiyacımız yok. Onu eski usul takip edeceğiz.”

Keşke bunu daha önce yapsaydım diye düşündüm ama benimle ilişkisini kesmesinin ardında bir neden olduğunu tahmin etmiştim: Karısı. Rasgele bir kadın (ben) Luca'yı aramak için kapılarına gelseydi muhtemelen biraz tuhaf kaçardı. Gerçi belki hâlâ birlikteydiler. Belki hâlâ garip olabilirdi. Neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bu çok eğlenceli olacak,” dedi Anne. Biz uçağın inmesini beklerken mektupları dosyaya geri koyup sırt çantama tıktırdı. Yarın gece havalimanında okunacak daha bir sürü mektup vardı.

“Ya bu kötü bir fikirse? Ya çocukluğunun geçtiği eve geri taşınmışsa ve kapısına gittiğimde onu araştırıp takip ettiğim için beni tutuklatırsa? Ya da daha kötüsü. Ya suratıma biber gazı sıkarsa?”

“Pek olası değil,” dedi Anne. “Ayrıca eminim şu anda nerede çalıştığını öğrenmek için onun da seni araştırması gerekmiştir.”

Luca'nın da tıpkı Anne'le benim şimdi onu bulmak için yaptığımız gibi girdiği onca zahmeti düşündüm. Amacının ne olduğunu ve neden iki yıl sonra tekrar ondan haber aldığımı merak ediyordum. Neden şimdi? Bu kadar uzun süre unutulduktan sonra ondan tekrar haber almak ve henüz cevap yazmamak tır çarpmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Gerçi “unutulmak” doğru kelime olmayabilirdi. İkimiz de taşınmıştık ve onun hayatıma devam ettiğini farz etmiştim. Öte yandan her zaman bir şekilde aklımın bir köşesinde pusuda bekliyordu.

Şimdi onu bulmanın bu kadar zor olması hiç adil değildi. Her sabah adımı ve yüzümü haberlerde gördüğünden muhtemelen onun için biraz daha kolay olmuştu.

Anne onu bulmak için beni erkenden kaldırmıştı ve şimdi sabahın sekizinde Luca'nın büyüdüğü evin önünde dikiliyor-

duk. Beyaz panjurlu, soluk mavi boyalı bir evdi. Arsanın köşesinde bir posta kutusu vardı. Yıllar boyunca bu adrese gönderdiğim sayısız mektubun konulduğu posta kutusunun bu olup olmadığını merak ettim.

“O kadar da zorlanmış olamaz,” dedim. “Tek yapması gereken adımı aratıp sunduğum hava durumunu bulmaktı. Öğrenmek için Miami’ye kadar uçmasına gerek yoktu.”

“Eh, sana bu şekilde halletmekten başka seçenek bırakmıyor.”

“Bunun mahkemede iyi bir savunma olacağından eminim. ‘Bu benim hatam değil, sayın yargıç; bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı!’”

Anne gözlerini devirdi. “Sakin ol. En kötü ihtimalle senin için uzaklaştırma kararı çıkarttırır. Gerçi öyle bir şey yapacağından da şüpheliyim. Korkup uzaklaştırma kararı çıkarttıracaksa neden seni bulmak ve sana yazmak için bu kadar zahmete girsin ki?”

Haklı olduğunu biliyordum ama yapacağım şeyi olabildiğince ertelemeye çalışıyordum. Derin bir nefes alıp bir süre daha evi izledim. Luca’yı ön kapıdan koşarak çıkan ve posta kutusuna gidip kendisine bir şey gelmiş mi diye bakan bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım. Acaba o da benim gibi postaları heyecanla kontrol ediyor muydu? Benden gerçekten nefret edip etmediğini sorguladığım zamanlar olmuştu. Bazı mektupları o kadar acımasız ve kişiseldi ki neden bana yazma zahmetine girdiğini merak ediyordum. Bazen bana bir daha yazmamakla tehdit ettiği bile olurdu ama bu tehditlerini hiçbir zaman yerine getirmemişti.

Acaba yalnızca öfkeli bir çocuk muydu? Bazen öyleymiş gibi geliyordu ama belki de sadece benimle uğraşmak hoşuna gitmişti. Onun büyüdüğünü ve hâlâ evin kapısından çıkıp mektuplarımı kontrol ettiğini gözümün önüne getirmeye çalıştım.

Nasıl göründüğünü bilmediğim için hayal etmesi zordu. Kapıdan her çıkışında onu farklı hayal ediyordum. Kimi zaman sarı-şındı, kimi zamansa esmer. Bazen uzundu, bazen kısa.

“Korkuyor musun?” diye sordu Anne beni hayal dünyamdan çekip çıkararak.

“Birazcık.”

“Kimse sana biber gazı sıkmayacak. Sadece gidip kapıyı çal. Muhtemelen burada durup evlerini gözetleyerek onları daha çok korkutuyorsun.”

İç çekip kendimi verandaya çıkan basamakları tırmanmaya zorladım. Zili çaldım ve nefesimi tuttum.

Sinekliğin diğer tarafında bir kadın belirdi. Sinekliği açtı ve bir şey söylememizi bekleyen gözlerle bize baktı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba,” dedim sesimi bulmakta zorlanarak. “Sizden önce bu evde yaşayan aile hakkında bir şey bilip bilmediğinizi merak ediyordum.”

Omuz silkti. “Jones ailesi mi? Nüfus sayımı için falan mı geldiniz?”

“Hayır, ben sadece... Jones ailesi burada ne kadar süre yaşadı? Luca adında biri var mıydı? Luca Pichler?”

“Hiçbir fikrim yok. Onları tanımam etmem. Sadece ara sıra postaları gelir.”

“Peki ya komşularınız? Onların ne zamandır burada yaşadıklarını biliyor musunuz?”

Kadın iç çekti. Sabrının tükendiğini görebiliyordum. “Bilmiyorum. Burada sadece bir yıldır oturuyorum. Komşularla pek konuşmam.”

“Pekâlâ. Teşekkürler. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Kadın eve dönerken sineklik de arkasından kapandı. Anne’le birbirimize bakıp omuz silktikten sonra verandadan inip kaldırma döndük.

“Onun hakkında bir şey bilmediğini tahmin etmiştim,” dedim. “Liseden beri bana bu adresten mektup yazmadı.”

“Buralarda onu ya da ailesini hatırlayacak kadar uzun süredir yaşayan bir komşu olmalı,” dedi Anne. “Nereden başlamak istersin?”

“Önce en yakın komşularla başlayalım.”

Sokağın aşağısına doğru ilerlerken telefonum yeni mesaj bildirimiyle titredi. Anne’in telefonumda yaptığı isim değişikliğini unuttuğumdan bir an için şaşırıp neden Sibirya Kurdu adında birinden mesaj aldığımı düşündüm.

Sibirya Kurdu: *San Diego nasıl? Miami’den daha mı iyi?*

Naomi: *Burası çok güzel. Bir daha geri dönmeyebilirim.*

Sibirya Kurdu: *Benimle çıkana kadar böyle büyük bir karar veremezsin.*

Naomi: *Bir randevunun bu kadar büyük bir kararı yeniden düşünmemi sağlayabileceğini düşünmek için kendinden gerçekten emin olmalısın.*

Sibirya Kurdu: *Sıradan bir randevu olmayacak.*

Mesajımı tekrar okurken bu kadar basit bir cümlenin nasıl olup da bütün bedenimi ısıttığını anlamaya çalıştım. Başım dönmeye başlayınca nefesimi tuttuğumu fark ettim. Böyle bir söze nasıl yanıt vermem gerektiğini bilmiyordum. Tuttuğum nefesi verip yazmaya başladım.

Naomi: *Öyle mi? Birileri gerçekten kendine güveniyor. Ya sonunda benden nefret edersen?*

Sibirya Kurdu: *Öyle bir şey olmayacak.*

Naomi: *Bugün ne yapıyorsun?*

Sibirya Kurdu: *Ailemleym ama aslında tanıştığım çok tatlı hava durumu sunucusuyla sahilde yürüyüş yapmayı isterdim...*

Anne'in kolumdan tutup beni kaldırımın diğer tarafına doğru çekmesiyle irkildim.

"Dünya'dan Naomi'ye," dedi. "O telefon direğini gerçekten görmedin mi?"

"Ne? Ah." Arkamıza dönüp baktığımda az önce beni tahta bir direğe çarpmaktan kurtardığını fark ettim.

"Neye gülüyordun sen öyle?" diye sordu telefonumu işaret ederek. Sonra gözleri bilmiş bir gülümsemeyle kısıldı. "Sibiry'a Kurdu yazdı, değil mi? Sana seksi fotoğraflar mı gönderiyor?"

Gülmeye başladım. "Hayır. Yani, evet, yazan o ama hayır, bana fotoğraf falan göndermiyor." Telefonum tekrar titredi. Jake'in beni haksız çıkarma ihtimaline karşı ne yazdığına bakmadan cebime attım. "Hadi gel. Şuradaki eve gidelim."

Köşedeki son evin budanmaya hasret çalıları ön kapıya giden yaya yolunu kullanmayı imkânsız kılıyordu. Verandaya ulaşmak için çitin etrafından dolaşmak zorunda kaldık. Bu sokaktaki kiralık evlerde pek şansımız yaver gitmemişti ama bu ev diğerleri kadar bakımlı görünmediğinden kiracının bir süredir burada yaşadığını umuyordum.

Çalabileceğimiz bir zil olmadığından ahşap kapıyı tıkladıp bekledim. Evin içinden şen şakrak bir köpek sesi duyuldu. Bir an sonra kapı açıldı ve karşımızda gözlerini kocaman gösteren gözlükleriyle çelimsiz, yaşlı bir kadın belirdi. Köpek arka odalardan birinde havlamaya devam ediyordu.

"Günaydın hanımefendi," dedim. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Yok, hayır," dedi kadın. Gülümsediğinde küçük yüzü için biraz fazla büyük görünen takma dişleri göründü.

"Benim adım Naomi ve bu da arkadaşım Anne. Eskiden bu sokakta yaşayan birini bulmaya çalışıyoruz. Bana burada ne kadar süredir yaşadığınızı söyleyebileceğinizi umuyordum."

“Ben Carol Bell,” dedi ikimizin de elini sıkarak. “Size ne kadar zamandır burada yaşadığımı söyledim ama yaşımlı belli etmek istemem.” Muzip bir gülümseme takınarak göz kırptı. “Kendimi bildim bileli burada yaşıyorum. Bu evi babam inşa etti.”

Anne beni dirsekledi, ona baktığımda heyecandan zıplıyordu. Tekrar Carol’a döndüm.

“Bu inanılmaz,” dedim. “Çok güzel bir ev. Bahse girerim okyanusa bu kadar yakın yaşamayı seviyorsunuzdur.”

Carol başıyla onayladı. “Başka türlüünü istemezdim.”

Dönüp Luca’nın eski evini işaret ettim. “Sokağın ortasındaki şu mavi evi görüyor musunuz?”

Nereyi işaret ettiğimi görmek için kapı aralığından dışarı uzandı.

“Birkaç yıl önce orada yaşayan aileyi hatırlıyor musunuz acaba? Soyadları Pichler’dı. Orada en az sekiz yıl, muhtemelen daha uzun süre yaşamış olmalılar. Luca adında bir çocukları vardı.”

Dudaklarını büzerek düşündü. “Ah, evet,” dedi bir süre sonra. “Pichlerleri hatırlıyorum. İyi bir aileydi ama zor günler geçirdiler. O çocuk için endişeleniyordum. Onu tanıyor musunuz? Nasıl şimdi?”

Ailesinin zor günler geçirdiğiyle ilgili ne demek istediğini merak ettim. Burası güzel bir mahalleye benziyordu ve Luca mektuplarında zor bir çocukluk geçirdiğinden hiç bahsetmemişti.

“Luca benim mektup arkadaşımı ve yıllar içinde birbirimizin izini kaybettik. Bana ondan ya da ailesinden bahsedebileceğinizi umuyordum. Ona tekrar yazabilmeyi çok isterim.”

“Ah, bu çok tatlı,” dedi Carol. Sokağın karşısındaki mavi evi süzerek dudaklarını büzdü. Tekrar konuştuğunda tonu değişmişti. “Lydia ve kocası sürekli kavga ederlerdi. Ona vurduğunu

hiç sanmıyorum ama sokakta bütün mahalleyi ayağa kaldıracak kadar bağırıyorlardı. Birkaç kez polis çağrıldı ama ikisi de tutuklanmadı. Sonra bir gün Bay Pichler gitti ve bir daha geri dönmedi. Muhtemelen en iyisi buydu ama sanırım tüm bunlar çocuğa ağır geldi. Birkaç yıl sonra da Lydia hastalandı. Çocuk olmayı ve daha mezun bile olmamışken hem annemi hem de babamı kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.”

Carol tüm bunları sanki Luca’nın mektup arkadaşı olduğum için doğal olarak bildiğim şeylermiş gibi sakın sakın anlatmıştı. Söylediklerini anlamaya çalışarak afallamış bir hâlde ona baktım. Luca’nın babasının onu terk ettiğinden ya da annesinin hastalandığından haberim yoktu. Mektuplarında bunlardan hiç bahsetmemişti. Gerçi belki de kendince dolaylı olarak anlatmıştı. Diğerlerinden daha sert olan birkaç mektup geldi aklıma, artık hiç de oyun gibi gelmeyen acımasız mektuplar. O sırada neler yaşadığını tam olarak anlayabildiğimi sanmıyordum. Eve gittiğimde mektupların hepsini tekrar okumaya karar verdim. Gözden kaçırdığım bir şey olmalıydı.

“Bu çok zor olmalı,” dedi Anne. “Yani annesi...”

“Vefat etti,” dedi Carol.

“Peki ya Luca?” diye sordu Anne. Bu soruları sorduğu için ona minnettardım çünkü Luca hakkındaki düşüncelerime o kadar dalmıştım ki ne soracağımı düşünemiyordum. Neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Artık ona bambaşka bir gözle bakıyordum. Öfkeli bir çocuk olup olmadığını merak ederdim hep. Neden hep bu kadar kaba olduğunu. Bu kadar genç yaşta bu denli acı ve kayıpla boğuştuğunu hiç tahmin etmemiştim. Olayların iç yüzünü bilmediğim için üzgündüm. Keşke sözlerinin altında yatan anlamı görebilseydim ve onu rahatlatacak bir şeyler söyleyebilseydim. Ama belki de bu aramızdaki o özel ilişkiyi mahvederdi.

Yanında içini dökebileceği birilerinin olduğunu umuyordum.

“Lydia’nın vefatını duyduğumda Luca çoktan gitmişti. Ondan bir daha haber almadım ama almayı da beklemiyordum. Onun için ben sadece sokağın aşağısında yaşayan yaşlı bir kadındım.” Carol bana döndü. “Sen de ondan en son o zaman mı haber aldın?”

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı iki yana salladım. “Sonrasında yıllarca bana yazmaya devam etti. Ondan son haber aldığımdaya gayet iyiydi. Evleniyordu.” Zorla gülümsedim.

Carol’ın gözleri parladı. “Bu harika bir haber. O çocuğa ne olduğu düşüncesi hep aklımın bir köşesindeydi. İyi olduğunu duyduğuma çok sevindim.”

“Şu anda nerede yaşadığını bilebileceğinizi umuyordum ama sanırım bilmiyorsunuz. Ailesinden başka birini ya da onunla nasıl iletişime geçebileceğimi bilen birini tanıyor musunuz?”

Başını iki yana salladı. “Maalesef tanımıyorum. Luca tek çocuktuktu, Lydia ve Bay Pichler da öyle. Bildiğim kadarıyla çocuğun hiç kuzeni, amcası ya da halası yoktu. Kimse ziyarete gelmezdi.” Dudaklarını büzerek biraz düşündü. “Köşede oturan bir arkadaş vardı. Bisikletlerini sokakta bir aşağı bir yukarı sürerlerdi ama çocuğun hangi evden çıktığından hiçbir zaman emin olamazdım. Eminim o da çoktan gitmiştir. Bugünlerde gençler sonsuza dek aynı evde kalmıyor.”

Omzumun üzerinden sokağa bakıp Luca’yı arkadaşıyla bisiklete binerken hayal ettim. Acaba Facebook’a koyduğu plajda çekilmiş profil fotoğrafındaki çocuklardan biri miydi? Bu hayal, Carol’ın hâlâ kafamda çınlayan sözleriyle kesildi. Luca dağılmış bir yuvada büyümüş ve sonra da annesini kaybetmişti. Bense mutluluğu hafife alarak büyümüştüm.

“Evet, kalmıyorlar,” diyerek ona katıldım. “Eğer çocukluğumun geçtiği evde kalsaydım, şu anda Oklahoma’da yıkık dökük bir karavanda yaşıyor olurdum.”

Ailem varlıklı değildi ama annemi ya da babamı kaybetme düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Babamın eve gelip

gelmeyeceğini hiç merak etmemiştim. Luca'nın bunları yaşamış olması hiç adil değildi.

“Sana, tıpkı babamın annem için yaptığı gibi ev inşa edecek bir adam bulmalısın,” dedi Carol.

“İlişkiyi taçlandırmak diye buna derim,” dedi Anne gülümseyerek. Soğukkanlılığımı korumak için ne kadar çabaladığının farkında olmadığı çok açıktı. Buraya sorularına cevap aramaya gelmiştim ama bulduklarımın beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum.

Boğazımı temizledim. “Bugünlerde öylesini bulmak muhtemelen epey zor,” dedim. Bana ev yapması için bir erkeğe ihtiyacım yoktu elbette. Son birkaç yıldır canla başla çalışıp banka dışında kimseden yardım almadan kendi evimi alacak kadar para biriktirmiştim.

“Size yardım edebilmeyi çok isterdim,” dedi Carol.

“Ettiniz,” dedim, her ne kadar en başa dönmüş gibi hissetsem de. En azından Luca'yı bulabileceğimiz yerler arasından büyüdüğü evi eleyebilirdim.

Dokuzuncu Bölüm

BİR GÜN DAHA

Luca

Anneme pankreas kanseri teşhisi konulduğunda lise son sınıftaydım. Hastalık birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Annemin haberi aldığı gün Deniz Piyadeleri'nden bir kayıt görevlisiyle konuşuyordum. Doktorun söylediklerini aktarmak için ben eve gelene kadar beklemişti. İkimiz için de şok olmuştu. Hastalığa yakalanan çoğu kişiden daha gençti.

“Henüz hiçbir şey imzalamadım,” dedim. “Deniz Piyadeleri'ne katılmak zorunda değilim. Evde kalıp sana bakarım.”

Başını iki yana salladı. “Hayatını benim için askıya alma.”

Bu istek benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü bunu onun için hayatımı askıya almak olarak görmüyordum. O benim annemdi, her şeyimdi. Babam gittiğinde güçlü kalmış ve benimle ilgilenmişti. Şimdi bana ihtiyacı varken onu terk etmeyi reddettim.

“Sen iyileşene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Yemek masasının diğer ucuna uzandı ve ellerini benimkilerin üzerine koydu. Konuştuğunda sesi yumuşak ama kararlıydı. “İyileşmeyeceğim.”

“Öyle deme. Bugünlerde pek çok insan kanseri yeniyor. Kemoterapi alacaksın, değil mi?”

“Seeneklerimi doktorla görüştüm,” dedi. “İkinci bir görüş alıyorum ama haberler iyi değil, Luca. Pankreas kanserinden kurtuluş yok. Kemoterapiyle bile hastalığın seyri iyi görünmüyor.”

Boğazım düğümlendi, konuşmakta zorlanıyordum. “Ne kadar zamanın var? Bir yıl mı? İki mi?”

Gözlerini kapadı ve birkaç damla gözyaşının yanaklarından süzülmesini izledim. “Muhtemelen birkaç ay. Kemoterapi kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir ve biraz daha uzun yaşamama yardımcı olabilir ancak doktorun dediğine göre...” Hıçkırıklara boğuldu. Elini daha sıkı tuttum. Devam ettiğinde sesi zar zor duyuluyordu. “Doktor nisanı geirebilirsem şanslı olacağımı söylüyor.”

Annemin aldığı ikinci görüş ilk doktorun teşhisini doğruladı. Haberi aldıktan sonraki ilk birkaç hafta durumu inkâr ettim. Ölecek kadar hasta görünmüyordu. Kemoterapiye başlamanm onu değiştireceğinden korkuyordum. Sanırım doktorlarının yanıldığından, aslında sağlıklı olduğundan ve kemoterapinin onu sadece zayıflatacağından korkmuştum. Fakat çok geçmeden kanser çirkin yüzünü göstermeye başladı.

Ona bakmak için birkaç gün okula gitmediğimde bir gün daha gitmemelik yapmamam konusunda ısrar etti. Onunla bu konuda tartıştım. Beraber çok fazla zamanımız kalmamıştı ve günün büyük bir kısmını ondan uzakta geçirerek bu zamanı boşa harcamak istemiyordum. Yine de kemoterapi sayesinde kendini biraz daha iyi hissetti ve doktorun tahmininden en az bir ay fazla yaşamaya azmetti. Bana tek amacının benim liseden mezun olduğumu görecektir kadar uzun yaşamak olduğunu sylemiştı. Her gün okula gitmezsem bunu onun elinden almıştı olacağımı. O günden sonra onunla tartıştımayı bıraktım.

Annemin her geçen gün daha da zayıf düştüğünü görürken Naomi’ye kaba mektuplar yazmak zordu. Babam beni terk ettiğinde, Naomi’ye yazdığım mektupları bir nevi kum torbası olarak kullan-

mıştım. Beni terk ettiği için duyduğum öfkeyi bu mektuplarla dışa vurmuştum. Ama annem hastalandığında, yavaş yavaş ölmekte olduğu kesinleştiğinde, aynı öfkeyi hissetmedim. Beni terk etmeyi seçmiyordu. Kendi isteği dışında benden koparılıyordu.

Annem hastalandığında Naomi'nin mektupları fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir oyalanma aracı oldu.

Sevgili Naomi,

Başvurduğun üniversitelerin hiçbirine giremeyeceksin çünkü düşündüğün kadar zeki değilsin. Ailen ve öğretmenlerin bunca yıldır sana yalan söylüyor. Muhtemelen mezun bile olamayacaksın. Müdür seni sahneye kadar çıkaracak, ismini anons ettiğinde diğer öğrenciler gibi seni tebrik etmek yerine sınıfta kaldığını ve liseye baştan başlaman gerektiğini söyleyecek. Dört yılı baştan okuyacaksın. Gerçekten utanç verici olacak ama bu beni o kadar da şaşırtmıyor.

Sevgiler,

Luca

Okulda olmadığım ya da anneme aşıcılık veya şoförlük yapmadığım zamanlarda kendimi Naomi'nin Facebook sayfasını ziyaret ederken buluyordum. Daha önce yüzlerce kez gördüğüm fotoğrafların yanı sıra henüz görmediğim yeni fotoğraflara da bakıyordum. Neredeyse her gün yeni bir şey paylaşıyordu. Acaba özel düşüncelerinin bütün dünyaya açık olduğunu biliyor muydu? Acaba mektuplarında yazmadığı tüm bu şeyleri okuyabildiğimi biliyor muydu? Bazen komik şeyler yazıyordu, bazen o gün ne yapmayı planladığına dair durum güncellemesi paylaşıyordu, bazen de birinin onu incitecek bir şey yaptığından yakınıyordu. Facebook sayfasını kurcalamak ve beşinci sınıftan beri bana gönderdiği mektuplar onu tanıyormuşum gibi hisset-

memeneden oluyordu. Arkadaşlarının onun mizah anlayışının ne kadar karanlık olduğunu bildiklerinden şüpheliydim.

Ne zaman bir erkekle fotoğraf paylaşırsa biraz kıskanıyordum. Bazı güncellemeleri onunla ilgili olduğu için erkek arkadaşı olduğunu tahmin etmiştim. Fotoğraflarına bakarak ve Facebook sayfasında yazdıklarını okuyarak ne kadar zaman harcadığımı bilseydi bana yazmayı bırakır mıydı acaba. Bazen yatağa yattığımda, paylaştığı fotoğrafta ona sarılanın ben olduğumu hayal ederdim.

Bir sabah erkenden, annem daha uyanmadan, Facebook'taki arama kutucuğuna babamın adını yazdım ama profilini bulamadım. Eski cep telefonu numarasını aramayı denedim ancak arama doğrudan başka birinin sesli mesajına yönlendirildi. Böyle olacağını biliyordum. Sonuçta eski numarasını ilk arayışım değildi.

Onu özlememiştim. O seçimini yapmıştı. Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve sekip duvara çarptıktan sonra yere düşmesini izledim. Babamın beni tüm bunlarla tek başıma başa çıkmak zorunda bırakması adil değildi. Annemin ve benim neyle uğraştığımızı umursamadan bir yerlerde hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor olmasından nefret ediyordum.

Telefonumu elime aldım ve ekranda yeni bir çatlak olduğunu gördüm. Yatağımın kenarını tekmeleyerek küfrettim. Telefonuma, babama kızgındım ve o anda anneme bile öfkeliydim.

O son düşüncüyü aklımdan bile geçirdiğim için kendime de öfkeliydim. Ona değil, kansere öfkeliydim. Öte yandan babamın burada olup bize yardım etmesini dilediğim için öfkeliydim. Ona ihtiyacımız yoktu. Yine de bir telefon açmasını isterdim.

Nisan ayının sonunda annemin sağlığı daha da kötüleşti. Mayıs çıkmazdı ama hayata olabildiğince sıkı tutunmaya çalışıyordu. Mezuniyetimi görece kadar uzun yaşamak konusunda kararlıydı. Takvim mayısı gösterdiğinde bir dönüm

noktasına ulaştığımızı hissettik. Beklenen yaşam süresini bir günlüğüne de olsa aşmıştı.

Sonra bir gün daha geçti, bir gün daha ve biz farkına bile varmadan mayısın sonuna gelmiştik. Daha iyiye gitmiyordu. Çoğu gün evimizde bir bakımevi hemşiresi vardı. Görevi, annemin rahat etmesini sağlamaktı. Her gün sadece hayatta kalmaya çalışılan, o günün son olup olmayacağı merak edilen başka bir gündü.

Mezuniyetimin sabahında gözyaşları içinde bana sarıldı. O kadar güçsüzdü ki kollarını bana doladığını zar zor hissetmiştim. Birkaç gündür ilk kez yataktan çıkmayı başarmıştı.

“Başardık,” dedi. “Bebeğimin mezun olduğunu göreceğim.”

Bunu söylediğinde benim de gözlerim yaşardı. Geçtiğimiz ay boyunca, kendimi sık sık onu hayatta tutan tek şeyin bugünü görme hedefi olup olmadığını merak ederken bulmuştum. Buraya kadar gelmişken onu bırakmak istemiyordum ama sırf veda etmeye hazır olmadığım için acı çekmeye devam etmesini de istemiyordum.

“Başardık,” diye tekrarladım.

O gün okula arabayla giderken son birkaç ayda olan biten onca şeyi düşündüm. Bazen sadece birkaç gün geçmiş gibi geliyordu.

Ömrünün bir ay daha uzaması doktorlarını o kadar da heyecanlandırmamıştı. Her sabah yataktan zıplayarak kalksa ve kahve yapmaya giderken oturma odasından dans ederek geçse işler değişirdi. Hiçbir şekilde tıbbi bir mucize değildi. Onunla geçirdiğim her fazladan günün değerini bilsem de herkes onun henüz uykusunda ölmemiş olmasma şaşırıyor gibiydi.

Provadan sonra ikimiz de keplerimizi ve cüppelerimizi giyerken Ben’le karşılaştık. Kız arkadaşı bir grup kızla fotoğraf çektiriyordu –ikisiyle ikinci sınıfta çıkmıştım– bu yüzden birkaç dakikalığına baş başa kalabilmıştık.

“Annen nasıl?” diye sordu. Bugünlerde çoğu insan benimle konuşmaya bu şekilde başlıyordu. Bazen keşke biri bana başka bir şey sorsa diye düşünürdüm. Dikkatimin dağılmasına hiç hayır demezdim. Ama bugün onun hakkında konuşmak iyi geldi.

“Bugün çok mutlu,” dedim. “Durumu daha iyi değil ama doktorların düşündüğünden bir ay daha uzun yaşadı. Benim liseden mezun olduğumu görece kadar uzun yaşayabildiği için mutlu.”

“Bu harika,” dedi Ben. “Bunun ikiniz için de ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Hâlâ Deniz Piyadeleri’ne katılacak mısın yoksa askıya mı aldın?”

“Gelecek ay acemi birliğine başlıyorum.”

“Ertelemeyecek misin? Annen ne olacak?”

“Bu kadar uzun süre dayanması beklenmiyordu.”

“Ama dayandı. Ya bir ay daha yaşarsa?”

Değil bir ay, bir hafta bile dayanabileceğini sanmıyordum ama bunu söylersem kalpsizin teki gibi görüneceğimi de biliyordum. Dört yıl askerlik yapıp er maaşını alabilmem ve sonrasında üniversiteye gidebilmem için orduya katılmam gerekiyordu. Bu planı uygulamazsam elimde hiçbir şey olmayacaktı. “Bir şey olursa burada, San Diego’da olacağım.”

Ben’in kız arkadaşı gruptan ayrılıp ona seslenmeye başladı. Ben de ona el salladı ve sonra bana döndü. “Gitmem gerek.” Arkasını dönüp uzaklaşmak üzereyken tereddüt etti. “Bu akşam bizim evde mezuniyet partisi veriyoruz. Sen de gelmelisin.”

“Tamam. Bakarım.”

Okul dışında bir sosyal hayatım olmasını ne kadar özlesem de o partiye gidebileceğimden şüpheliydim. Annemin günleri sayılıydı ve işim bittikten sonra akşamı onun yanından başka bir yerde geçireceğimi sanmıyordum.

Mezuniyet töreni futbol stadyumunda yapıldı. Mezun sayısı epey fazlaydı ve stadyum tıklım tıklım doluydu. İsimlerimiz anons edildiğinde teker teker sahneye çıktık ve müdürün elini

sıkıp diplomalarımızla fotoğraf çektirdik. Adım söylendiğinde bir alkış tufanı koptu ve tezahürat sesleri duyuldu. Gözlerim kalabalığı arasa da yerime dönmek zorunda kalmadan önce çok dikkatli bakacak vaktim olmadı.

Tören bittiğinde ve diğer öğrenciler keplerini havaya fırlatarak fotoğraf çektirip aileleriyle bir araya geldiklerinde kalabalığı tekrar süzdüm. Annemin yürüyebilecek gücü olduğundan şüpheliydim, bu yüzden bir tekerlekli sandalye aradım. Futbol sahası bir anda o kadar kalabalık oldu ki onu bulmak neredeyse imkânsız hâle geldi. Oturma alanının tamamını iki kez dolaştıktan sonra endişelenmeye başladım.

Sonra onu gördüm. Karşımda duran annem değil, bu sabah evimize gelen bakımevi hemşiresiydi. Annemin çok uzakta olmayacağını bilerek etrafına bakındım. Hemşirenin yüzündeki ifadeyi biraz geç fark ettim.

“Üzgünüm, Luca.”

“Nerede o? Hastaneye mi gitmesi gerekti?”

Hemşire dudaklarını birbirine bastırdı. “Hadi otoparka gidelim,” dedi.

Onunla birlikte kalabalık alandan uzaklaşırken Ben’le göz göze geldik. Ben arkamı dönene kadar gözlerimin içine bakmaya devam etti.

“Gitti. Değil mi?” Sesim sanki başka birinin ağzından çıkıyormuş gibi sakindi.

Hemşire bana döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu. Bir lise öğrencisinin mezuniyetine gidip ona annesinin ölüm haberini vermenin işinin rutin bir parçası olduğunu sanmıyordum.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Annenin burada olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Bütün gün bundan bahsetti. Bir nebze teselli olacaksa, son sözleri seni ne kadar çok sevdiği ve uyardıktan sonra seni mezuniyet halısında yürürken görmeyi dört gözle beklediğiyle ilgiliydi.”

“Uykusunda mı öldü?”

Hemşire başıyla onayladı. “Acı çekmiyordu. Yemin ederim.”

“Orada olmalıydım.”

“Bu şekilde öğrenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ama sen olman gereken yerdeydin. Annenin olmanı istediği yerde. Burada olabilseydi olurdu ama bence senin burada olduğunu bildiği için bu dünyadan mutlu bir şekilde göçtü.”

Haberin ilk şokuyla bedenimi ele geçiren hissizlik kayboluyordu. Boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum. Ağlamak üzere olduğumu hisseden hemşire bana doğru yaklaşp beni sımsıkı kucakladı. O âna kadar o sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Park yeri diğer öğrenciler ve aileleriyle dolmaya başlayana kadar yüzümü omzuna, saçlarına gömerek ağladım. Hemşirenin adını bile bilmediğimi sonradan fark ettim.

Onuncu Bölüm

KÖTÜ MEKTUP

Naomi

“Bunları plajda içmememiz gerekiyor sanki.”

Anne elindeki alkollü limonata şişesine baktı. “Madem burada içmememiz gerekiyor, o hâlde neden plaja bu kadar yakın bir yerde satıyorlar?”

Etrafa şöyle bir baktım. Etrafımız kumsala uzanmış çiftler, dalgalarla oynayan aileler ve kumdan kaleler yapan çocuklarla çevriliydi. “Bizden başka içen yok.”

Anne omuz silkip limonatasını yudumladı. “Bunları almamız yasak olsaydı, eminim ilk ikisinden sonra birileri bizi durdururdu.”

“Doğru dedin.” Şişemi bitirip bir tane daha aldım.

“Ee,” dedi Anne. “Sibirya Kurdu’nun sana gönderdiği fotoğraftan bahsedecek misin?”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Bana fotoğraf göndermedi.”

“Çok sıkıcı. Sen ona yollasana.”

“Seksi fotoğrafımı mı? Hiç sanmıyorum.”

“Hadi ama,” dedi. “Şık bir şey olabilir. Seni düşündüğünden emin olmak istemez misin?”

“Bütün gün bana mesaj atıp durdu. Zaten beni düşündüğünden eminim.”

Ben onu durduramadan Anne uzanıp havlunun üzerindeki telefonu kaptı.

“Hey! Ne yapıyorsun?” Telefonumu almak için hamle yaptığım da uzanamayacağımı bir mesafede tuttu.

“Sadece yapmaktan korktuğun şeyi.” Telefonu bana doğru çevirip fotoğrafımı çekti. “Mükemmel.”

Ekranı gösterdi. Üzerimde bikini, yüzümde şaşkın bir ifadeyle telefona uzanırken çekilmiş garip bir fotoğraftı. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en kötü fotoğrafımdı.

“Bunu göndereyim mi?” diye sordu telefonu ulaşamayacağımı bir yerde sallayarak.

“Hayatta olmaz.”

“Emin misin? Bu kesinlikle adamın aklını başından alacak.”

“Olsa olsa aklını başına getirip arkasına bakmadan kaçmasına neden olur.” Ayağa kalktım. “Daha güzelini çek.”

Anne gözleri parlayarak gülümsedi. O da ayağa kalktı ve okyanusun önünde durmam için bana direktif verdi. Birkaç fotoğraf çektikten sonra telefonumu geri verdi. Fotoğraflardan birini seçtim ve bir mesaj eşliğinde Jake’e gönderdim.

Naomi: Beni o randevuya götürmek için San Diego’ya gelmen gerekebilir.

Sibiry Kurdu: İkna olmakta zorlanacağımı sanmıyorum.

Sibiry Kurdu: Çok güzel görünüyorsun.

Mesajını okumamla bütün bedenimi güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası sardı. Anne’in beni izlediğini bile rek dudaklarıma yayılan gülümsemeye karşı koymaya çalıştım. Havlunun üzerine tekrar oturdum ve sonra arkama yaslanıp serin Kaliforniya güneşinin tadını çıkardım. Burası Miami’den çok daha serindi. Anne bıraksa günün geri kalanında burada böyle uzanabilirdim. Bu düşünce bana Luca’nın yazdığı ilk

mektuplardan birini hatırlattı. Kendimi etrafımda beni okyanusa geri itmeye çalışan insanlarla dolu bir balina olarak hayal ettim.

“Neye gülümsüyorsun sen öyle?” diye sordu Anne hatıralarımı bölerek. “Fotoğraf işe yaradı, değil mi? Hoşuna gideceğini söylemiştim.”

“Kesinlikle. Sen olmasan ne yapardım bilmem.”

Gülümsedi, sonra o da kendi havlusuna uzandı. “Ne diyebilirim ki? Mükemmel bir çöpçatanım.”

Gözlerimi kapayıp bir süre güneşi ve serin, tuzlu havayı içime çektim. Sırf bu hava için bile buraya taşınabilirdim.

“Bunu daha sık yapmalıyız,” dedim ona. “Plajda birlikte bir şeyler içmek için neden neredeyse beş bin kilometre yol katetmemiz gerekti ki?”

“Bunu her cumartesi yapalım,” dedi. “Hayır. Vazgeçtim. Her gün yapalım.”

“Her gün seninle olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Ayağa kalkıp bana baktı. “Ben de o kadar güneşe dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Miami’de hava böyle olsaydı dayanabilirdim.”

“Ciddiyim. Yakında ıstakoza döneceksin.”

“Ha?” Neden bahsettiğini görebilmek için bacağımyı havaya kaldırdım. Haklı olduğunu fark edince sızlandım. “Hadi ama. Güneş kremi sürmüştüm.”

“Süreli epey oluyor,” diye hatırlattı Anne. “Sonrasında denize de girdin.”

“Lütfen sadece bacaklarımyın bu hâlde olduğunu söyle.”

“Yüzün de hafif pembeleşmiş ama o kadar kötü değil.”

Çantama uzanıp güneş kremi aldım. İş işten geçmiş olsa da yanmış bacaklarımya sürmeye başladım.

“İnsan bir meteoroloji uzmanından güneşte yanmayacak kadar dikkatli olmasını bekliyor,” dedi Anne.

Güneş kremi şişesini ona doğru fırlattım ama yana kaçtı. “İnsan bir asistanın yardımcı olmak konusunda daha iyi olmasını bekliyor,” dedim ses tonunu taklit ederek.

“Kusura bakma. Sana güneş kremi sürmenin işimin bir parçası olduğunu bilmiyordum.”

“Bundan sonra öyle.”

“Havalimanına yetişmek istiyorsak bir an önce Luca’nın da-iresine gitmeli ve akşam yemeği yemeliyiz.”

“Haklısın. Zaten yeterince kavruldum.”

Taksiye atlayıp Luca’nın iki yıl ortadan kaybolmadan önce yazdığı son mektubun geldiği adrese doğru yola çıktık. Bu bina-ya gönderdiğim son iki mektup, şu anda orada yaşayan kişi ta-rafından iade edilmişti. Luca’nın burada olmadığını biliyordum ama yine de denemek zorundaydım. Tıpkı mavi yazlık evde olduğu gibi, dairenin kapısını çaldığımızda şimdiki kiracıların onun kim olduğunu bilmediğini öğrendik. Havalimanına var-dığımızda San Diego’daki kumun daha koyu ve havanın biraz daha serin olduğunu öğrenmek için ikimiz de birkaç yüz dolar harcamış ve birkaç bin kilometre uçmuştuk.

Havalimanı güvenliğinden sorunsuz geçtik ama Anne bu sefer ne kadar solgun olduğumu fark etmiş gibiydi.

“Neyin var?” diye sordu. “Yine ciddi ciddi korkuyor musun? Buraya gelirken hiçbir sorun çıkmadı. Neden korkuyorsun?”

Bu kolay kolay açıklayabileceğim bir şey değildi, özellikle de güvenlik görevlilerine bu kadar yakın dururken. Onu görmezden gelsem de peşini bırakacak gibi görünmüyordu. Uçağa bineceği-miz kapıya vardığımızda sırt çantamı açıp Luca’dan gelen mek-tupları çıkardım. En son lise üçüncü sınıfın sonunda kalmıştık, yani geriye sadece son sınıftaki mektuplar kalmıştı. Aradığım şe-yin destenin en altında olduğunu bilerek şöyle bir göz gezdirdim.

“Hey!” diye çıkıştı Anne atladığım mektupları elimden ka-parak. “Bunları daha okumadım.”

“Onları sonra okursun,” dedim. Aradığım mektubu buldum ve ben ne yazdığımı açıklayana kadar okuyamasın diye göğsüme doğru tuttum.

“O ne?” diye sordu.

“Buradaki son birkaç mektup üniversiteye başlamadan önceki yazdan. Mezun olduktan sonra yaklaşık bir ay boyunca Luca’dan haber alamamıştım ve bana tekrar yazdığında Deniz Piyadeleri için acemi birliğine katılmıştı. Birbirimize hep kaba mektuplar yazardık ama ona yazarken çok da üzerinde durmazdım. Yazdıklarım acımasızdı. Hem de çok.”

Derin bir nefes aldıktan sonra Anne’den sakladığım mektuba baktım. Sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kaşlarını çatmış, devam etmemi bekleyerek beni izliyordu.

“Ona, onun gibi birinin ülkemizi savunmasına izin vermemine şaşırdığımı ve bir eğitim tatbikatının ortasında birinin silahının ateş almasını ve kafasının uçmasını umduğumu söyledim. Devamında da kazara onu vurana muhtemelen şeref maddalyası vereceklerini yazdım.”

“Bu korkunç,” dedi Anne. “Ama o sana kesinlikle daha kötülerini yazdı.”

San Diego’ya gelirken okuduğumuz mektupları gösterdi. Ölmemi ne kadar istediğini ayrıntılı olarak anlattığı çok sayıda mektup vardı. Benim mektubum ikimizden birinin gönderdiği ilk ölüm tehdidi değildi.

Başka bir şey söylemeden Luca’nın cevap olarak yazdığı mektubu uzattım.

Sevgili Naomi,

Bahse girerim bana gönderdiğin her mektubun, benim okumama izin verilmeden önce talim çavuşları tarafından okunduğunu bilmiyordun. Hiçbirimizin casus ya da terörist olmadığından emin olmaları gerekiyor. Her neyse,

mektubunu okudular ve neden kafamın uçurulmasını istediğin konusunda beni saatlerce sorguladılar. Uzun lafın kısası: İç Güvenlik Bakanlığı olaya müdahil oldu ve artık terörist izleme listesindesin. Asla devlet memuru olamayacak ve üstün aranmadan uçamayacaksın. Anlayacağın, bütün hayatını bir mektupla mahvettiğin için seni kutlarım. Bunun olacağını tahmin etmemiştin, değil mi?

İyi ki çoktan üniversiteye girmişsin, yoksa muhtemelen sicilinde bunu görüp seni almazlardı. Ne okuyacaksın? Konuşmaktan anladığın tek şey hava olduğu için benim tahminim hava durumu.

Sevgiler,

Luca

Anne mektubu okumayı bitirince kaşlarını çatarak bana baktı. “Bu yüzden mi uçağa binmekten korkuyordun?”

Başımla onayladım. Bu mektuptan kimseye bahsetmemiştim. İç Güvenlik tarafından soruşturulduğumu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur diye düşünmüştüm.

“Güvenlik görevlilerinin üzerindikileri çıkarttırıp poponda silah saklayıp saklamadığını kontrol edeceğini mi sanıyordun?”

Gözlerimi ona dikip çatılan kaşlarının yavaş yavaş gevşemesini ve kahkahalara boğulmasını izledim.

“Hiç komik değil.”

“Evet, komik,” dedi.

“Hayır, değil. Devletin muhtemelen beni dinlediğini bilerek telefonda söylediklerime dikkat etmek zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sürekli olarak acaba ne zaman sorguya çekilirim diye düşünmek zorunda kalmanın da.”

“Bir dakika. Sen ciddi misin?”

Ona ters ters baktım.

“Terörist izleme listesinde falan değilsin,” dedi.

Onu susturup çok fazla dikkat çekmediğimizi umarak etrafa bakındım. “Bunu bilemezsin.”

“Naomi.” Sabrını zorluyormuşum gibi derin bir nefes aldı. “Kanal seni işe almadan önce bütün geçmişini araştırdı. Öyle bir şey olsa mutlaka gündeme gelirdi.”

“Ama bu mektup,” dedim mektubu elime alarak. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve ben daha lafımı tamamlayamadan neler döndüğünü anladım. “Benimle taşak geçiyordu. Değil mi?”

“Tıpkı yazdığı diğer tüm mektuplarda olduğu gibi,” dedi.

Öfkeyle karışık bir hayranlıkla mektubu tekrar inceledim. “Ha siktir,” dedim. Mektubu yere attım. “Bunca yıl her mektubumuzda birbirimize üstünlük tasladık. O çoktan kazanmış da ben fark etmemişim. Ne kadar kaba olduğumun bir önemi yokmuş, nasıl olsa asla kazanamayacakmışım. O saçmalığa kandığım an yarış bitmiş.”

Anne’in gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Gözlerimi devirdim. Eğilip mektubu yerden aldı ve klasörün içindeki desteye geri koydu.

“Herkesin başına gelebilirdi,” dedi. Ses tonunun içime su serptiği söylenemezdi.

“Uçak biletini alırken gerçek anlamda panik atak geçirdim. Uçağa binmeye çalışırken hapse girmekten korktuğum için hiç uçağa binmedim. Sırf bir havalimanına adım atmamak için binlerce kilometre yol katettim. Dün gece ve az önce güvenlikten geçerken birkaç kez bayılmanın eşiğine geldim.”

“Evet. Yarışı açık ara kazanmış,” diyerek hak verdi Anne.

“Çok sağ ol.”

“Ama bir sonraki raundu sen kazanacaksın.”

“Nasıl olacak o iş?”

“Tüm engellere rağmen yaşadığı yerin adresini bulacaksın.”

“Ya bu yine onun kazandığı anlamına geliyorsa?” diye sordum. “Ya bütün planı, bulamayacağımı bile bile, beni olmaya-cak bir şeyin peşinden koşmam için ülkenin dört bir yanında onu aramaya göndermekse?”

“Bu raunt sende diyorum,” dedi. “Kiminle uğraştığından haberi yok.”

“San Diego’ya kadar uçtuk ve onu bulmaya yaklaşamadık bile,” diye hatırlattım ona. “Ya onu bulamazsam?”

“O zaman kazanan yine sen olursun çünkü bir maceraya atılmış olacaksın. Hem de benimle,” diye ekledi göz kırparak.

Gözlerimi devirdim.

“Onu burada bulamamış olmamız pes edeceğim anlamına gelmiyor. Onu bulacağız, Limoni.”

On Birinci Bölüm

BALINALARDAN İNTİKAM ALMAK

Uçak Miami'ye indiğinde hava hâlâ aydınlanmamıştı. Birkaç saat uyuklamış olmalıydım çünkü eve dönüş uçuşu çok daha kısa gelmişti. Anne hâlâ uyuduğundan omzunu dürttüm. Sarsılarak uyandı ve bileğiyle ağzının kenarındaki bir damla salyayı sildi.

“İndik,” dedim ona.

Yine uçağın en arkasındaydık, bu yüzden sıra bize gelene dek herkesin uçaktan inmesini beklememiz gerekiyordu.

“Önümüzdeki hafta sonu başka bir geziye çıkmalıyız,” dedi Anne arabasına doğru ilerlerken. “Luca başka nerede yaşamıştı?”

“Önümüzdeki hafta sonu Jake'le randevuya çıkmam gerek,” diye hatırlattım ona.

“Kim?”

“Jake.”

Kimden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi bana tuhaf bir bakış attı.

“Sibirya Kurdu,” dedim. Sırıttığında sırf benimle dalga geçmek için o lakabı söyletmeye çalıştığını fark edip gözlerimi devirdim.

“Belki hafta içi çıkabilirsiniz,” dedi. “Luca'ya cevap yazmak için çok fazla beklemek istemezsin.”

“O bana yazmak için iki yıl bekledi. Hem Jake'le olan randevumuzun tarihini bir kez daha değiştirmek istemiyorum. Onunla çıkmak için sabırsızlanıyorum.”

“Belki San Diego’dan daha yakın bir yer vardır,” diye önerdi Anne. “Luca ordudayken hiç Florida’da görev yaptı mı?”

“Hayır ama bir süre Georgia’da görev yaptı.”

“Öyleyse Georgia’ya uçalım. Gelecek hafta sonu. Cuma günü randevuya çıkıp cumartesi sabahı uçabilirsin. Gün bitmeden dönmüş oluruz.”

“Sen bu macera meselesinde ciddisin, değil mi?”

“Açıkçası yapacak daha iyi bir işim yok.”

“Acilen biriyle sevişmelisin.”

İç çekti. “Muhtemelen haklısın.”

“Belki sana ayarlayabileceğim sevimli bir arkadaşı olup olmadığını öğrenebilirim.”

Arabasma vardığımızda bana gülümsedi. “Gördün mü bak? İşte seni bu yüzden yanımda tutuyorum, Limoni.”

“Bana öyle seslenme,” dedim ama o çoktan içeri girmiş ve kapıyı kapatmıştı.

Radyoyu açtı ve evime sürmeye başladık. Arabayı binamın önündeki kaldırıma yanaştırdığında hem acıkmıştım hem de kendimi hemen yatağa atmaya hazırdım.

“Yok artık,” dedi. “Koşuyor da. Şu vücuda bak.”

Kaşlarımı çattım ve bakışlarını önümüzde uzanan kaldırıma doğru takip ettiğimde yarı çıplak bir adamın oturduğum binaya doğru koştuğunu gördüm. Bir sokak lambasının altından geçerken kasları altın rengi ışığın altında terden parlıyordu. Anne bunu başımdan beri biliyor gibi görünse de ağzımızın suları akarak baktığımız kişinin Jake olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

“Üstsüz,” diye geveledi tam bir cümle kurma yetisini kaybetmiş gibi.

“Aman Tanrım...” Görünüşe göre ben de ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Gidip ona yetişsen iyi olur,” dedi kolumu dürterek.

“Beni böyle görmesine izin veremem.” D n plajda o kadar yatmıştım ki saçımda hâlâ kum olduğuna emindim.

Binanın önünde esneme hareketleri yaptıktan sonra muhtemelen koşmaya başlamadan önce merdivene bıraktığı tişörtü alıp üzerine geçirmesini izledim.

“ ıkar şunu,” diye homurdandı Anne, Jake içeri girerken. Arabanın kapısını açmadan önce gözden kaybolmasını bekledim.

“Yarın görüşürüz, Anne.”

“Görüşürüz, Limoni.”

Onu yeterince görmezden gelirim bu lakabı kullanmayı bırakacağını umarak karşılık vermedim. Binaya girdim ve her zamanki gibi güvenlik masasında oturan Joel’a el salladım. O da başıyla selam verdi; gülümsediğinde gözlerinin etrafı kırış kırış oluyordu. Önüme döndüğüm sırada beklenmedik bir cisme çarparak dengemi kaybettim. Az önce çarptığım kişi ben ne olduğunu anlayamadan d şmemi engelledi. Söz konusu şahsın Jake olduğunu anlamamsa birkaç saniyemi aldı. Beni tekrar yukarı çekerken keyifli bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye kekeledim.

Kollarımdaki elleri sıcacıktı. Sıcaklığa rağmen dokunuşu tüylerimi diken diken etti. O kadar yakınımdaydı ki yüzünü görebilmek için başımı olabildiğince geriye eğmem gerekiyordu. K pr c kkemiğiyle aynı hizadaydım. Gözlerine bakarsam nefesimi tuttuğumu anlayacağından korktuğum için kendimi göğsüne bakarken buldum. Bir saniye için dikkatim tişörtünün sarmaladığı göğü kaslarına kaydı. Aldığı her derin nefesle göğü yükselip iniyordu. Zaman bir anlığına durdu sanki. Kalbinin atışını duyabiliyordum, belki de benimkiydi. Kulaklarımda  ınılıyordu, o kadar yüksekti ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Kollarımı yavaşça bıraktı. Az önce ellerinin olduğu yeri şimdi bir serinlik sararken beni bırakmamış olmasını diledim.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Bana bakışları, bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi sorgulamama neden oldu. Utancıma son vermek için yukarı koşmayı düşünsem de bir şey beni burada, lobide onunla birlikte tutuyordu.

“Beni yakaladığın için teşekkür ederim,” dedim gülerek geçiştirmeye çalışıp. Etrafından dolaşarak posta kutularına yöneldiğimde kolum onunkine sürttü.

Peşimden geldi. Posta kutumu açarken beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Yolculuğun keyifli miydi?”

Bir an için bir dakika önce olanlardan bahsettiğini sandım. San Diego’dan yeni geldiğimi ve onun sorduğu şeyin de bu olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. Ona baktığımda, yüzünde ona çok yakışan o çarpık gülümseme vardı.

“Evet. Kusura bakma. Şu an pek kendimde değilim.”

Posta kutumdaki numaraya baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Hah,” dedi. “Tam altımda oturduğunu bilmiyordum.”

“Öyle mi?”

Kendi posta kutusunu işaret etti. Benimkinin bir üstüydü. Posta kutumu kapadım ve elimi belime koyarak ona döndüm. Üst kattaki sesler yüzünden akşam geç saatlere kadar uyuyamadığım veya dikkatimin dağıldığı tüm o zamanları düşündüm.

“O kadar çok sorum var ki,” dedim.

“Ne gibi?”

“Orada ne halt ettiğin gibi? Evde bir bowling salonu falan mı var?”

Jake burnundan nefes vererek güldü. “Tabii, ne demezsin. Bunu da müziğin sesini kendi evimde çalıyormuş gibi hissettirecek kadar açan kız söylüyor.”

“Bunu yalnızca yukarıda çıkardığın gürültüyü bastırmak için yapıyorum.”

“O kadar gürültü yapıyor olamam.”

“Çok ciddiym. Yukarıda bu kadar gürültü çıkaracak ne yapıyorsun?”

Jake omuz silkti. “Rahatsız olacağın bir şey düşünemiyorum. Her zaman sessiz bir komşu olduğumu düşünmüşümdür.”

“Sessiz olduğunu düşünüyor olamazsın. Bowling salonunun yanı sıra, bütün gece evin içinde tur atıyormuşsun gibi sesler geliyor.” Ön kapıyı işaret ettim. “Dışarıda koşmak neyine yetmiyor?”

“Biliyordum,” dedi. “Beni dışarıda gördün.”

“Arabada olduğumu gördün mü?”

“Beni süzdüğünü fark etmiş olabilirim.”

Posta kutusuna yaslanıp gülümsediğinde az önce ne hakkında tartıştığımızı unuttu. Neredeyse bu kadar gürültücü olduğu için onu affedecektim fakat bu işten bu kadar kolay sıyrılmasına izin veremeyeceğime karar verdim.

Göğsünü dürttüm. “Konuyu değiştirip durma. Yukarıda ne yapıyorsun da bu kadar gürültü çıkarıyorsun bilmek istiyorum.”

“Kahvaltı yaparken anlatmama ne dersin?”

Daveti beni gafil avladı. Hızlanan kalbim âdeta göğsümü yumrukluyordu. Evet demek istesem de saçımdaki kumları yıkayıp birkaç saat uyumak istiyordum.

“Olmaz. Eve şimdi geldim. Şey yapmam lazım... bitkilerimi sulamam.”

Jake başını hafifçe yana eğerken dudaklarının kenarını yukarı doğru çekiştiren gülümsemesi hâlâ silinmemişti. “Bulabildiğin en iyi bahane bu mu?”

“Uçakta doğru dürüst uyuyamadım,” dedim. “Ayrıca dün bütün gün plajdaydım. Muhtemelen çok kötü kokuyorumdur.” Söylediklerimi desteklemek adına koltuk altımı şöyle bir kokladım ancak aslında o kadar da kötü kokmadığımı fark ederek şaşırdım.

“Az önce beş kilometreye yakın koştum,” dedi. “İçimizden biri kötü kokuyorsa, o kişinin ben olduğuma şüphe yok.”

Az evvel çarpıştığımız için onun da kokmadığını teyit edebilirdim. Birkaç saniye sessizliğimi koruyarak başka bir bahane bulmaya çalıştım. Karnım da sağ olsun guruldamak için tam bu âni seçti.

Bakışları karnıma indikten sonra tekrar benimkilerle buluştu. “Aç mısın?”

“İyi, tamam,” dedim suratıma yayılan gülümsemeye engel olamayarak. “Ama önce eşyalarımı eve bırakmam gerek.”

Ben sırt çantamı ve postalarımı daireme bırakmak için yukarı çıkarken o da lobide bekledi. Belki kendi kokumu almıyordur diye ne olur ne olmaz hemen bir parfüm sıktım. Aşağı indiğimde Joel’la konuşuyordu. Ben merdivenden inerken dönüp bana tebessüm etti. Onlara doğru yürüdüğüm sırada bir kez daha beni baştan aşağı süzdü. Kalbim dört nala koşarken nefesimi tuttum. Daha birkaç dakika önce gürültücü varlığına söverken bana böyle bakması neden bu kadar şahane bir histi acaba? Beynimde bir sıkıntı vardı herhalde. Bu konuda dün başıma geçen güneşi suçluyordum.

Joel bana dikkatle baktı. Apartman sakinlerinden biriyle çıkmamı onaylamıyor mu diye merak ettim.

“Sokağın aşağısındaki İspanyol lokantasına gitmiş miydin?” diye sordu Jake yanına geldiğimde.

“Evet, güzel mekân. Oraya gidelim.”

Ben geçerken kapıyı tuttu. Lokantaya doğru yürürken beni izlediğini fark ettim. Neye baktığını görmek için kafamı çevirdim. Gözleri omuzlarımdan kollarıma, oradan da ellerime indi.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordum.

Uzanıp kolumu tuttu ve daha iyi bakabilmek için kendine doğru çekti. Eli benimkiyle temas ettiğinde kendimi günlük dozunu alan bir bağımlı gibi hissettim. Bileğimden nabzımı hissetmemesini umarak nefesimi içime çektim.

“Pespembe olmuşsun,” dedi kolumu inceleyerek.

Tekrar konuşabilmem biraz zaman aldı. Boğazımı temizledim. “Dün biraz fazla güneşlenmiş olabilirim.”

“Hava serinken insan anlamıyor. Yandığının farkına varmıyorsun.” Kolumu indirse de elimi tutmaya devam etti. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde bir an için neden bahsettiğimizi unuttum. Tek odaklanabildiğim benimkine değen teniydi. Dokunuşu bütün bedenimin elektrik çarpmış gibi titremesine neden oldu.

“Ne zaman duracağımı bilmem gerekirdi,” dedim dikkatimi tekrar yüzüne çevirerek. “İşe giderken bunu kapatmak için bir ton makyaj yapmam gerekecek.”

“Katılmıyorum. Bence pembe sana yakışmış.”

Gülmeye başladım. “Teşekkür ederim ama kamerada iyi görünmüyor. İzleyicilerimi korkutmak istemem.”

“Bence insanları korkutmak istiyorsan bundan çok daha fazlası lazım.”

Lokantaya vardık. Bana kapıyı açmak için elimi bıraktı. Kendimi kapıların otomatik olmasını ya da içeri geçtikten sonra elini tekrar tutmak için bir bahanem olmasını dilerken buldum. Bizi kapıda bir garson karşıladı. Kadının yüzünde sersemlemiş bir gülümsemeyle Jake'i süzdüğünü fark ettim. Bunu yaptığı için onu suçlamıyordum. Tepkisini görmek için Jake'e baktım fakat onun gözleri bendeydi. Garson bizi restoranın arka tarafındaki bir masaya götürürken Jake elini sırtıma koydu. Masamıza ulaşana kadar geçen birkaç saniye boyunca odaklanabildiğim tek şey buydu.

Saat henüz çok erken olduğundan içeride yalnızca ikimiz vardık. Karşıma oturdu. Masa küçüktü ve bacağı benimkine çarpıyordu. İkimiz de durumu düzeltmek için bir şey yapmadık. Dizini benimkine dayadı. Dokunuşuyla dizlerimizin birbirine değdiği yerden başlayıp bacağımın üst kısmına kadar uzanan bir karıncalanma hissettim.

Menüyü incelemesini izledim. Buraya ne sipariş edeceğimi bilecek kadar çok gelmiştim ama yine de menüyü açıp gözden geçiriyormuş gibi yaptım. Garson siparişimizi almak için geri geldi. Ne istediğini önce ona sordu ve Jake menü hakkında bir soru sorduğunda kız kıkırdayıp eğilerek bir elini Jake'in omzuna koyarken diğeriyle menüyü işaret etti. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ee," dedi Jake, garson yanımızdan ayrılınca. "Hangi şehrin plajları daha iyiymiş tespit edebildin mi?"

Cevabımı düşünürken kahvemi yudumladım. "Kararsızım," dedim sonunda. "Miami'nin kumu daha güzel. Denizi de öyle. Ancak son zamanlarda buradaki plajlarda çok fazla yosun var, San Diego'da o kadar çok yoktu. Ordada hava daha serin, yanıqlarımdan da anlayacağın üzere güneşte daha uzun süre vakit geçirebilmeyi kolaylaştırıyor, öte yandan su çok daha soğuk. Hem dalgaları da daha iyiydi, o yüzden sörfçü olsaydım San Diego'yu seçerdim sanırım."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Kahvesine biraz krema katıp bir yudum aldı. "Henüz buradaki plajlardan hiçbirine gitmedim."

"Ciddi misin? Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

Jake omuz silkti. "Hemen hemen altı aydır."

"Altı ay Miami'de yaşayıp da plaja nasıl gitmezsin?"

Açılmamış bir krema kutusunu alıp diğeri'nin üzerine koydu. "Günümün çoğunu suda geçiriyorum," dedi üçüncüyü eklerken. "Sanırım eve döndüğümde yapmak isteyeceğim son şey suya geri dönmek."

Onu birkaç kez giyerken gördüğüm önlükleri aklıma gelince ne iş yaptığını merak ettim. Diş hekimi ya da hemşire olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kafam daha da karışmıştı.

"Neden bütün gününü suda geçiriyorsun? Su aerobiği eğitmeni misin yoksa sadece banyo yapma bağımlısı mısın?"

Buna karşılık burnundan gülerken kahvesini püskürtmek için eliyle ağzını kapattı. “Akuatik veterinerim,” dedi.

“Akuatik veteriner mi? Bu ne anlama geliyor peki?”

Gülümsedi. Dördüncü krema kutusunu da diğer üçünün üzerine koyduktan sonra bana baktı. “Kulağa ne gibi geliyor?”

“Seni köpekleri ve kedileri su altında ameliyat ederken hayal ediyorum.”

Şaşırtıcı bir şekilde, aptalca şakalarımın rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. “Çok yaklaştın. Veterinerlik okuluna gitmeden önce deniz biyolojisi okudum. Akvaryumda çalışıyorum.”

“Ya. Yani işin deniz kaplumbağalarıyla falan.”

“Aynen öyle. Penguenler, morslar, yunuslar. Tabii her türden balık.”

“Şimdi seninle dalga geçtiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Hiç alınmadım,” dedi. “Ee, bana milyonlarca Amerikalının geyik muhabbetinin yapı taşı olan bir kariyer sürdürmenin nasıl bir şey olduğunu anlatsana.”

“Vay canına. Pekâlâ. Anlaşıldı. Senin geyik muhabbetin bana Oklahoma Üniversitesi’nde dört yıla mal oldu.”

“Hey, bunun önemli bir iş olmadığını hiç söylemedim. Sanırım okulda okuduğun bölüm de bununla ilgiliydi. Sen şimdi kameranın karşısına geçip başkalarının hava tahminlerini okumuyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Bir jöle paketi alıp dengeli bir şekilde krema kulesinin üstüne yerleştirdim. “Haber ve grafiklerimi yayına yetiştirmek için her sabah üçte kanalda oluyorum.”

“Epey erkenciymişsin.” Benimkinin üstüne bir jöle paketi daha koydu.

“Herkesin akşam yemeğini yediği saatlerde yatakta olduğum düşünülürse pek bir hayatım olduğu söylenemez.”

“En azından gündüzlerin çoğu insanınkinden daha uzun. Öğlenleri hep caddenin karşısındaki kafedesin. İşten o zaman mı çıkıyorsun?”

Başım la onayladım. “Ben de seni hep orada görüyorum. Akvaryumdaki tuhaf çalışma saatlerin yüzünden falan mı?”

“Öğle yemeği için iki saat iznim oluyor,” dedi. “Ben de o vak ti eve dönüp yavru kedilerle oynamaya ayırıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. Birdenbire makul bir insanın olması gerekenden çok daha fazla heyecanlandım. “Yavru kedilerin mi var?”

“Geçici yuva olduğum iki yavru kedi var.” Telefonunu çık arıp ekrana dokundu ve yavru kedilerinin fotoğrafını göstermek için bana doğru kaldırdı. Daha iyi görebileyim diye masanın üzerine eğildim. Fotoğrafa birlikte bakabilmemiz için o da yak laştı. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki çenemi doğru tarafa eğersem dudaklarına uzanabilirdim. Gözlerim ağzına kaydı. O dalıp gittiğimi fark etmeden önce dikkatimi tekrar yavru kedilerin fotoğrafına çevirmek zorunda kaldım.

“Ele avuca sığmıyorlardı,” diye devam etti Jake. “Birisi onları sokakta bulmuş ve barınağa teslim etmiş. Onlara bakmak ve insanlara alışmalarını sağlamak için gönüllü oldum. Artık yeni evleri için hazırlar. Önümüzdeki hafta sonu onları bir sahiplen dirme etkinliğine götürmem gerekiyor.”

Yavru kedilerden ayrılmaktan bahsederken biraz üzgün görünüyordu.

“Hayatta yapamazdım,” dedim. “Onlara bağlanır, sonra da bizzat ben sahiplenirdim.”

Jake omuz silkti. “Berbat bir his ama birinin yapması gerekiyor. Hem kediler gittiğinde başka bir hayvana geçici yuva olacağım.”

Garson kız elinde yemeklerimizle masada bitti ve tabakları yerleştirirken krema ve jöle yığının ı devirdi. Bir kez daha Jake’in omzuna dokunarak *neye ihtiyacı olursa seslenmesini söyle-*

di. Ne var ki benim ihtiyaçlarım için aynı endişeyi duymaması gözümünden kaçmamıştı. Jake kaşlarını çatarak kadına, “Tabii,” dedikten sonra yemeklerimize gömüldük.

“Meteorolog olmak istediğini her zaman biliyor muydun?” diye sordu tabağının çoğunu silip süpürdükten sonra.

Cevabımı düşünürken tostumdan bir ısırık aldım. “Hava durumu hep ilgimi çekmiştir. Çocukken televizyonda hava durumu sunucusunu izlemeyi çok severdim. Muhtemelen hava durumu hakkında okuldaki çoğu yaşıtımdan daha fazla konuşmuşumdur.”

Bu, Luca’nın mektuplarında sık sık dalga geçtiği bir konuydu. Luca alaycı bir tavırla üniversiteye gittiğimde okuyacağım bölümün bu olacağını söyleyene kadar bu işi bir kariyere dönüştürebileceğimi hiç düşünmemiştim. Benimle dalga geçmeye çalışırken kazara hayatımm en iyi kararını almama yardımcı olması ironikti.

“Bence ne yapmak istediğini başından beri bilmen harika bir şey,” dedi. “Ben yirmi iki yaşına gelene kadar çözememişim.”

“Sahi mi? O zamana kadar ne yaptın?”

Bir paket şekeri yırtıp açtı ve kahvesine karıştırdı. Mavi gözleri bir anlığına benimkilerle buluşsa da dikkatini tekrar kahvesine çevirdi. “Sanırım bir çeşit polis memuru olduğum söylenebilir.”

“Bir çeşit mi? O ne demek oluyor? Güvenlik görevlisi miydin?”

Yüzünde bana bilmem gereken her şeyi anlatan bir gülümseme belirdi.

“Aman Tanrım. Alışveriş merkezi polisiydin, değil mi?” Onu öyle bir işte çalışırken hayal edemediğim için gülmeye başladım. “Yemek alanında Segway’le turlayıp çocuklara da bağırıyor muydun?”

“Çok iyi özetledin,” dedi. “Tam olarak hayallerimdeki iş değildi.”

“Peki neden deniz biyolojisi?”

“Gözlerimi kapayıp bir ana dal listesinden rasgele bir seçim yapmak dışında mı? Kendimi bildim bileli hayvanları çok seviyorum. Çocukken SeaWorld’e gitmeye can atardım. Sanırım gerçekten her gün yunuslarla çalışabileceğim ihtimali aklıma gelmemiştir.”

Bir bit yeniği çıkacak beklentisiyle onu süzdüm. Bu adam bu kadar mükemmel olamazdı. Kedilere geçici yuva olması, hasta yunusları iyileştirmesi yetmezmiş gibi bir de Yunan tanrısı gibi vücudu vardı. Kesin evli falandı ya da belki de kafayı kırmış bir eski karısı vardı. Ya da çocukken korkunç bir kazada penisini kaybetmişti. Belki Seaworld’deki bir balina sudan fırlayıp onu ısır- mıştır. Gerçi bu da şu anki kariyer seçimini düşününce mantıklı gelmiyordu. Tabii bu işi seçme sebeplerinin arkasında balinalar- dan intikam almayı amaçlayan uzun vadeli çarpık bir plan yoksa.

“Sanırım ikimiz de çocukluk tutkularımızı seçmişiz,” de- dim. “Neden Miami’ye geldin? Plajları için değildir herhalde.”

Sırıttı. “Ailem burada yaşıyor. Onlara daha yakın olmak is- tedim.”

Of. Ailesiyle de yakındı yani? Ona bu kadar mükemmel olmayı kesmesini söylemek istedim. Beni kötü gösteriyordu, özellikle de Miami’ye taşınarak annemlerden ve kuzenlerimden uzaklaştığım düşünülünce.

“Kusurun yok mu senin?” diye sordum kendime engel ola- madan. “Kimse o kadar mükemmel olamaz. Ya bir şeyleri telafi ediyorsun ya da beni etkilemek için atıp tutuyorsun.”

Gülümsemesi belli belirsiz soldu. “Kusurlarımın ne olduğu- nu bilmek ister misin?”

Kaşımı kaldırdım.

“Pekâlâ.” Sesini alçalttı. “Söyleyeyim.”

Onu daha iyi duymak için masaya biraz daha eğildim. Kirli sakalını fark ettim ve gözlerim tekrar dudaklarına kayd. Onu

öpmenin nasıl bir şey olacağını, o kirli sakalın yüzümde bırakacağı hissi merak ettim. Ona tekrar baktım ve onun da gözlerinin dudaklarımda olduğunu fark ettim. Gözlerimiz buluştuğunda bütün bedenimi bir sıcaklık kapladı. Dudakları aralandı, bir şekilde dünyanın geri kalanı sessizliğe büründü ve ne söyleyeceğini duymayı beklerken tek duyabildiğim kendi kalp atışlarımdı. Acaba o da duyuyor muydu?

Fısıldayarak devam etti: “Çok gürültücü bir komşu olduğum söylenmişti.”

Tuttuğumun farkında olmadığım nefesi bırakırken gülmekten kendimi alamadım. “Öylesin. Ve hâlâ orada bu kadar çok ses çıkarmayı nasıl başardığını bilmek istiyorum.”

“Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Belki de yavru kedilerdir. Oradan oraya koşmayı seviyorlar.”

“İki küçük yavru kedinin o kadar ses çıkarmasına imkân yok.”

“Bilsen şaşarsın,” dedi.

“Pekâlâ. Kusur listene yalancılığı da ekleyeceğim çünkü belli ki orada bir bowling salonun olduğunu saklamaya çalışıyorsun.”

Bunu beni evine davet etmek için bir fırsat olarak kullanmasını bekledim ama etmedi. Sırttı. “Öyle olsun. Neye istersen ona inan.”

Biz yemeğimizi bitirene dek güneş doğmuştu. Ben daha hamle yapamadan hesabı alıp kasaya gitti. Ödemeyi az önce bize servis yapan garson kadın aldı. Jake makbuzu imzalarken ben de onu izledim. Pazuları tişörtünün kısa kollarından taşıyordu. Tişörtü dar değildi ama altındaki kaslarını seçebiliyordum. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda ben onu süzerken beni izlediğini fark ettim. Kıpırmızı kesildim. Acaba makbuzu imzalayalı ne kadar olmuştu?

Garson ona makbuzun bir kopyasını verdikten sonra bana bakıp göz kırptı. Bunun ne anlama geldiğini merak ederek bir

kaşımı kaldırdım. Jake'in tezgâhtan uzaklaşırken kaşlarını çatarak fişe baktığını fark ettim. Göz ucuyla baktığımda kadının fişe telefon numarasını yazdığını gördüm. Gülsem ayıp olur mu bilemedim. Ne yapacağını görmek için kendimi tutup fark etmemiş gibi yaptım. Jake tek bir kelime dahi etmeden fişi buruşturup top yaptı ve kapının oradaki çöpe attı.

"Hazır mısın?" diye sordu bana dönerek.

Garsonun suratındaki tepkiyi görmek için arkama dönüp bakma dürtüsüne karşı koydum. Sabah sabah zaten yeterince yerin dibine girdiğini düşündüm. Dışarı çıkıp caddenin karşısındaki apartmanımıza doğru ilerledik. Kaldırıma ayak bastığımız an, "Bekle. Naomi," dedi.

Bir an için az önce olanlar hakkında bir şey diyecek sandım. Bunun yerine omuzlarımdan kavrayıp beni kaldırımın diğer tarafına yönlendirerek yola yakın tarafa kendisi geçti.

"İşte. Böyle daha iyi."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Tekrar yürümeye başlarken başparmağıyla yolu işaret etti. Kafa karışıklığıyla önce yola sonra tekrar ona bakarken ne yaptığını fark etmem biraz zaman aldı. Ona yetişmek için birkaç hızlı adım attım. Bir erkeğin kadınla trafiğin arasına geçtiği eski moda bir kurala uyması çok sevimliydi. Hoşuma gitse de kendime engel olamadım.

"Beni neyden koruyorsun?" diye sordum. "Bir su birikintisinin üzerime sıçramasından mı?" Bakışlarımı kupkuru yoldan ona çevirdim. Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Bir arabanın ne zaman yoldan sapıp kaldırıma çıkacağını asla bilemezsin," dedi.

"Ya. Anlıyorum. Hareket hâlindeki bir aracın ikimizi de ezmesini engelleyecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun yani."

Bu dediğime gücenmiş gibi kaşlarını çattı. "Sence değil miyim?"

Omuz silkip ona kaçamak bir bakış daha attım. “Olabilirsin. Bu sabah sana çarptığımda epey serttin.”

Jake başını bana doğru çevirince az önce ne söylediğimi fark ettim. Suratım kıpkırmızı kesildi. Güneş yanıığının utancımı gizlemeye yeteceğini umuyordum.

“Aman Tanrım. Çok yanlış ifade ettim.” Elimi yüzüme götürerek arkasına saklandım. “Sıkı. Demek istediğim, sana dokunduğumda vücudun sıkıydı ve... Söylediklerimin hiçbirisi kulağa doğru gelmiyor, değil mi?”

Parmaklarımın arasından baktığımda bana güldüğünü gördüm. Elimi yüzümden çekti.

“Yolun başındayken dursan iyi olacak,” dedi.

“Yolun başındaymışım gibi gelmiyor.”

Sırıttı. “Utanması gereken biri varsa o da benim. Az önce beni suçladığın şey düşünülürse...” Beline bir göz atıp tekrar bana baktı.

“Bunu hiç söylememişim gibi davranabilir miyiz?”

“Hayatta olmaz.” Oturduğumuz binanın kapısını açtı ve önden girmem için yol verdi.

Joel hâlâ güvenlik masasında oturuyordu. Biz kapıdan girerken gazetesini aşağı eğdi. Kaşı hafifçe çatılsa da tek kelime etmeyip okumaya geri döndü. Ben merdivenlere yönelirken Jake de arkamdan geldi.

Üçüncü kata çıktık. Elimi koridora açılan kapıya götürdüğümde duraksadım. Çıkması gereken bir kat daha olmasına rağmen yanımda duruyordu. Dördüncü kata uzanan merdivene baktı ve ardından dikkatini tekrar bana çevirdi. Açamayıyım diye kapıya yaslandı. Elim hâlâ kapının kolundaydı. O tam önümde dururken merdiven boşluğu nedense daha küçük geliyordu. Bana fark ettirmeden yaklaşmayı nasıl başardığından emin değildim. Belki de gözlerimi dudaklarından alamadığım içindi.

Kararsız görünüyordu, sanki bir şey bekliyormuş gibiydi ve sanırım ne olduğunu biliyordum. O kadar yakınımda duruyordu ki ona ulaşmak için tek yapmam gereken parmak uçlarımda yükselmekti. Ensesini kavrayarak suratını benimkine biraz daha yaklaştırdım ve dudaklarımız birleşti. Ağzı sıcacıktı. Kendimi aynı anda hem tüy kadar hafif hem de bacaklarımın beni taşıyamayacağı kadar ağır hissediyordum. Sırtıma koyduğu elleri yavaşça belime indi. Ben vücudundan yayılan sıcaklığı hissedinceye dek yaklaştı ve sonra beni kendine doğru çekmesiyle bedenlerimiz âdeta bütünleşti, her nasılsa düşeceğimden korktuğumu biliyor gibiydi. Kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. Acaba o da benimkini hissedebiliyor muydu?

Nefes alabilmem için dudaklarımız bir anlığına ayrılrsa da beni öpmeyi bırakmadı. Dudakları yanağımdan çene kemiğime doğru bir yol çizdi. Kirli sakalı yüzümü kaşıdırırken kendimi vücudumun diğer kısımlarında nasıl bir his uyandıracığını hayal ederken buldum. Dudaklarına uzanmak için başımı çevirdiğimde tekrar dudak dudağa geldik. Hafifçe altdudağını ısırdım. Buna karşılık beni daha sıkı kavradı.

Onu bırakmak istemiyordum. Bütün ömrümü tam burada, kollarının arasında geçirip bu dünyadan mutlu göçebilirdim. Üst kattaki bir kapının açıldığını ve ardından merdivenlerden inen ayak seslerini duyana kadar merdiven boşluğunda durduğumuzu unutmuştum. Dudaklarını benimkilerden ayırıp geri çekildi. Bacaklarımın beni taşıyabileceğinden emin olamayarak duvara yaslandım. Üzerimde yerçekimini yerle bir eden bir etkisi vardı.

Aldığı her nefeste göğsü hızla inip kalkarken gözlerini benden ayırmadı. İkimiz de yanımızdan geçip lobiye inen komşumuza dönüp bakmadık.

“O uçak yolculuğundan sonra muhtemelen gidip biraz uymak istiyorsundur,” dedi boğuk bir sesle.

Kendini içeri davet ettirmeye ya da onunla üst kata gelmem için beni ikna etmeye çalışmaması karşısında biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama haksız sayılmazdı. Bu yol yorgunluğunu üzerimden atmam lazımdı.

“Evet,” diye onayladım. “Senin de muhtemelen yukarı çıkıp gürültü yapman gerekiyordur.”

Gülümsedi. “Senin için sessiz olmaya çalışırım.”

Eğilip dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Kapıyı açtım ve dairemin yolunu tuttum. Dördüncü kata çıktığını duyabiliyordum.

Anne beni eve bıraktığında başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalacağımı düşünmüştüm ama şimdi zihnim kolayca uyuyamayacak kadar meşguldü. Gözlerini, o çarpık gülümsemesini, belimi kavrayan ellerini aklımdan çıkaramıyordum. Kahvaltı randevumuzu, söylediği şeyleri zihnimde tekrar canlandırırken yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim.

Gözlerimi yumup zihnimi yatıştırmaya çalıştım fakat aksi için çabaladıkça onu daha çok düşünüyordum. Dairemden gelen seslere odaklandım: yan odadaki buzdolabının vızıltısına, klimanın uğultusuna. Jake’in dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissi ve beni dairesine davet etmesini ya da onu buraya davet edecek cesareti kendimde bulmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyordum.

Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve bunu isteyenin ben olmama alışkın değildim. Nedense bu onu daha çok arzulamama neden oluyordu. Elimi çarşafın altına götürerek şortumun içine ve bacaklarımin arasına daldırdım. Gözlerim hâlâ kapalıyken derin bir nefes alarak yanımda olduğunu, bana bu şekilde dokunanın o olduğunu hayal ettim.

Parmaklarıımı içime kaydırırken yalnızca merdiven boşluğundaki bir öpüşme yüzünden ne kadar ıslak olduğumu fark ettim. Belimdeki dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum ama

şimdi daha aşağılara ilerliyordu; kalçama inerek kıcıımı avuçladı, eli bacaklarımın arasma kaydı ve... *Ahh*.

Kafasının uyluklarımın arasında olduğunu ve dilinin üzerimde gezindiğini hayal ederek bacaklarımı biraz daha araladım. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Sırtım gerilirken uyguladığım baskıyı artırdım. Onu yatağımın ucuna yüzüstü yayılmış, vücuduma yüksek sesle söylesem yüzümün kızaracağı şeyler yaparken hayal ettim.

Doruk noktasına yaklaşırken kalbim daha da hızlı atıyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı yumarak bu fanteziyi sürdürmeye çalıştım. Yatağımın kenarında oturduğunu ve kucağına yerleştiğini hayal ettim. Bakışlarımı pantolonuna indirerek fermuarını açtım ve tam onu içime almak üzereyken başımı kaldırıp yüzüne baktım. Karşımdaki artık Jake değil, Luca'ydı ya da en azından hayalimdeki hâliydi. Zihnimdeki görüntüyü değiştirmeye çalışsam da bunun için çok geçti. Klitorisim zonklamaya başlarken derin bir nefes vererek doruk noktasına ulaşana kadar devam ettim ve oraya vardığımda bütün bedenimin yavaşça gevşemesine izin verdim.

Nefes nefese gerçekliğe dönerken yatakta öylece uzandım. Bedenim baştan aşağı iyi hissetse de aklım çok karışmıştı.

Luca'nın düşüncelerimin arasına bu şekilde sızmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Biraz önce merdiven boşluğunda öpüştüğüm adama karşı garip bir vicdan azabı hissederek tavanı izledim.

Üst kattan gelen seslere kulak kabarttım. Çıt çıkmıyordu. Sözünü tutmuştu.

On İkinci Bölüm

ŞARKÜTERİ ETİ İKİLEMİ

Yanımda bir fincan kahve belirdiğinde grafiklerim üzerinde çalışıyordum. Başımı kaldırıp Anne'e baktıktan sonra kahveye uzanıp bir yudum aldım. Bir sandalye kapıp yanıma oturdu.

"Aman dikkat," diye uyardım onu. "Patty bizi bir arada görmekten hoşlanmıyor, unuttun mu?"

"Patty mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Tuvalete giderken telefonunu da götürdüğünü gördüm ve orada oyun oynadığından oldukça eminim. En az on dakika daha rahatız."

"Yapacak işlerim var."

"Georgia'ya yapacağımız seyahati planlayabiliriz diye düşünmüştüm. Cumartesi günü gidebilmemiz için Sibiryaya Kurdu'na randevunuzun cuma gecesi olacağını söyledin mi?"

Dün sabahki kahvaltı randevumuzu düşündüğümde Jake'ten bahsetmek yüzüme bir gülümseme kondurdu. Sonrasında aklıma gelen düşüncelerle suratım kızardı.

"Ne oldu?" diyerek dürttü Anne ifademin değişmesini izlerken.

"Hiç. İşim var. Seyahati daha sonra planlarız."

"Sibiryaya Kurdu'ndan bahsettiğim anda yüzünde aptal bir gülümseme belirdi. Onunla konuştun, değil mi?"

Gülümseyip grafiklerime geri döndüm. "Bilmem. Belki."

Anne homurdandı. "Böyle ağzıma bir parmak bal çalıp geri çekilemezsin." Elleriyle masada ritim tuttu. "Dökül hadi."

Omuz silkerek kahvenden bir yudum daha aldım. “İlginç bir şey olmadı. Dinlemek istemezsin.”

Anne masaya koyduğu yumruklarını sıkarken biraz daha yanaştı. “Bunu bana yapma, Limoni. Ne olduğunu anlat.”

Gülümsememeye çalışarak gözlerimi devirirken derin bir iç çektim. “Sen dün beni bıraktığında bizi görmüş. Kahvaltı ettik.”

Anne’in gözleri irileşti ve ağzından tiz bir ses kaçtı. “Biliyordum!” Ardından kısık sesle konuşmaya devam etti. “Seviştiniz mi?”

Düşüncesi bile suratımın kıpkırmızı kesilmesine yetti. Yanaklarımın al al olduğunu gören Anne daha da heyecanlandı.

“Seviştiniz, değil mi?”

“Hayır!” dedim onu susturmaya çalışarak. Sesi fazla yüksek çıkmaya başlamıştı ve Patrick’in her an içeri girmesinden endişeleniyordum.

“Bana her şeyi anlat.”

Dudaklarımı büzerek ona ne kadarını anlatmak istediğimi düşündüm. “Kahvaltıdan sonra merdiven boşluğunda öpüşmüş olabiliriz.”

Anne bir kez daha ciyakladı. “Partiyi merdiven boşluğundan yatak odasına taşıdınız mı peki?” Kaşlarını oynattı.

“Maalesef hayır. Onu içeri davet etmeme ramak kalmıştı ki gidip biraz uyumamı söyledi.” Yalandan dudak bükerek üzülmüş gibi yaptım. “Benden hoşlandığını sanmıyorum.”

“Haklısın. Hoşlanmıyor. Seni kahvaltıya götürüp üstüne bir de seninle öpüşmesi dev bir kırmızı alarm. Seni yatağa atmaya daha çok uğraşmalıydı.”

Gülmeye başladım. “Bu konuyu işyerinde konuşmamalıyız. Bir duyan olacak.”

“Çok daha fena şeylerden bahseden sunucular oldu,” dedi.

Anne’in daha fazlasını öğrenmek için bastırmaya devam edeceğinden korktuğumdan konuşmamızın bir an önce bit-

mesini istiyordum. Dün elim bacaklarımın arasındayken aklımdan tam olarak ne geçtiğini tahmin etse hiç şaşırmazdım. Muhtemelen şaka olarak söylerdi ve sonra da suratım beni ele verirdi. Sonra dinle dur.

“Sanırım erkekler tuvaletinden sifon sesi duydum,” dedim.
“İşe dönsen iyi olur.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi. “Öyle olsa ben de duyardım.”

"İşim gücüm var, Anette."

“İşten bahsetmişken, tahmin et dün gece ne gördüm.”

**“Ne?” diye sordum, sohbetin aşk hayatımdan uzaklaşması-
na sevinerek.**

Cebinden telefonunu çıkarıp ekranını gösterdi. Her zaman kullandığı flört uygulamasını açmıştı. Birkaç bekâr erkek fotoğrafını geçtikten sonra tanıdık bir yüze gelince durdu.

Hayret dolu bir ses kaçtı ağızımdan. “Yoksa o?..”

“Patrick,” dedi lafımı tamamlayarak. Dudakları ancak surat ekşitme olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle büzüldü. “Sence bu onun da benim fotoğrafımı gördüğü anlamına mı geliyor?”

“Muhtemelen şu anda fotoğrafına bakıyordur. Tuvalette.”

“Off. Deme şöyle şeyler!”

“Bahse girerim bu yüzden çıkması bu kadar uzun sürüyor-
dur,” dedim. Anne kaşlarını çattı, ardından gözleri fal taşı gibi
açıldı. “Muhtemelen orada oturup sağa kaydırıyordur ve eşleş-
tiği tüm o zavallı kızların, bunu yaparken sıçtığından haberi
yoktur.”

“Tanrım, Naomi. Bir an lafın sonu farklı bir yere gidecek sandım. Her halükârda iğrenç. Bunu düşünmek istemiyorum.”

Sifon sesini duydum. İkimiz de dönüp tuvaletin olduğu yöne baktık. Anne bana gözlerini devirdi, sonra da çekip gitti. Hava durumu raporumu hazırlamaya devam etmek için masama geri döndüm ve ardından sabahki ilk canlı yayınumu yaptım. Anne kendi işiyle meşgul olduğundan postaları dağıtmaya çıkana

kadar onu bir daha görmedim. Son yayınım bittiğinde Anne elinde açılmamış bir zarfla masamda bekliyordu. Suratındaki ifadeye bakılırsa Luca'dan yeni bir mektup daha gelmişti.

“Şimdiden bir tane daha mı göndermiş?”

“Cevap yazamayacağını bildiğinden beklemiyor.” Yanına geldiğimde zarfı bana uzattı.

“Açsana.”

Bugün mektubunda her ne yazdıysa kendimi okumaya hazırlayarak zarfı yırtıp açtım.

Sevgili Naomi,

Küçük bir oyun oynamak istiyorum. Bana cevap yazmamak seni yiyip bitiriyor, değil mi? Bunu yapmayı ne kadar çok istediğini hayal edebiliyorum. Gel seninle bir anlaşma yapalım. Sabah 5'teki hava durumu raporunda “bolonya” kelimesini söylemeni istiyorum. Bunu yapabilirsen, sana şu an nerede olduğum hakkında bir ipucu vereceğim. Belki bir sonraki mektuba adresimi bile eklerim. Belki.

Sevgiler,

Luca

Anne mektubu omzumun üzerinden okudu. “Balonya da ne?” diye sordu kelimeyi yanlış telaffuz ederek.

“Bir çeşit şarküteri eti ve bolonya şeklinde telaffuz ediliyor. Küçükken şu Oscar Mayer reklamlarını görmedin mi hiç?”

Omuz silktili. “Bizimkiler vejetaryendi ve çocukluğumun büyük bir kısmında televizyonum yoktu. Ailem doğayı keşfetmeye büyük önem verirdi.” Gözlerini devirdi.

Ben reklam müziğini söylemeye başlayınca sanki yaptığım şey işyerinde seks muhabbeti yapmaktan daha utanç vericiymiş gibi beni susturdu.

“Dediğini yapmayacaksın, değil mi?” diye sordu dikkatini tekrar mektuba çevirerek.

Bir an durup düşündüm. Bana adresini verirse şu anda nerede olabileceğine dair ipuçları bulmak için geçmiş mektuplarının geldiği her yere seyahat ederek yüzlerce dolar harcamak zorunda kalmayacaktım. Ona cevap yazmayı başırırsam belki onu aklımdan çıkarabilirdim. “Neden olmasın? İşleri kolaylaştıracığı kesin.”

Anne kaşlarını çatı. “Bolonyayı nasıl araya sıkıştıracaksın ki?”

“Bir yolunu bulabileceğime eminim.”

“Bu saçmalık,” dedi. “Dediğini yaparsan kazanmasına izin vermiş olursun.”

“Zaten kazanıyor.”

“Bu hafta sonu Georgia’ya gidip onu tanıyan birini bulursak kazanmaz.”

“Ya kimse onu tanımıyorsa?”

“O zaman aramaya devam ederiz. Ona bu hazrı yaşatma. Muhtemelen mektuplarını aldığından emin olmak için bunu söylemeni istiyordur. Bırak merak etmeye devam etsin.”

“Muhtemelen haklısın.” İç çekerek mektubu tekrar okudum, sonra da çantama koydum. “Hadi öğle yemeğine çıkalım.”

Bir Yunan restoranında öğle yemeği yedikten sonra Georgia’ya yapacağımız seyahatin ayrıntılarını planladık. Aynı gün içerisinde gidip döneceğimizden otele ihtiyacımız olmayacaktı. Luca’nın eski adresini ziyaret etmek ve komşularıyla görüşmek için muhtemelen birkaç saat yeterli olurdu.

“Bu çok eğlenceli,” dedi Anne, ikimiz de telefonda uçak biletlerimizi alırken. “Luca bütün hafta senin ulusal televizyonda bolonya demeni bekleyecek. Ama onu bulmak için Georgia’ya gittiğimizden haberi olmayacak.”

“Onun izini sürmeye bu kadar takıntılı olman biraz tuhaf.”

“Bunu da doğru düzgün tanımadığı bir adamla yatamadığı için üzgün olan kız söylüyor.”

“Böyle söyleyince kulağa oldukça acınası geliyorum.”

“Öylesin.”

Elimi göğsüme götürdüm. “Vay canına. Seninle arkadaş olduğuma inanamıyorum.”

“Bir dakika. Biz arkadaş mıyız? Sadece iş arkadaşısınız sanıyordum.”

Ona peçetemi fırlattım. “Bu gezilere seni de götürmek zorunda değilim, biliyorsun.”

“Çok geç. Uçak biletleri çoktan alındı,” dedi. “Cumartesi sabahı seni erkenden alacağım. Sakın ulusal televizyonda bolonya diyeyim deme.”

“Söz, demem.”

Restorandan ayrıldıktan sonra kendi yolumuza gittik. Arabamı binamın yanındaki kapalı otoparka park edip ön tarafa doğru yürüdüm. Tırtıl Çocuk kaldırımında oturmuş, bir boyama kitabının sayfalarını boyuyordu. Etrafta sorumlu bir yetişkin aradım. Görünüşe göre çocuk yine yalnız başınaydı.

Sanat eserine bakmak için diz çöktüm. Tırtıl Çocuk bana gülümsedi. Anlaşılan taktığım lakap yerindeydi çünkü çocuk tırtıl resimleriyle dolu bir kitabı boyuyordu.

“Bu ne tür bir tırtıl?” diye sordum.

“Bu bir kral tırtılı.”

“Güveye mi dönüşecek?”

Gülmeye başladığında aptal gibi hissettim. “Hayır. Bu bir kral tırtılı. Kral kelebeğine dönüşecek.”

“Tırtıllar hakkında çok şey biliyorsun.”

“Büyüdüğümde entomolojist olacağım,” dedi.

“Vay canına. Senin yaşında olduğumdan çok daha zekisin.” Bunu söyledikten sonra onun kaç yaşında olduğundan tam olarak emin olmadığımı fark ettim. Bu çocuğun bulunduğunu

varsaydığım yaş aralığındayken böyle büyük kelimeler söyleyebileceğimi sanmıyordum.

“Kendini kötü hissetme,” dedi. “Sen de hava durumu hakkında çok şey biliyorsun ve televizyona çıkıyorsun.” Bir an başını boyama kitabından kaldırıp bana baktı. “Sence ben de bir gün televizyona çıkar mıyım?”

“Böcekler üzerinde gerçekten çok çalışırsan, belki de diğer insanlara onlar hakkında bir şeyler öğretebileceğin kendi televizyon programını yaparsın.”

Gülümsemesi genişlerken birkaç eksik dişi de göründü. “İzler miydin?”

“Tabii ki izlerdim.” Çocuğun boyama yapmaya dönmesini izledim. “Annen nerede? Burada tek başına olduğunu biliyor mu?”

“Tek başıma değilim ki,” dedi. “O beni izliyor.”

Bunu söyleme şekli beni tedirgin etti. Gözümünden kaçan biri mi var, yoksa çocuğun hayali bir arkadaşı mı var diye omzumun üzerinden etrafa bakındım. Hayali arkadaşları olan çocuklar beni ürkütürdü. Kimseyi görmeyince istemeyerek de olsa, “Seni izleyen kim?” diye sordum.

Boya kalemiyle binanın ön pencerelerinden birini işaret etti. Güvenlik masasının arkasında oturan Joel’u gördüm. Bana parmaklarını salladı. Pekâlâ. Artık daha iyi hissediyordum.

Çöktüğüm yerden kalktım. “Madem burada her şey yolunda, ben de yukarı çıkıyorum. Yabancılarla konuşma, tamam mı?”

İçeri yöneldim.

“Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?” dedim Joel’a.

Omuz silkti ve elini masasının üzerindeki büyük turşu kavanozuna uzattı. “Öyle oldu. Yapacak daha iyi bir işim yok ne de olsa.”

Bunun muhtemelen doğru olduğunu düşünmeden edemedim. Adam gece gündüz güvenlik masasında duruyordu. Onun için biraz üzülüyordum ama fazla mesai yaparak epey kazanıyor olmalıydı.

Daireme vardığımda üst katın her zamanki gürültüsü kulaklarımı doldurdu. Artık ses çıkaranın kim olduğunu bildiğimden daha dikkatli dinledim. Yerde ağır bir şey yuvarlanıyormuş gibi bir ses geldi, hemen ardından da koşar adım ayak sesleri duyuldu. Bu seslerin iki yavru kediden gelemeyeceğine karar verdim. Benimle kafa buluyor olmalıydı.

Hoparlörümü alıp müzik çalmaya başladım. Bir dakika sonra telefonum titreşti.

Sibiryia Kurdu: Sesi biraz daha açabilir misin? Hangi şarkının çaldığını anlamakta zorlanıyorum da.

Naomi: Tabii ki. Böyle daha iyi mi?

Sibiryia Kurdu: Çok daha iyi. Yavru kediler Britney Spears'a bayılıyor.

Burnumdan güldüm.

Naomi: Çalan Britney Spears değil.

Sibiryia Kurdu: Cidden mi?

Naomi: Shakira.

Sibiryia Kurdu: Hadi ya. Eh, yavru kediler Shakira'ya bayılıyor.

Yukarıda müzik sesini bile aşan bir gümbürtü daha koptu. Biraz kulak verince ritimle birlikte hareket ettiğini fark ettim.

Naomi: Orada dans eden sen misin yoksa yavru kedilerin mükemmel bir ritim anlayışı mı var?

Gümbürtü neredeyse mesajı gönderir göndermez kesildi. Telefonum tekrar titredi.

Sibirya Kurdu: Sesi duyabiliyor musun?

Naomi: Evet.

Sibirya Kurdu: Kesinlikle yavru kedilerden geldi.

Kendimi telefonuma bakıp gülümserken buldum. Müziğin sesini kısıp telefonumla birlikte koltuğuma uzanırken kendimi yeniden on altı yaşındaymışım gibi hissettim.

Naomi: Ne yapıyorsun? Aşağı inecek vaktin var mı?

Sibirya Kurdu: İşe geri dönmem gerek.

Naomi: Ah, tamam. Başka zaman diyelim mi?

Gözlerimi telefonuma dikmiş, mesaj yazdığını gösteren üç noktalı bir baloncuğun belirmesini izliyordum. Baloncuk bir anlığına kaybolursa da sonra yeniden ortaya çıktı. Nefesimi tuttum. Yukarıdan ses gelmiyordu. Çoktan gidip gitmediğini merak ettim.

Ekranımı kararmaya bıraktım. Kalkıp bir bardak su içmek için mutfığa giderken telefonumu yanıma almadım. Ancak odanın öbür ucundan gelen titreşim sesini duyar duymaz ne yazdığını görmek için geri döndüm.

Sibirya Kurdu: Akvaryuma gel.

On Üçüncü Bölüm

BALIKLAMA

Jake'e vardığımı haber veren bir mesaj attım fakat akvaryumun ön kapısından içeri girerken mesaja gerek olmadığını fark ettim. Büyük girişin orada bir duvara yaslanmış, beni bekliyordu. Aramızda gezinen her yaştan ziyaretçi, broşürleri inceleyerek önce hangi hayvanları göreceklerine karar vermeye çalışıyordu.

Mesajımın ona ulaşmasıyla bakışları telefonuna kaydı. Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri telefonundan ayrılıp benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi daha da genişledi.

Aramızdaki insan yığını umursamadan bana doğru yürümeye başladı. Gözlerini benden ayırmazken bir şekilde çocuklara ve çiftlere çarpmadan ilerleyebilmeyi başardı. Ortada buluştuk. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Beni öpecekmiş gibi eğildi fakat son anda işte olduğunu ve etrafımızın çocuklarla çevrili olduğunu hatırlamış olacak ki bunu yapmadı.

Hedef değiştirerek alnıma yöneldiyse de dudakları kaşımla buluştu.

"Vay canına. Daha önce hiç kaşımdan öpülerek karşılandığımı sanmıyorum," diyerek alay ettim.

Gülümsedi ve diğer kaşıma da bir öpücük kondurdu. "Diğeri üzülmesin," dedi.

Elimden tutarak beni bilet sırasından uzaklaştırdı.

“Kaçak mı giriyoruz?” diye sordum, o sadece yetkili personele özel bir kapıdan içeri girmek için bir kod tuşlarken.

Beni susturdu. “Kimseye söyleme. Bir tanıdığım var.”

Bir koridora girdik. “Kovulmana sebep olmam, değil mi?” diye sordum.

“Muhtemelen hayır.” Başka bir kapının önüne geldik. Kapıyı açtı ve elini belime koyarak beni gideceğimiz tarafa yönlendirdi. Bilet kuyruğunu ve çanta kontrolünü geçmiştik.

“Önce neyi görmek istersin?” diye sordu.

Şöyle bir etrafımızdakilere baktım. Duvarların pek çoğu renkli balıklar, mercanlar ve su bitkileriyle dolu tanklardan oluşuyordu. Tavan lambaları, aydınlatılan tanklardan gelen ışığın koridorlara parlaklık vermesi ve akvaryumun karanlık kısımlarına ışık tutması için kısılmıştı.

“Su samurunuz var mı?”

“Tabii ki.” Bir kez daha elimi tuttu. Her iki tarafı cam duvarlarla kaplı kavisli bir koridordan aşağı indik. Farklı balık türlerine bakmak için ağır ağır ilerliyordum; bazıları sürüler hâlinde yüzüyordu ve izleyicilerin farkında değil gibilerdi. Kimi bizi merakla izlemek için cama kadar yüzerken kimi de bizi görür görmez kaçıp saklanıyordu.

Su samurlarının bulunduğu nehir kısmına ulaştık. Akvaryumlardan farklıydı. Su samurlarının yüzmeye ara verdiklerinde çıkabilecekleri kuru yüzeyler vardı. İki su samuru suyun üzerinde sırtüstü yüzüyordu. Üçüncü bir su samuru suyun altında yüzerek camın diğer tarafından onu izleyen çocukları eğlendiriyordu. Suyun altını görmek için bir dizi merdivenden inmemiz ve etrafından dolaşmamız gerekti.

“Üç tanecik mi su samuru var?” diye sordum. Sadece üç hayvan için büyük bir alan gibi görünüyordu.

“Su samurları rehabilitasyon programımızın bir parçası. Şu etrafta yüzerken gördüğün genç olan bize henüz birkaç ay önce geldi. Birinin arka bahçesinde bulunmuş ve annesinin yeri tespit edilemediği için yetim kaldığı varsayılmış. Onu bulan insanlar bize teslim etmeden önce birkaç ay boyunca evcil hayvanları gibi bakmışlar, bu yüzden muhtemelen serbest bırakılması uygun olmayacak.”

“Hayvanları genellikle doğaya geri mi bırakıyorsunuz?”

“Amaç bu ama her zaman bu şekilde yürümüyor. Hayvanın güvenliğini de göz önünde bulundurmalıyız. Su samurları fazla uysallaşırsa, burada gördüğün üçü gibi, genellikle geri bırakılamazlar.”

Bu su samurlarının hiçbirinin bir daha gerçek bir nehirde yüzemeyeceği fikri beni üzdü. “Yani bu su samurlarının hiçbirisi vahşi doğaya geri dönemeyecek mi?”

“Bu üçü dönemeyecek. Ziyaretçilere açık olmayan bir alanda kalan birkaç su samurumuz daha var. Oradakiler insanlara alışık değiller ve serbest bırakılabilmeleri için de alışmamaları gerekiyor.”

Hayvanlar hakkında konuşurken onu izledim. Kafese odaklanmış, genç su samurunun neşeyle yüzüşünü izliyordu, derken mavi gözlerini benimkilere çevirdi. Gözlerinde, dans eden su samurunun yansımasını görebiliyordum.

“Şimdi neyi görmek istersin?” diye sordu.

“Ne önerirsin?”

Beni bir ahtapota götürdü ve daha sonra çocuklar arasında popüler olan vatozları gördük. Bir başka küçük kalabalık da denizanası bölümünün etrafında toplanmıştı. Bir tur rehberinin denizanası sokmasının nasıl tedavi edilmesi gerektiğini açıklamasını dinleyerek bir dakika boyunca onları izledik.

İçindeki canlıları seyrederek akvaryum boyunca yürüdüm. Hareket ediş biçimleri ve bu kadar şekilsiz, tuhaf bir hayvanın

yalnızca hayatta kalmakla yetinmeyip üstüne bir de bu denli acıya neden olması beni büyülemişti. Kavisli bir koridor boyunca uzanan akvaryumun sonuna geldiğimde daha az insanın olduğu bir yerdeydim. Jake'in artık yanımda olmadığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Arkamı döndüğümde birkaç metre öteden beni izlediğini gördüm. Elleri ceplerindeydi ve başını hafifçe yana eğmişti. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Konuşmasını bekleyerek onu izledim ama sonra ağzı tekrar kapandı. Kaşları bir anlığına çatıldı ve sonra ellerini ceplerinden çıkarıp yanı başıma gelene kadar bana doğru ilerledi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını iki yana sallarken bir elini ensesine götürüp ovuşturdu. Aklından geçenleri söyleyebileceğini düşünerek konuşmasını bekliyordum ki bir sonraki tankın tabelası gözüme ilişti.

“Somon mu?” dedim türün adını okuyarak. “Burada yemek sattığınızı bilmiyordum.”

Jake burnundan gülerken dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Dirseğiyle beni dürttü. “Çok komik.”

“Ah, hayır. Bana deniz ürünleri yemeye karşı olduğunu söyleme.”

Sözlerime yüzünü buruşturarak tepki verince çizgiyi aştığımdan endişelendim. “Deniz ürünlerini pek sevmem ama inan bana işim yüzünden değil.”

Alnımın terini siler gibi yaptım. “Ay. Bir an için seni gücendirdim diye korktum. Sanırım bu, sıradan bir veterinerine kedi köpek yiyor mu diye sormaya benziyor.”

Kahkaha attı ve sözünü kesmeden önce bir şey söylemesini beklediğimi neredeyse unutmuştum bile. “Aynı şey olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi. “Eminim çiftlik hayvanlarıyla ilgilenen veterinerler yine de hamburger yiyordur.”

Başımı iki yana salladım. “Herhalde ben öyle bir şey yapamazdım. Bütün günümü o hayvanları tedavi edip iyileştirerek geçirdikten sonra eve gidip onları yiyemezdim.”

Kollarını kavuşturup tanka yaslandı ve beni izledi. “İyi ki veteriner değil de meteoroloji uzmanısın o zaman,” dedi.

“Doğru dedin. Nihayetinde eve gidip kasırğa yiyemem.”

Gülümsedi ve tanktan uzaklaşırken bana da bir adım yaklaştı. “Biliyor musun, gerçekten benzersiz bir insansın, Naomi?”

O kadar yakınımıdaydı ki yüzünü görebilmek için başımı kaldırmam gerekti. Bunu yaptığımda çenesini aşağı eğdi ve bir saniye sonra dudakları dudaklarımdaydı. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırmadan önce elleriyle yüzümü iki yandan kavradı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ona daha yakın olabilmek için parmak uçlarıma yükseldim.

Bir an için herkesin köşeyi dönüp bizi görebileceği halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuştum. Sanki sadece biz vardık; ara sıra tanklardan gelen su sesleri, filtrelerin uğultusu ve fokurtusuyla baş başaydık. Parmaklarının saçlarımın arasında gezinmesinin içimi eriten bir yanı vardı. Dün merdiven boşluğunda sadece ikimizin olduğu o âna geri dönmüştüm. Geçmişe dönebilseydim, benimle içeri gelmesini sağlamak için daha çok uğraşırdım. Belki de o zaman sadece Jake'i düşünmem gerekirken aklım Luca'ya kaymazdı. Tişörtünün arkasından tutup onu kendime çektiğimde bunun bir hata olduğunu fark ettim çünkü artık vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve onu bırakabileceğimden emin değildim.

Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı tadın keyfini çıkarmak istiyordum. Dün sabah beni bıraktığından beri ona dokunmayı, dudaklarının benimkileri mükemmel bir şekilde tamamlamasını arzuluyordum.

Bir dil darbesiyle öpücüğün tutkusunu artırdı. Ne olduğunu anlamadan kendimi somon tankının duvarına yaslanmış hâlde

buldum. Ellerimi tişörtünün altından geçirip sırtının pürüzsüz tenine dokunduktan sonra göğüs kafesinin etrafından karnına götürdüm. Dudaklarından irkilmiş bir homurtu kaçtı. Ellerimi çektim fakat onları yakalayıp tekrar üstüne koydu.

“Gıdıklandım,” diye söylendi dudaklarıma doğru.

“Bunu mu kastediyorsun?” Elimi tekrar göğüs kafesinin üzerinden kaydırdım ve bir kez daha irkildi.

“Evet, onu kastediyorum.” Bu sefer elimi kavrayıp kendisinden uzaklaştırdı.

“Bana gıdıklandığını söyleyecek kadar güvenmen çok cesurcaydı,” diye uyardım onu.

“Ya sen?”

“Gıdıklanır mıyım diye mi soruyorsun? Katiyen.”

Gözlerini kısarak bir süre beni izledikten sonra iki elini birden uzatıp parmaklarıyla göğüs kafesime hücum etti. Çığlık atıp kaçmaya çalıştım ama kollarını etrafıma dolayarak beni kendine hapsetti. Artık beni gıdıklamaya çalışmadığını fark edince direnmeyi bıraktım. Bedenim kollarının arasında gevşedi.

“Pekâlâ, yalancının teki olduğunu tespit etmiş olduk,” dedi.

“Ateşkese ne dersin?” diye önerdim. “Sen beni gıdıklaamazsan ben de seni gıdıklaamam.”

“Sanırım bunu kabul edebilirim.” Dudaklarıma bir öpücük daha konduracak kadar geri çekildi.

Üzerimde baş döndürücü bir etkisi vardı. Sadece bir öpücükle kurtulmasına izin veremezdim, bu yüzden tam geri çekildiği sırada dudaklarına yapıştım. Dudaklarımızı ayırdığımda Jake onları bir kez daha birleştirdi, sıra tekrar bana gelirken her yeni öpücük bir öncekinden daha uzun ve daha tatlı bir hâl aldı.

Dokunuşu bütün bedenimin titremesine neden oluyordu. Kendimi arabamla aramızdaki mesafeyi hesaplarken ve onu soymaya başlamadan önce oraya kadar götürebilir miyim diye düşünürken buldum.

“Tanrım, Naomi,” diye fısıldadı dudaklarıma karşı. “Sana doyamıyorum.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda titreşimini hissedebiliyordum.

“Güzel,” dedim soluklanırken. “O kaş öpücüğünden sonra bana arkadaş muamelesi yapmaya çalışmandan korkmuştum.”

Yüksek sesle dile getirmesem de somon tankının yanında bana bir şeylerin ters gittiğini düşündüren bakışı da aklımı kurcalamıştı. Muhtemelen yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlamıştım.

“Milyon yıl geçse bile mümkün değil,” dedi. “Ama muhtemelen ben kovulmadan toparlansak iyi olur.”

“Haklısın. Ben de tutuklanmadan önce.”

Kaşını kaldırdığında belki de akvaryumun ortasında soyunmayı düşünen tek kişinin ben olduğumu fark ettim. “Neden?..”

“Burada penguen var mı?” diyerek lafını böldüm. “Hadi gidip penguenleri görelim.”

On Dördüncü Bölüm

KORİDORDA UYGUNSUZ DAVRANIŞLAR

Hafta sonu yaklaştıkça Anne cumartesi günü yapacağımız gezi için daha da heyecanlanıyordu. Benden daha heyecanlı olması garipti ve bunu ona da söyleyip duruyordum. Luca'dan başka bir mektup almamıştım. Yapmamı istediği gibi canlı yanında "bolonya" da dememiştim. Cuma günü gelip çatığında acaba söylemeli miydim diye düşünmeye başladım. Önceki haftalarda kendisinden sık sık mektup aldıktan sonra başka bir şey göndermemiş olması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de Anne'in onun dediğini yapmamak için öne sürdüğü gerekçeler geri tepmişti. Muhtemelen artık mektuplarını almadığımı düşünüyordu ve onları göndermekle daha fazla zaman harcamayacaktı.

"Sibirya Kurdu'yla tekrar konuştunuz mu?" diye sordu Anne iş çıkışı kafede otururken.

Bu hafta başında akvaryuma yaptığım spontane geziyi düşünerek gülümsedim. Jake'le bir somon sürüsünün önünde öpüşmemizin ardından sonraki yarım saatimizi penguenlere, foklara ve morslara bakarak geçirmiştik. Daha önce bir akvaryumda bu kadar iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyordum.

"Mesajlaşıyoruz," dedim. Onun içeri girdiğini görmeyi umarak omzumun üzerinden ön kapıya baktım. Anne'le Georgia'ya gitmeden önce onu görmek istiyordum ama programlarımız

bir türlü denk gelmemiştii. Ben de onunla karşılaşmak için en iyi zamanın öğle yemeği vakti kafe olduğunu düşündüm.

“Öyle çevirmeye devam edersen boynunu inciteceksin,” dedi Anne. “Hava durumu raporunu sunarken boyunluk takmanı istemeyiz. Ayrıca ön kapıya karşı oturuyorum. İçeri girerse sana söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Gülümseyerek önüme döndüm. “Beni her zaman kolluyorsun. Sen olmasan ne yapardım?”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi alaycı, kısa bir nefes eşliğinde. “Ben olmasaydım hava durumu raporunun ortasında ‘bolonya’ diyecektin.”

“Aklımdan geçmedi değil,” dedim. “Bu sabah söylemeyi düşündüm.” Boğazımı temizleyip canlı yayın sesime geçiş yaptım: “Bugün hava kaldırımnda bolonya kızartacak kadar sıcak.”

“Bunu mu söyleyecektin?”

Başımlla onayladım. “Bütün hafta ondan haber almadım.”

“Ondan tekrar haber alacaksın,” dedi. “Gerçekten bu işin burada bittiğini mi sanıyorsun?”

“Muhtemelen.”

Gözlerini devirdi. “Çok kolay pes ediyorsun.”

Öğle yemeğinden sonra daireme geri döndüm. Joel’e selam verdikten sonra postalarımı alıp merdivenlerin yolunu tuttum. İçeri girdiğimde üst kat sessizdi. Postaya bakmadan mutfak tezgâhının üzerine bıraktım ve Luca’nın mektuplarını sakladığım kutunun olduğu dolaba yöneldim. Sayfalara göz gezdirerek Anne’in yarınki uçuşumuzda okumasını istediklerimi seçtim. Georgia’da görev yaptığı sırada bana yazdığı mektupları bulana dek yığını didik didik ettim. O zamanlar yirmili yaşlarımızın başındaydık. Benim Oklahoma Üniversitesi’ndeki son yılımdı, onun da ordudaki. Bana dört yılını doldurduktan sonra üniversiteye bedava gidebilmek için orduya katıldığını söyleme hatasına düşmüştü. Ona sahtekâr diyerek ve denizaşırı ülkelere

hiç gitmediği için gerçek bir kahraman olmadığını söyleyerek bunu kafasına kakıp durmuştum. Şakalarımın hoşlanmadığına emindim, gerçi bugüne dek hoşlandığı hiç olmamıştı.

Farkına bile varmadan, yerde oturup eski mektupları okuyarak birkaç saat geçirmiştım. Onları farklı dönemlere göre gruplandırarak etrafıma serpiştirmiştım. Ortaokul mektupları, lise ve üniversite mektupları, bir de benim kariyerim yeni başladığında ve Luca ordudan ayrılıp üniversiteye gittiği dönemde yazdığımız mektuplar vardı. Gönderdiği ilk mektuptan bu yana el yazısının geliştiğini fark ettim. İlk mektubunu çözmesi zordu ancak ondan sonra el yazısı giderek daha düzgün ve okunaklı hâle gelmişti.

Sevgili Naomi,

Şimdiye kadar tanıştığım insanlar arasında en iyileri Georgia'dakiler. Diğer yerlerde, başka biriyle aynı anda bir mağazaya girdiğimde selam verme anlayışları, toplumun beklentileri nedeniyle kapıyı benim için açık tutmaya zorlandıklarında çıkardıkları sabırsız homurdanmalardan ibaret. Ama Georgia'da öyle değil. Burada her zaman dostça bir gülümseme ve mutlu bir selamlamayla karşılaşıyorsun, bazen de sırf kapıyı açık tutmak için önden gidiyorlar. Sanki Georgia'da tanıştığın herkes otomatik olarak arkadaşın.

Gelip bizzat görmeni isterdim ama sanırım Georgia'daki dost canlısı insanların bile standartları var ve senin gibi birine gülümsenmeyeceğini biliyorlardır. Hatta muhtemelen bütün eyaletin keyfini kaçırdın ve buradaki hiç kimsenin yüzü bir daha gülmezdi.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Birinin sana karşı bu kadar kibar olacağına inanmakta biraz zorlanıyorum. Gerçek kişiliğini saklamakta çok iyi olmalısın. Ayrıca Oklahoma'ya gitmeden dost canlısının ne anlama geldiğini bilemezsin. Buradaki insanlar dünyadaki herkesten daha iyidir.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Bu, Oklahoma'ya gelmem için bir davet mi? Çünkü bana davetmiş gibi geldi. Her neyse, Oklahoma'daki insanların birbirlerine iyi davranmalarının tek nedeni bir sonraki aile toplantısında dışlanmaktan korkmaları. Ve eyalet dışına hiç çıkmamışken onların dünyadaki diğer herkesten daha iyi olduğunu nereden bilebileceğini gerçekten anlamıyorum. Ülkenin her yerine gittim ve seni temin ederim ki Georgiadaki insanlar en iyileri.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Burada herkes bu kadar iyiysen Oklahoma'dan ayrılmak için bir nedenim olduğunu mu sanıyorsun? Benim eyaletime hiç gelmedin, bu yüzden böyle bir garanti verebileceğini sanmıyorum. Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeyi reddediyorum. Hatta sen en azından eyaletinin dışına çıkana kadar seninle bu konuda tartışmayı planlıyorum. Belki o zaman geçerli bir argümanın olduğunu kabul ederim. Gelecek ay birkaç haftalığına Dallas'a gideceğim, bu yüzden bir süre yazamayacağım. Oklahoma Üniversitesi'ndesin, değil mi? Sanırım Dallas sadece üç saatlik mesafede.

Sevgiler,

Luca

Ne cevap yazdığımı hatırlamaya çalışarak mektubuna baktım. O mektubu aldığım da aklımdan neler geçtiğini hatırlamıyordum çünkü o Teksas'tayken buluşabileceğimizi ima ettiğini ancak yıllar sonra, şimdi fark etmiştim. Georgia'ya dönene kadar ondan başka bir mektup almamıştım ve o zamana kadar konuşma farklı bir yere evrilmişti.

Mektuplarıyla kuşatılmışken, beni ziyarete gelmesini teklif etseydim ya da bir adım atıp hafta sonu için Dallas'a gitseydim her şeyin ne kadar farklı olabileceğini hayal ettim. Acaba gerçek hayatta anlaşabilir miydik? Belki garip kaçırdı ve yıllardır birbirimize yazıyor olsak bile kâğıt kalemin arkasına saklanmadığımız da birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olmadığını fark ederdik.

Ya da belki zaman zaman hayal ettiğim şekilde gerçekleşirdi. Mektuplarımızda yaptığımız gibi birbirimize kötü şeyler söyleyebilirdik ama onun bu konuda ciddi olmadığını bilirdim. Onunla buluşmanın mektuplarla paylaştıklarımızı mahvedeceğini düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ondan haber alamadığım iki yıl boyunca aramızdaki bu şeyin değişebileceği fikri önemini yitirmişti. Aramızdaki şey ne olursa olsun sona erecekse belki onunla yüz yüze görüşmek her şeyi düzeltebilirdi. Belki daha iyi olurdu.

Geçmiş ihtimalleri düşündükçe boğazım düğümlendi. Hiç yaşanmamış bir şeyin yasını tuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyordum ancak bu mektupları tekrar okumak bana bunun *yaşanabilme ihtimalini* ve buna engel olan tek şeyin benim değişim konusundaki isteksizliğim olduğunu hatırlattı.

Bir kenara ayırdığım Georgia mektuplarını toplayıp kutuya geri koydum. Bunları Anne'e göstermek artık doğru gelmiyordu.

Gelen bildirimle telefonum titredi. Verdiğimi unuttuğum bir yemek siparişi az önce alt kattaki güvenliğe bırakılmıştı. Ayakkabılarımı giyip koşarak aşağıya indim. Merdiven boşluktan çıkarken pencerenin dışındaki bir aile gözüme çarptı. Dönüp bir kez daha bakmam gerekti. Hayır, bu bir aile değildi. Bunlar Tirtıl Çocuk ve annesi olduğunu düşündüğüm bir kadındı. Kadının yanında da Jake duruyordu. Bir dakikalığına durup onları izledim. Tirtıl Çocuk elinde tuttuğu bir çeşit böceği Jake'e gösteriyordu. Bunun başka bir tüylü tirtıl olduğuna emindim ama bu mesafeden ne olduğunu seçemiyordum. Jake bir elinde plastik bir torba tutuyordu. Çocuk böceği ona uzatınca o da diğer eliyle alıp gülmeye başladı. Sesleri ve kahkahaları pencerenin ardından boğuk gelse de beni gülümsetmeye yetti. Ardından Jake de çocuğu güldüren bir şey söyledi. Dönüp böceği kadına gösterdi. Kadın ciyaklayarak geri çekildi. Jake ona binanın içinden duyamayacağım bir şey söyledikten sonra kadın da gülmeye başladı.

Üçünün orada durmuş gülerken aile gibi görünmeleri beni çok etkiledi. Kiskanmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Onları bir dakika daha izledim. Acaba bu kadını hiç yemeğe davet etmiş ya da spontane bir kahvaltı randevusuna götürmüş müydü? Acaba kadın hiç akvaryuma gitmiş miydi? Güzel bir kadındı. Jake'i suçlayamazdım. Fakat dikkatini verdiği kişi kadın değildi. Çocukla konuşuyordu ve arada bir kadınla da iki çift laf ediyordu. Kadın ona gülümseyip

saçlarını gözlerinden çekti. Jake'e abayı yaktığından emindim. Birlikte olmasalar da kesin olan bir şey vardı: Bu adam istediği her kadını elde edebilirdi.

Jake sonunda onlardan uzaklaşıp ön kapıya yöneldi. Onu gözetlerken yakalanmak üzere olduğumu fark edince panikledim. Asansörü açmak için düğmeye basıp hızla içeri girdim ve komutu yerine getirene kadar birkaç kez "kapıları kapat" düğmesine bastım. Şansıma Joel masasında değildi de kendimi rezil edişime şahit olmuyordu. Nefesimi tutarak bekledim ve sonra hatamı fark ettim. Jake benim gibi asansöre binmekten korkmuyordu. Ayrıca kendi katımın düğmesine basmadığım için asansör birinci katta öylece durmuş, bir sonraki kişinin kapıyı açmasını bekliyordu. Ben bunu fark ettiğim anda kapılar kayarak açıldı. Beni görünce Jake'in kaşları havaya kalktı.

Ardından gülümsedi. "Asansöre binene de bakın."

Pekâlâ, sanırım onu gözetlediğimden şüphelenmiyordu. Buradan çıkmam lazımdı ama tam önümde duruyordu. Tişörtümün yakasını çekiştirdim. Beni boğuyormuş gibi hissediyordum. "Korkularımın üstesinden gelmeye çalışıyorum da."

Yanıma geçip kendi katının düğmesine bastı. Bana bu kadar yakın durmasmın ya da bu kadar güzel kokmasının tadını çıkaramayacak kadar paniklemişim. Elinde tuttuğu çantaya baktım. Yemek sipariş etmişti, bu da bana benimkini hatırlattı. Kapılar kapanmak üzereyken onları durdurmak için elimi uzattım. "Aslında ben de iniyordum. Yemeğim az önce geldi."

Asansörden çıktım ve yemek siparişimin beni beklediği güvenlik masasına yöneldim. Arkamı döndüğümde kapıları benim için açık tuttuğunu gördüm. Tekrar binmeyi düşünsem de bir türlü cesaret edemedim. Merdivenleri işaret ettim. "Ben bu tarafa gidiyorum."

Bana gözlerini devirirken dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Oraya kadar yarışalım."

Elini asansörün kapısından çekti ve kapının kapanmasıyla lobide bir başıma kaldım. Derin bir nefes alıp verdikten sonra merdivenlerin yolunu tuttum. Oturduğum kata çıkarken kendime sövüyordum. Yapacağımı söylediğim gibi asansöre binmeli ve korkumu yenmeliydim. Onunla orada bir kez daha mahsur kalmak o kadar da kötü olmazdı. Hem ikimizin de yanında yemek olduğundan itfaiyenin gelip bizi kurtarmasını beklerken aç kalmazdık.

Yemeğimden gelen kokular burnuma dolarken karnım guruldadı. Merdiven boşluğundan kendi katıma adım attığım anda asansörün kapıları açıldı.

“Görünüşe göre berabere kaldık,” dedi Jake.

“Sana öncelik tanıyayım dedim. Merdivenleri epey yavaş çıktım.”

“Hı-hı. Tabii.” Elimdeki torbayı işaret etti. “Yalnız mı yiyorsun?”

Gülümsedim. “Bana katılmak ister misin?” Oturma odamdaki dağınıklığı görmesini istemediğim için yere çöktüm. Plastik yiyecek kutusunu kesekâğıdından çıkarıp önüme koydum. “Pikniğe ne dersin?”

Dudağımın kenarı biraz daha yukarı kıvrıldı.

“Evim berbat durumda,” diye açıkladım. “Anne’le başka bir seyahate çıkmaya hazırlanıyorum. Oturma odamı bu hâldeyken görmene izin veremem.”

“Benim için sakıncası yok,” dedi. O da tam karşıma çöktü. Kendi yemeğinin kutusunu açtı. Göz ucuyla ne sipariş ettiğine baktım. Çin yemeği söylemişti. O kadar güzel kokuyordu ki İtalyan yemeği söylediğim için pişman olmuşum.

“Bugün seni kafede görmediğime şaşırdım,” dedim ona.

“Kafeye mi gittin?”

Başımınla onayladım.

“Tabii ya,” dedi. “Öğle yemeğini atladığım güne denk gelir zaten.”

“Neden öğle yemeğini atladın ki?”

“Bir morsu acil ameliyata almak zorunda kaldım,” dedi.

“Mors mu? Gerçekten mi? Zavallı hayvan. Ne oldu?”

“Hayvanat bahçesindeki bir kazada yüzgeci yaralanmış. Hayvanat bahçesinin yeterli veteriner kadrosu ya da morsun bakımı için yeterli parası yoktu, bu yüzden onu bize devrettiler. Ama iyileşecek. Şimdiden durumu iyiye gidiyor.”

“Vay canına. Mors camiası için gerçek bir kahramansın.”

“Teşekkür ederim. Belki akvaryuma tekrar gelip onu ziyaret edersin.”

Gülümsedim. “Çok isterim.”

“Anne’le nereye gidiyorsunuz?”

Ani konu değişikliği beni gafil avladı. Ağzım tıka basa marmayla dolu olduğundan cevap vermem biraz zaman aldı. “Georgia’ya uçuyoruz.”

Kaşlarını çattı. “Sahi mi? Neden Georgia? Sakın bana onların plajlarını da test edeceğinizi söyleme.” Sesi beklediğim kadar alaycı çıkmamıştı. Nedenini tam olarak anlayamadım. San ki sinirlenmiş gibiydi. Kendime morsla stresli bir gün geçirmiş olabileceğini hatırlatarak bunun çok da üstünde durmadım.

“Sahile yakın bir yerde olmayacağız.” Yolculuğun amacını açıklamayı düşünsem de doğru kelimeleri bulamadım. “Kız kıza geziye çıkıyoruz sadece. Anne hep Albany’ye gitmek istemiş.”

“Albany’nin öyle çok da özel bir yanı yok.” Ses tonu hâlâ durgun ve keyifsizdi.

“Hiç gittin mi?”

Jake omuz silkti. “Öyle olduğunu duymuştum.”

“Sanırım Anne ve ben gidip kendi gözlerimizle göreceğiz. Yarın ne yapıyorsun?”

“Yavru kedileri alıp sahiplendirme etkinliğine götürmem gerekiyor,” dedi. “Seni de davet edecektim ama görünüşe göre sen benden daha çok eğleneceksin.”

“Ah. Üzgünüm.” Bu tavrının altında yatan sebep şimdi anlaşılmıştı.

“Sorun değil. Başka bir işin yoksa gelmek isteyebilirsin diye düşünmüştüm.”

Çatalımı tabağımda döndürerek makarnamdan bir parça aldım. “Gitmelerine üzülüyor musun?”

Başıyla onayladı. “Biraz. Ama yeni bir yuvaya kavuşacakları için mutluyum.”

Asansör açıldı ve komşulardan biri çıktı. Bizi yerde otururken görünce dönüp bir kez daha baktı. Abartılı bir tavırla iç çekerken başını iki yana salladı ve tek kelime etmeden dairesine girdi. Bakışlarımı Jake’e çevirdiğimde suratında komik bir ifade vardı. Neredeyse ağızımdaki yemeği püskürtecektim.

“Gören de hayatında hiç koridorda piknik yapan iki insanla karşılaşmadığını sanır,” dedi. Gözlerindeki parıltıdan o keyifsiz hâlinin geçtiği ya da en azından bunu geride bırakmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

“Sence bizi kovması için Joel’u arar mı? Kira sözleşmemde koridorda yemek yemekle ilgili bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.”

Kahkaha attı. “Sorun olacağını sanmıyorum.” Yemeğinden bir ısırık daha aldıktan sonra, “Yarın ne kadar erken kalkman gerekiyor?” diye sordu.

“Anne beni dörtte alacak, kulağa erken gibi geliyor ama benim için bu biraz uyuyabileceğim anlamına geliyor.”

“Koşuya çıkmak için genellikle dörtte kalkıyorum. Belki sen çıkarken görüşürüz?”

Anne’le geçen hafta sonu San Diego dönüşü eve vardığımızda onun da sabah koşusundan döndüğünü neden unuttuğumu bilmiyordum. Sanırım binadaki tek erkenci ben değildim. Acaba bu onu tekrar üstsüz göreceğim anlamına mı geliyordu? Göğsüne baktım, tişörtünü zihnimde sıyrırken altında nasıl

görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. Sokak lambasının altında bir heykelinkini andıran altın rengine boyanmış vücudu gözümün önüne geldi. Bu koridorun aydınlatma düzeni tamamen yanlıştı.

Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde beni izlediğini fark ettim. Suratım kıpkırmızı kesildi. Acaba mükemmel vücudu hakkında aklımdan geçen düşüncelerin farkında mıydı? Sonra bir cevap beklediğini hatırladım.

“Evet, elbette.”

“Seni hâlâ yemeğe çıkarmak istiyorum,” dedi. “Ne zaman dönüyorsun?”

Sorusuyla içim kıpır kıpır oldu. “Günübirlik gidiyoruz. Yarın gece döneceğiz.”

“Mükemmel. O zaman pazar günü seni alırım. Başka plan yapma.”

“Anlaştık,” dedim.

On Beşinci Bölüm

PENNY PICKLES

Sabah kalkıp biraz kahve demledikten sonra giyinmek için odama geçtim. Günübirlük bir seyahat olduğu için yanıma çantamdan başka bir şey almama gerek yoktu. Anne'in mektup getirmediğim için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum ama dün gece mektupları okuduktan sonra artık bu konuda kendimi iyi hissetmiyordum. Mektupları tekrar okuyana kadar tam olarak idrak etmediğimi düşündüğüm, liseden yetişkinliğe geçişte yaşanan bir ton değişik vardı. Belki de sadece birbirimize kaba davrandığımızı inanmak istemiştik ama şimdi ortada daha fazlası olduğunu ve bunun aramızda kalması gerektiğini hissediyordum.

Anne'den bir mesaj aldığımda hazırlıklarımı tamamlamak üzereydim. Yoldaydı ve bana kahve getiriyordu. İşyerinde olmadığımız hâlde bana ihtiyacım olandan daha fazla kafein temin etmeye devam ediyordu.

Saat dördü gösterirken ön kapım hafifçe çalındı. Çantamı topladım, aynada saçımı düzelttim ve kapıyı açtım. Jake beni bekliyordu. Geçen hafta sonu kahvaltı için dışarı çıktığımızda giydiğine benzer bir tişört ve koşu şortu giyiyordu. Gözleri yaktan yeni kalkmış gibi daha tam açılmamıştı ve dağınık saçları da bunu doğrular nitelikteydi. Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarında gezdirmemek için kendimi zor tuttum.

“Seni kaçırdığımı sandım,” dedi.

“Yok, hayır. Anne her an gelebilir. Ben de aşağı inmek üzereydim.”

Dairemin kapısını kilitledim ve merdivenlere doğru ilerledik. Benden önde gidiyordu ama sırt kaslarının tişörtünü nasıl doldurduğunu takdir etmeme fırsat verdiği için bunu sorun etmedim. Hele şortu... Sevişmeyeli epey olduğunu düşünmeye başladım. Bu düşünce aklımdan geçerken bunun tam da Anne’nin bana söyleyeceği bir şeye benzediğini fark ettim. Üzüm üzüm baka baka kararıyordu galiba.

Çıkışa geldiğimizde kapıyı benim için açtı. Ben kapıdan geçerken elini hafifçe belime koydu. Temas beni biraz şaşırtsa da sorun etmedim. Kapıyı kapatıp benimle beklemeye başladı. Anne daha gelmemişti, o yüzden biraz zamanımız vardı. Bir yere yetişmek için acelem olmadığında sabahın bu saatinde burada olmak değişikti. Gökyüzü hâlâ aydınlanmamıştı ve şehir sessizdi. Trafiğin alışıldık uğultusu, yerini sadece ara sıra geçen arabalara bırakmıştı.

“Normalde tişörtsüz mü koşarsın?” diye sordum sessizliği bölerek.

Sorum onu gafil avlamıştı. Kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. “Genellikle, evet. Hava tişört giymek için fazla sıcak.”

“Ah, demek bu yüzden.”

Kaşını kaldırdı. “Başka neden olacaktı?”

“Bunun senin çiftleşme dansının bir parçası olabileceğini düşünmüştüm.” Kötü bir dişisini tavlamaya çalışan erkek kuş taklidi yaparak kollarımı ve vücudumu salladım.

Kahkaha atarken kendimi utandırmama engel olmak için kollarımdan tuttu. “Evet. Beni yakaladın,” dedi alaycı bir tavırla. “Bir kızın beni eve kadar takip etmesini umarak etrafta üstsüz koşuyorum.”

“İşe yarıyor mu?”

Gözleri üzerimde gezinirken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Geçen hafta gözüme kestirdiğim kız bana çarptı.” Binamızın kapısına yönelen bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Tam da şu lobide.”

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranarak omuz silk-tim. “Umarım numarasını almışsındır.”

O bir karşılık veremedi. Anne’in arabası kaldırıma yanaştı. Filmli camlardan dolayı onu göremesem de bizi izlediğini bili-yordum.

“Anne de geldi.” Veda etmek için Jake’e döndüm. Bir dakika öncesine göre çok daha yakınımda duruyordu, gözlerinin içi-ne bakabilmek için boynumu yukarı doğru uzatmak zorunda kaldım. Bunu yapmamla yüzümü ellerinin arasma aldı ve du-daklarımız buluştu. Gafil avlanma sırası bendeydi. Bu sadece minik bir öpücük değildi. Dudakları benimkilere yapışırken sanki bir söz veriyormuş gibi hissettim. Neyin sözünü verdiğini bilmiyordum ama kabul etmeye hazırdım. Yaşadığımız binanın önünde durduğumuz ve arabasında bizi izleyen bir seyircimiz olduğu aklımdan uçup gitti. Jake diliyle dudaklarımı aralayarak öpüşmemizi daha da tutkulu bir kıvama getirdi. Elleri yüz-üzünden sırtıma inerken beni kendine çekti. Bedenlerimizin birleşmesiyle kalplerimiz aynı hızda çarparken eriyerek onunla bütünleşiyormuşum gibi hissettim. Ellerim gövdesini iki yan-dan kavradı. Hiç düşünmeden tişörtünü avuçladım. Zıplayıp kollarımı ve bacaklarımı ona dolamamak için var gücümle di-reniyordum.

Kendimi geri çekilmeye zorladım yoksa uçağımı kaçıracağı-mı biliyordum. Aldığı her nefeste göğsü hızla inip kalkıyordu. Mavi gözlerinde bir farklılık vardı. Buz gibi bakışları yerini bir alevin yakıcı mavisine bırakmıştı.

“Anne kornaya basıp ortalığı ayağa kaldırmadan önce git-sem iyi olacak.”

“Yarın görüşürüz,” dedi. Sesi öyle yumuşak ve derinden geldi ki onu tekrar görmek için yarına kadar beklemek zorunda olmamayı dilememe neden oldu. Dudaklarına son bir buse kondurmak istedim fakat bunu yaparsam havalimanına yetişemeyeceğimden korktum. Anne’in arabasına bindiğim sırada gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Anne ağzı ve gözleri hiç görmediğim kadar açılmış hâlde bana bakıyordu.

“Sibiryaya Kurdu’yla son durumunuzu özetleyen bir mesaj falan atamaz mıydın? Burada neler oluyor, Limoni?”

Gaza yüklenmesiyle caddeden aşağı biraz fazla hızlı bir iniş yaptık. Emniyet kemerimi yoklayıp yeterince sıkı olduğundan emin oldum.

“Sana akvaryumdan bahsetmiştim,” diye hatırlattım ona. “Beni her öptüğünde seni bilgilendirmem mi gerekiyor?”

“Bana onunla yatmaya başladığını söyleyebilirdin.”

Kahkaha attım. “Yatmadık.”

Homurdandı. “Ciddi misin? Zavallı adamı ne diye bekletiyorsun?”

Bir an durup bunu düşündüm. “Onu beklettiğim yok. Sadece henüz elbiselerimi çıkarmaya yeltenmedi. Centilmen biri.” Gülümsedim. “Öyle olması hoşuma gidiyor.”

“Sen binadan taşmana kadar onunla biraz eğlenmeye ne oldu?”

Omuz silktim. “Artık tek istediğimin bu olduğundan o kadar emin değilim.”

Havalimanına vardık. Güvenlik kontrol noktasından geçerken, geçen hafta sonu bunu yapmaktan korktuğum için kendimi aptal gibi hissettim. Luca’nın beni terörist izleme listesinde olduğuma ikna ettiğine hâlâ inanamıyordum.

“Bize okuyacak bir şeyler getirdin mi?” diye sordu Anne uçağa geçtiğimizde.

“Üzgünüm. Unuttum.”

“Ciddi misin?”

“Georgi’da görev yaptığı sırada gönderdiği mektupları getirecektim ama... unuttum.”

“Off. Çok kötüsün.”

“Uzun bir uçuş değil. İdare edebilirsin.”

“Sanmıyorum.”

Önündeki koltuğun arkasındaki cepten bir dergi aldı. Birkaç sayfasını karıştırdıktan sonra iç geçirip cebe geri sıkıştırdı.

“Planımız nedir?” diye sordu. “San Diego’da yaptığımızın aynısı mı?”

“Bir cevap alana kadar sokağındaki her kapıyı çalacağız.”

“Şey... Naomi? Sanırım bir sorunumuz var.”

Albany’de bir araba kiraladıktan sonra yola çıkalı yaklaşık on beş dakika olmuştu. Anne’in sözleri dikkatimi önce önümüzde uzanan yola, sonra da GPS ekranındaki yol tarifine çevirme neden oldu. Sorunun ne olduğunu sormama gerek yoktu. İleride askeri üniformalı adamların arabaları durdurduğu ve insanları içeri almadan önce kimliklerini kontrol ettiği bir kapı vardı. Görünüşe göre Luca’nın Georgia mektuplarındaki adrese ulaşmanın tek yolu buydu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Anne.

“Bilmiyorum. Sadece kapıya kadar sür ve sor.”

“Oraya sürmemi mi istiyorsun?” Sesi sanki uçurumdan aşağı sürmesini istemişim gibi tiz çıktı.

“Burası bir deniz üssü, Anne. Yön sorduğun için seni tutuklamazlar.”

Anne direksiyonu daha sıkı kavradıktan sonra camı indirdi ve kapıya doğru sürdü. Adamlardan biri pencereye yaklaştı.

“Merhaba,” dedi Anne. “Üsse girmek için askeri kimliğe ihtiyacımız var mı?”

“Ziyaretçi kartınız var mı?” diye sordu adam.

“Hayır. Nereden alabilirim?”

“Geçiş onayı için ziyaretçi merkezinden randevu almanız gerekiyor. Bir aile ferdini mi görmeye geldiniz?”

“Pek sayılmaz.”

Pencereden adamı görebilmek için Anne’e doğru eğildim. “Eski bir arkadaşımızı arıyoruz. Adresinin bu üste olduğunu fark etmemiştim. Sadece komşularından onu tanıyan birileri var mı diye öğrenmek istemiştik.”

Adam arkamızdaki araba kuyruğuna baktı, sonra da sabırsız bir tavırla beni süzdü. “Kimi arıyorsunuz?”

“Luca Pichler. Onu tanıyor musunuz?”

Adam kafasını kaşıdı. “Tanıyorum desem yalan olur.” Arkamızdaki sıraya tekrar bakıp diğer adamlardan birine seslendi. “Hey, Gibson. Luca Pichler adında birini tanıyor musun?”

Gibson diye hitap ettiği adam başını iki yana salladı ama yakınlarındaki yaşça büyük bir deniz piyadesinin dikkatini çektiği açıktı. “Pickles mı?” dedi bahriyeli.

“Onu tanıyor musun, Gunny?”

“Pickles’ı tanırım.” Gunny olarak hitap edilen adam arabaya yaklaştı. “Siz hanımlar Pickles’ın arkadaşı mısınız?”

Adam hayatımda duyduğum en koyu güneyli aksanıyla konuşuyordu. Anne kaşlarını çatarak bana baktı. Başımla onayladım. “Ah, evet. Luca Pichler? Size onun hakkında birkaç soru sorabilir miyim?”

Küçük bir açıklığı gösterip, “Şuraya çekin. Orada buluşuruz,” dedi.

Anne arabayı açıklığa sürdü ve bir dakika sonra denizci arabanın yanında bitti. Arabadan indiğimizde adam ikimize de elini uzattı. “Maxwell,” diyerek kendini tanıttı.

“Ben Naomi. Bu da Anne,” dedim. “Kulağa biraz tuhaf gelecek ama Luca’nın izini bulmaya çalışıyoruz. Eskiden onunla arkadaştık ama bir süre önce koptuk.”

“Pickles artık burada değil,” dedi Maxwell. “Dört yılı doluktan sonra ayrıldı. En son duyduğum kadarıyla Hayes’le birlikte Teksas’a taşınmıştı.”

“Hayes mi?”

“Penny Hayes,” dedi Maxwell. “Gerçi sanırım şimdiye Penelope Pichler olmuştur. O hatun her zaman hem adının hem soyadının P harfiyle başlamasını istemişti. Penny Pickles olmak istiyordu.”

Birden kendi kalp atışlarımı duymaya başladım. Yavaşlamış gibiydi. Her an bu adamın yeterince konuştuğuna kanaat getirip bize daha fazla bilgi vermez diye korkuyordum ama şu an ne sorsam anlatacak gibi görünüyordu. Şansımı zorlamaya karar verdim.

“Onlarla görüşmeye devam ettin mi?”

“Ah, evet. Düğünlerine davet edildim ama gidemedim. Onunla Facebook’ta arkadaşız. Onu orada aramayı denedin mi?”

“Denedim ama onu bulamadım. Rica etsem gösterebilir misin?”

Telefonunu cebinden çıkarıp ekrana birkaç kez dokundu. Kaşlarını çatı. “Ah,” dedi. “Görünüşe göre artık burada değil.”

“Hesabını kapamış olmalı.” Çünkü henüz onu bulmamı istemiyordu ama bunu adama söylemedim. “Ne zaman evlendi? Onunla en son konuştuğumda bana nişanlandığını söylemişti.”

Düşünceli bir nefes verdi. “Tanrım, muhtemelen bir yıl kadar önceydi. O sırada görevde olmasaydım ben de orada olurum.”

“O hâlde Penny’yi de tanıyordun, değil mi? Burada onunla mı yaşıyordun?”

Adam kaşlarını çatı. “Hayır. Hayes’le birlikte görev yapmıştık. Onlar bir ayrılıp bir barışan çiftlerdendi. Düğün da-

vetiyesini alana kadar tekrar bir araya geldiklerini bile bilmiyordum.”

“Yani şimdi Teksas’ta yaşıyorlar. Nerede olduğunu bilme ihtimalin var mı?”

Adam omuz silkti. “Dallas’ta sanırım.”

Anne’e baktım. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ama gülümsemesini gizlemeye çalıştığı her hâlimden belliydi. Bu gezide umduğumuzdan çok daha fazlasını öğrenmiştik.

“Teşekkür ederiz,” dedim Maxwell’e dönerek. “Gerçekten çok yardımcı oldun.”

“Ne demek,” dedi adam. “Şuradan dönüp yola devam edebilirsiniz.”

Arabaya geri döndük. Anne bizi caddenin aşağısına götürdü ve bir alışveriş merkezinin otoparkına geldiğimizde arabayı durdurdu. “Luca sana hiç Teksas’tan mektup yazdı mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim dün gece okuduğum mektupları hatırlamaya çalışarak. “Dallas’a bir kez gitmişti ama orada hiç adresi yoktu. Ona yazdığım son mektuptan sonra oraya taşınmış olmalı.”

“Bu büyük bir haber,” dedi. “Karısının adını daha önce biliyor muydun? Veri tabanında aratsana.”

Telefonumu açtım ve daha önce Luca’yı arattığım People-Finder’a girdim. Arama kutucuğuna “Penelope Pichler” yazıp sonuçların yüklenmesini bekledim. Umut vadeden bir şey çıkmadı. Belki adını değiştirmemişti. Belki de hiç evlenmemişlerdi. Neden ikincisini umduğumdan emin değildim. Aramaya “Penelope Hayes” yazdım ve bu sefer internet sitesinde Dallas, Teksas’ta bir adres belirdi.

“Onu buldum,” dedim. Kalbim güm güm atıyordu. Nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum. Az önce Luca’yı bulmuş olabileceğime inanamıyordum.

“İşte Luca’nın adresi,” dedi Anne omzumun üzerinden bakarak. “Öyle olmalı. Ha siktir, Limoni, başardık.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Nasıl ne yapacağız? Şimdi ona cevap yazıp onu şaşırtabilirsin.”

“Ya artık orada yaşamıyorsa?” İki yıl önce gönderdiğim ve iade edilen mektupları düşündüm. Aynı şeyi tekrar kaldırabilir miyim bilmiyordum.

“O deniz piyadesini duydun. Onunla Teksas’ta yaşıyormuş.”

“Bundan emin değiliz. Adı burada yazmıyor.”

“Evliler. Tabii ki onunla yaşıyor.”

Hâlâ evli olduklarına inanmakta güçlük çekiyordum, özellikle de Maxwell’e göre Luca’nın soyadını almayı o kadar istediği hâlde soyadı Hayes olduğu için. Aynı zamanda Luca’nın evli olmasını da istemiyordum. Neden böyle hissettiğimi açıklayamamam da.

“Belki önce kontrol etmeliyiz,” dedim.

“Kontrol mü edelim? Nasıl?”

Ellerim titreyerek listede Penelope Hayes’e ait olan telefon numarasını çevirdim. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja yönlendirdi ancak ses kaydı kendini Bruce olarak tanıtan bir adama ait olduğundan bunun eski bir numara olduğu ortadaydı. Telefonu kapatıp bir süre ekrana baktıktan sonra dönüp Anne’ye baktım.

“Dallas’a uçmamız gerek.”

“Deli misin sen? Peki sonra ne olacak? Öylece kapıma mı dayanacaksın? Suratına biber gazı yemekten korktuğunu sanıyordum.”

“Sadece... Bilmiyorum. İçimden bir ses henüz işimizin bitmediğini söylüyor.”

“Kolay olması yanlış olduğu anlamına gelmez,” dedi Anne. “Bunu bir zafer olarak gör. Yaz ona.”

Başımı iki yana salladım. “Olmaz. Önce emin olmam gerek. İade edilecek bir mektup daha göndermeyeceğim.”

On Altıncı Bölüm

GEL SAKLAN

Luca

Naomi Light'ı aklımdan çıkaramamam muhtemelen oldukça acınası bir durumdu. Deniz Kuvvetleri'ndeyken sadece birkaç kızla çıkmıştım. Hiçbiri ciddi ilişkiler değildi. Onlara bu şansı hiç tanımamıştım. Kendimi hiç tanımadığım bir kıza kaptırmıştım. Tanımadığım hâlde onu kendi içimde öyle bir göklere çıkarmıştım ki diğer kızların hiçbiri yanına bile yaklaşamıyordu.

Penny hayatıma girdiğinde ilişkimizin diğerlerinden daha fazla bir şey ifade edeceğini düşünmemiştim. Sanırım benden ne kadar hoşlandığını fark etmemiştim. Duygusal açıdan ulaşılmaz olduğumu bilse de nedenini bilmiyordu. Seks güzeldi ama sanırım bir süre sonra sadece o yetmemeye başladı. Benden birkaç kez ayrılmış, her seferinde ağlayarak neden umursuyormuşum gibi davranmadığımı sormuştu. Birkaç ay sonra geri dönüyor, özür diliyor ve sadece fiziksel bir ilişki yaşamaktan memnun olduğunu söylüyordu. Bu döngü, ikimiz de ordudan ayrıldığımızda bile birkaç kez kendini tekrarlamıştı.

Benimle San Diego'ya gelmişti. İşte o zaman bir dargın bir barışık ilişkimiz rayına oturmaya başlamıştı. Aynı üniversiteye gitmiş ve sonunda birlikte yaşamaya başlamıştık. Ailesiyle tanışmıştım ve beni kendilerinden biri gibi sahiplenmişlerdi. O

kadar uzun süredir tek başımaydım ki beni önemseyen insanların olması iyi gelmişti. Ailesi bana oğullarıymışım gibi davranıyordu. Kız kardeşleri beni kardeşlerinden ayırmıyordu. Sanki yeniden bir ailenin parçasıymışım gibi hissediyordum.

Bir süreliğine her şey yolundaydı. Ona çok iyi bir erkek arkadaş olamamıştım ama yine de benimle kalmıştı. Naomi'ye yazdığım mektuplardan haberi yoktu. Sır tutma konusunda oldukça iyiydim, en azından bir süre için. Bazen şikâyet eder, başımın etini yerd ama çoğunlukla iyi geçinmeyi öğrenmiştik.

Sonra bir gün birdenbire düğünümüzü planlamaya koyuldu. Ona evlenme teklifi bile etmemiştim ama birdenbire büyük bir pırlanta yüzük takmaya ve bunu tüm arkadaşlarına göstermeye başladı. Kredi kartı ekstremi görene kadar o lanet yüzüğün nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onunla yüzleşmeyi düşündüm. Yüzüğü iade edip evden taşınmasını söylemeyi. Böyle bir şey yapması gerçekten ödümü koparmıştı. Ama buna bir son vermek de beni bir o kadar korkutuyordu. Elde edebileceğimin en iyisinin bu olup olmadığını sorguladım. Eşim olmak isteyen güzel bir kadın vardı. Seks hâlâ iyiydi ve çoğunlukla iyi geçiniyorduk. Bazen ilişkimizin kusurlu olmasının tek nedeninin ona bağlanmaktan korkmam olup olmadığını merak ediyordum. Belki de ihtiyacım olan itici güç buydu.

Naomi'yle işlerin bir yere varacağı yoktu. Bu hayale yeterince uzun süre tutunmuştum. Benimle görüşmek istemediğini birkaç kez açıkça belirtmişti. Kaba mektuplar yazmayı seviyordu ama beni istememişti ve ben de bir gün isteyeceğine inanarak zamanımı boşa harcamıştım. Ona daha önce ilişkilerim hakkında pek bir şey anlatmamıştım ama Penny'den bahsetmeye karar verdim.

Sevgili Naomi,

Sanırım nişanlanmış olabilirim. Kız arkadaşım kredi kartımla kendine bir yüzük almış ve şimdi de düğünümü-

zü planlıyor. Ona hiç evlenme teklif etmediğimden bu nasıl oldu emin değilim. Sence ne yapmalıyım? Gelip seninle saklanabilir miyim yoksa erkek gibi davranıp onunla evlenmeli miyim?

Sevgiler,

Luca

Sanırım Naomi'nin cevabı bileceğini ummuştum. Ya Penny'den ayrılmamı ya da aptallık ettiğimi ve sefil bir hayatı hak ettiğim için onunla evlenmemi söylerdi. Cevap yazmayacağını hiç düşünmemiştim. Haftalarca, aylarca ondan haber almadan bekledim. Bekledikçe Penny'nin bizim için planladığı düğün tarihine daha da yaklaştık. Aradan altı ay geçmişti ve gerçekten nişanlı olmadığımızı iddia etmek için artık çok geçti. Penny düğün mekânımızı çoktan ayırtmış, bir papaz tutmuş ve hayalindeki gelinliği bulmuştu.

Ayrıca Teksas'ta birlikte yaşayacağımız bir ev de bulmuştu. Ailesine yakın olmak istiyordu ve San Diego'da Ben dışında kimseyi tanımadığım için Teksas'a taşınmak mantıklı geldi. Babası bizim için evin peşinatını ödedi, sonra bir bakmışız kutuları ve mobilyaları bir nakliye kamyonuna yüklüyoruz.

Dallas'a vardığımızda Naomi'ye o mektubu göndermemin üzerinden altı ay geçmişti. O saatten sonra cevap yazmasını beklemiyordum ama onunla irtibatı koparmak da istemiyordum. Yeni adresimi öğrenmesi için ona yeni bir mektup göndererek düğünü yapacağımı söyledim.

Bana hiçbir şey için söz vermediğini ve kaba, rahatsız edici ya da komik mektuplar göndermek dışında hiçbir şey yapmadığını biliyordum ama ondan hâlâ haber alamamış olmak canımı yakıyordu.

Kızılca kıyamet koptuğunda yeni evimizde bir aydır oturuyorduk. Penny evdeki tüm dolapları gözden geçiriyordu. Ne yaptığını sorduğumda bana gelinliğini koyacak bir yer aradığı-

nı söylemişti. Mektup kutumu da bu şekilde buldu. Elinde kutumla içeri girdiğinde oturma odasındaydım. Bir de bakmışım ki yüzlerce mektuptan oluşan bir yığın içinde oturuyorum.

“Bunlar ne böyle?” diye bağırdı.

“Neye benziyor? Mektup işte.”

“Naomi’den,” dedi ismi bir çeşit zehirmiş gibi telaffuz ederek. “Bunlar sende ne arıyor?”

“İlkokuldan mektup arkadaşım,” dedim. “Sakin ol.”

Görünüşe göre “sakin ol” demem hataydı çünkü kulak zarlarım patlayacakmış gibi hissedene kadar çığlık atmasına neden oldu.

“Penny, derdin ne senin?”

“Bu mektuplar bu yıl gönderilmiş, Luca. Bunların ilkokuldan kalma olduğunu söyleyecek değilsin herhalde? Neden bana daha önce ondan hiç bahsetmedin?”

“Bahsedecek bir şey yok,” dedim. “Mektupları okudun mu ki?”

“Beni onunla aldatıyorsun.”

“Pekâlâ. O hâlde mektupları kesinlikle okumamışsın.”

Birkaç mektup alıp sadece kapanış kısmını okumuştı. “Sevgiler, Naomi. Sevgiler, Naomi. Sevgiler, sevgiler, sevgiler!”

“Ne olmuş yani?”

“Yanisi, bunu ona söylüyorsun ama bana gelince söylemen için sana yalvarmak zorunda kalıyorum.”

“O kelimeyi yazanın o olduğunu vurgulamak isterim. Ben değil.”

“Ya, öyle mi? O zaman bu ne?” Cebinden bir mektup daha çıkarıp bana fırlattı. Elime alıp baktığımda kafam karıştı. Bunun Naomi’ye gönderdiğim son mektup olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Hani şu bir ay önce yeni adresimle birlikte postaladığım mektup. Penny ele geçirmiş olmalıydı. “Sevgiler, Luca,” diye yüksek sesle okudu. “Bunu ona söyleyip de bana nasıl söyleyemezsin?”

Mektuplarımızı hep böyle bitirdiğimizi söylemek istedim ama bu artık o kadar da önemli görünmüyordu.

“O mektup ne zamandır sende?” diye sordum.

Elindeki mektuba baktı, sonra tekrar bana döndü. Gözleri çıkmak çıkmaktı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. “Mesele bu değil, Luca.” Her kelimeyi dikkatle telaffuz ederken mektubu bıçak tutar gibi salladı. “Sanırım bugün bunu geri gönderdiği için postaneye teşekkür etmeliyiz. En başta ona yazmamalıydın. Tanrı aşkına, iki ay sonra evleniyoruz.”

“Seninle evlenmeyi hiç kabul etmedim,” dedim.

“Dalga mı geçiyorsun?” Elini kaldırıp gözûme sokarcasına yüzük parmağını gösterdi. “Buna ne diyeceksin?”

“Onu kendin aldın,” dedim.

“Bu düğünü aylardır planlıyoruz,” dedi. “Mekânın ücreti çoktan ödendi. Gelinliğimi aldım. Şimdi cayamazsın.”

“Biraz sakinleşirsen, konuşabiliriz...”

“Onun yüzünden, değil mi? Bu yüzden birdenbire benimle evlenmek istemiyorsun.”

“Onun yüzünden mi? Aylardır ondan haber almadım.”

“Bana yalan söylemeyi kes. Aylar önce buna bir son verdiğimi sanıyordum ama ona yazmayı hiç bırakmadığın ortada. Mektupların kalanını nerede saklıyorsun?”

“Sana yalan söylemiyorum. Ayrıca ‘buna bir son verdiğimi sanıyordum’ da ne demek?”

“Yalancının tekisin. Sana düğünümüz hakkında yazdıklarını gördüm. Bu yüzden şimdi caymaya çalışıyorsun.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Naomi’ye gönderdiğim mektubu düşündüm. Hiç cevap vermediği mektubu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ona evleneceğimizi söylemiştin.”

“Evet, söyledim. O da hiç cevap yazmadı.”

Penny o anda gülümsedi ama bu mutlu ya da dostça bir gülümseme değildi. Şeytaniydi. Tüylar ürperticiydi. Arka cebinden bir mektup daha çıkardı. Diğer mektupları yere bırakarak ayağa

kalkıp mektubu elinden aldım. Naomi'den gelen ve daha önce hiç görmediğim bir mektuptu bu. Tarih yedi ay öncesine, ona nişanlandığımızı söyledikten sadece birkaç gün sonrasına aitti.

Sevgili Luca,

Bence o zavallı kız seninle evlenmek gibi bir hata yapmadan ve gerçek bir pislik olduğunu anlamadan önce onu terk etmelisin. Gerekirse gel yanımda saklan. Nerede yaşadığımı biliyorsun.

Sevgiler,

Naomi

“Gel yanımda saklan,” dedi Penny sıkıdığı dişlerinin arasından. Mektupları sakladığım için beni azarlamaya devam ediyordu ama artık onu dinlemiyordum. Gözümü öfke bürümüştü.

“Bunu benden sakladın mı?” diye sordum.

“Yakmam gerekirdi,” dedi. “Hepsini yakmalıydım. Hatta.” Odadan çıkıp mutfığa yöneldi. Ben de peşinden gittim. Birkaç çekmeceyi karıştırdıktan sonra bir çakmak bulup yüzünde daha da genişleyen bir gülümsemeyle onu havaya kaldırdı. “Naomi’ye veda etme zamanı.”

Aptalca bir şey yapmadan önce çakmağı elinden kaptım. Onu yere atıp ayakkabımla ezdim. Sonra hışımınla oturma odasına geri dönerek kanepenin üzerine ve etrafındaki zemine attığı mektupları toplamaya başladım. Artık sıralı olmamalarını umursamadan hepsini kutuya geri attım. O işi daha sonra halledebilirdim. Sadece oradan çıkmam gerekiyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

“Düğün iptal, Penny.”

“Öylece iptal edemezsin,” dedi. “Bana her şeyin yarısını borçlusun.”

“Seninle evlenmeyi hiç kabul etmedim. Tüm bu planları benim rızam olmadan yaptın.”

Buna karşılık alay edercesine güldü. “Tabii. Evleneceğimizi bilmiyordun çünkü. Herhalde bu evde bedavaya oturmak işine geldi, değil mi? Bu sırada birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünmeye devam etmeme izin verdin. Sen hastasın, Luca.”

Mektupları toplamayı bitirdikten sonra doğrulup onunla yüzleştim. Gözleri kızarmış, yanakları yaşlarla ıslanmıştı. Ona kızgın olmama ve bu nişanla ilgili hiçbir şey benim fikrim olmamasına rağmen, düzgün bir veda etmeden ve bir açıklama yapmadan onu terk edemeyeceğimi biliyordum. Babam gibi olmak istemiyordum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp sağ eli mi ona uzattım. O da tereddüt ederek sol eliyle tuttu.

“Evlenmek istemediğimi sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Düğünümüzü planlamaya başladığında hazırlıksız yakalandım. Dürüst olmak gerekirse, başka ne yapacağımı bilmediğim için buna ayak uydurdum. İnsanlar ilişkilerinde belli bir noktaya geldiklerinde böyle yaparlar, değil mi? Evlenip bir aile kurarlar. Ben bu sözü vermekten korktuğumu sanıyordum. Benden bekleneni yapmam için ihtiyacım olan itici gücü sağladığını düşündüm. Toplumun benden beklediği şeyi yapmam için. Hata yaptığımı fark etmediğim için özür dilerim. Hiçbir şey yapmamamdan etkilenen sadece benim hayatım değildi. Seninki de etkilendi. Niyetim seni incitmek değildi. Sadece evlendiğim kişinin âşık olduğum biri olması gerektiğini düşünüyorum. Bu kişi sen olmadığın için de üzgünüm.”

Sol eli benim elimdeyken yüzüğü parmağından çıkardım. Buna karşılık şok içinde haykırdı. Yüzüğü cebime koyduktan sonra mektup kutusunu yerden aldım.

“Gidip toparlanacağım,” dedim ona. “Arabamı, kıyafetlerimi ve mektuplarımı alıyorum. Diğer her şey sende kalabilir.”

On Yedinci Bölüm

YUVA YIKAN KADIN

Naomi

“Beni Dallas’a uçmaya ikna ettiğine inanamıyorum.”

Anne’le Miami’de olsa muhtemelen birkaç milyona mal olacak bir evin önünde duruyorduk. Güzel bir mülktü ve Luca’nın çocukluğunun geçtiği küçük, mavi sahil evinden kesinlikle daha iyiydi. Diğer tüm konutların aynı derecede görkemli göründüğü ve titizlikle kesilmiş çimleriyle birbirinin aynı evlerden oluşan bir mahallede yer alıyordu.

Şimdi böyle karşısında dikilirken kapıyı çalmaya korkuyordum. Sanırım korktuğum şey kapıyı Luca’nın açması ve onun hâlâ evli olduğunu öğrenecek olmamdı.

“Hadi,” dedi Anne. Beni kolumdan tutup çimlerin üzerinden ön kapıya doğru sürükledi. Ben daha geri çekilmeye fırsat bulamadan kapıyı çaldı.

Biraz sonra kapıyı bir kadın açtı. Bizim yaşlarımızdaydı, koyu renk gözleri ve siyah saçları vardı. Gülümsedi. “Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?”

Anne dirseğini kaburgalarımın üzerine geçirdi.

“Sen Penelope olmalısın,” dedim.

Hâlâ gülümsüyordu. “Evet, benim. Yardımcı olabilir miyim?” diye tekrarladı.

“Luca Pichler’i arıyoruz. Buralarda mı?”

Adını söyler söylemez Penelope’nin gülümsemesi yüzünden siliniverdi. “Dalga mı geçiyorsun? Luca’yı mı arıyorsunuz?”

“Bana burada yaşadığı söylendi. Sen onun eşi değil misin?”

Abartılı bir tavırla gözlerini devirdi, ardından tekrar gülümsemeye başladı ve kıkırdadı. “Neden içeri geçmiyorsunuz?” diye teklif etti. “Size bir fincan çay yapayım.”

Anne’le birbirimize baktık. Başını belli belirsiz sallayarak onayladı. İkimiz de sorularımıza cevap almak istiyorsak ayak uydurmamız gerektiğini biliyorduk. Büyük bir antreye adım attık. Mermer zeminli odanın bir tarafı maun tırabzanlı bir merdivenle sarılmıştı. Tepemizde cam bir avize asılıydı. Olası bir depremde burada durmak istemezdim.

Penelope’nin peşinden mutfığa geçtik. Her oda bir öncekinden daha zarıftı. İkimize de birer bardak buzlu çay koydu. Ben kendiminkini içmekten biraz korkuyordum fakat Anne bardağını kaldırıp yudumladı ve gayet iyi görünüyordu. Penelope’de beni geren bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum.

“Luca!” diye seslendi beni ürküterek. Sonra daha yüksek sesle, “Luca! Ziyaretçilerin var. Luca!” diye tekrarladı.

Elim ayağım buz kesse de saunaya girmişim gibi terliyordum. Luca’nın burada olmayacağına o kadar inanmıştım ki burada olması durumunda ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Aşağı indiğinde beni karısıyla mutfakta görünce ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum.

Uzun bir süre bekledik. Çıt çıkmadı. Ev ne kadar büyük olsa da Penelope’yi duymamış olması şaşırtıcıydı. Yeniden ona seslenmesini bekledim ama yapmadı. Onun yerine, yüzünde yine o manyakça gülümsemeyle bize döndü.

“Ah, doğru ya. Luca artık burada yaşamıyor,” dedi Penelope. Bir kez daha gözlerini devirip kahkaha attı.

Anne kaşını kaldırdı. Dudaklarından uzaklaştırdığı bardağını bu kadının iki yabancıyı zehirleyecek kadar deli olabileceğini yeni fark ediyormuş gibi şöyle bir süzdü.

“Beni aldatmaya cüret eden o aşağılık herif, ben onu kovmadan önce burada sadece bir ay yaşadı,” diye devam etti Penelope. “Siz kimsiniz ve ondan ne istiyorsunuz?”

Anne’e baktım. İçeri girdiğime pişman olmuştum. Yüzündeki ifadeden onun da benimle aynı hisleri paylaştığını görebiliyordum. Penelope’ye döndüm. Kim olduğumu ve neden eski kocasını aradığımı nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. Ya da eski nişanlısını. Hangi noktada ayrıldıklarından pek emin değildim. Ben ona adımı söyleyemeden Anne elini omzuma koyarak bana engel oldu.

“Biz ödül avcısıyız,” dedi Anne. “Bay Pichler bir suç işledi ve sonra ortadan kayboldu. Biz de izini sürmeye çalışıyoruz.”

Bunu bu kadar çabuk akıl etmesinden etkilenmiştim. Penelope, Luca’nın tutuklanacağını bilmek hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Sonra omuz silkti. “Onu San Diego’da bulma şansınız muhtemelen daha yüksek. En son duyduğuma göre, Ben Toole’la kalıyordu. Ya da siz iyisi mi Naomi Light’ı arayın. Beni aldattığı kaltağın adı buydu.”

Olduğum yere çivilendim. Bir an için kim olduğumu bildiğini ve beni test ettiğini düşündüm. Ama benimle göz teması kurmuyordu ve Luca’nın yaptığını düşündüğü şey yüzünden gerçekten üzgün olduğunu fark ettim. Soğukkanlılığımı korumayı başardım.

“Vay canına,” dedim. “Gerçekten ciğeri beş para etmez bir adammış.”

“Öyle,” diyerek katıldı. “Peki, ne yaptı da onun peşindesiniz? Başını belaya sokacağını hep biliyordum.”

Tam bir suç uydurmak üzereydim ki Anne lafa girdi, “Bu konuda bilgi vermeye yetkimiz yok. Bizim işimiz onu yakalamak, suçlarından bahsetmek soruşturmayı tehlikeye atabilir.”

“Tabii. Elbette,” dedi Penelope. “Eminim hak ettiğini bulacaktır.”

Beni şöyle bir süzdükten sonra bakışları Anne’e kaydı. Bizi ölçüp biçiyormuş gibiydi. Kaşını kaldırdı. “Ödül avcılarına benzemiyorsunuz.”

“Türlü türlü ödül avcısı var,” diye karşılık verdi Anne. “O onları takip etmede gerçekten çok iyi ve ben de kas gücüyüm.”

Dönüp Anne’e baktım. Aynı boydaydık. Kimsenin ikimize bakıp yetişkin bir adamı alt edebileceğimizi düşüneceğini sanmıyordum. Penelope’ye dönüp baktığımda onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum. Gözlerini kıstı, bakışlarını benden Anne’e ve sonra tekrar bana çevirdi.

“On yedi yaşımdan beri siyah kuşağım var,” dedi Anne. “Göründüğümde daha güçlüyüm.”

“Muhtemelen gitsek iyi olur,” dedim. Penelope kim olduğumu anlayıp beni bodrumuna kilitlemeden önce buradan çıkmaya can atıyordum. “Çay için teşekkür ederiz.”

Penelope dolu bardağıma baktı. Yüzünde samimiyetten yoksun bir gülümseme belirdi. “Rica ederim.”

Ön kapıya ulaştığımızda her ikimize de kartvizitini uzattı. “Onu bulduğunuzda beni arayın,” dedi. “İptal etmek zorunda kaldığımız düğün için babama yüz bin dolar borcu var.”

“Elbette,” dedim kartviziti alarak.

Düğünü hiç yapmadıklarını bilmek beni neden bu kadar rahatlatmıştı bilmiyordum. Luca’nın bu kadınla uzun ve yorucu bir boşanma süreci yaşamamasına sevinmişim. Yine de en başta onda ne bulduğunu ve onunla evlenmeye nasıl bu kadar yaklaştığını merak ediyordum. Onunla sadece birkaç dakika geçirmişim ve çoktan ondan korkmaya başlamışım.

Çimleri geçerek kiralık arabaya doğru aceleyle ilerlerken Anne kolumu tuttu. Güvenle arabaya binene kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

“Pekâlâ. Bu çılgıncaydı,” dedi Anne.

“Bir de bana sor. Hâlâ orada olduğunu varsayıp mektup göndermeye çalıştığımı hayal edebiliyor musun? Muhtemelen peşime düşüp beni uykumda öldürürdü.”

“Luca’nın onu seninle aldattığını düşünüyor. Birbirinize seksi mektuplar falan mı yazdınız? Bu yüzden mi okumam için başka mektup getirmedin?”

“Hayır. Asla. Birbirimize karşı daima kabaydık.”

Dallas’a gitmeden önce Georgia’da yaşarken yazdığı mektubu düşündüm. Acaba o sırada Penelope’yle birlikte miydi yoksa onunla Dallas’ta mı tanışmıştı? Bunu Anne’e şimdi anlatsam, mektupları kazara evde bıraktığıma asla inanmazdı. Acaba Penelope onun benimle tanışmak istediğini biliyor muydu? Belki de mektuplardan bazılarını görmüş ve eve üstünde başka bir kadının kokusuyla geldiğinde ben olduğumu düşünmüştü. Ya da belki Luca ona benden bahsetmişti. Bunu hayal etmekte güçlük çekiyordum.

“Ben Toole’u bulmalıyız,” dedim.

“San Diego’ya geri döndüğünü söyledi.”

Telefonumu çıkarıp PeopleFinder’da Ben Toole’u arattım. Adı ve yaşadığı şehir sonuçlarda çıksa da hakkındaki diğer tüm bilgiler sansürlenmişti. Bu işte Luca’yla birlikte olup olmadıklarını merak ettim.

“Adres veya telefon numarası yazmıyor,” dedim. “Sildirmiş olmalı.”

Anne omzumun üzerinden eğilerek baktı. “Sanırım önümüzdeki hafta sonu tekrar San Diego’ya gitmemiz gerekecek.”

Ben Toole hakkında elimizde bu kadar az bilgi varken nereden başlayacağımızı bile bilmiyordum. Onu Luca’dan da az tanıyordum ve San Diego’dan zaten bir kez eli boş dönmüştük. Birini bulmanın daha iyi bir yolu olmalıydı.

Gösterge panelindeki saate baktım. Geç oluyordu. Luca'yı ne kadar bulmak istesem de yorucu bir gün olmuştu ve tek istediğim eve gitmekti. Sabaha Miami'de olmak istiyorsak şimdiden havalimanına gitmemiz gerekiyordu.

“Evet. Önümüzdeki hafta sonu,” dedim iç çekerek.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

On Sekizinci Bölüm

İLK BULUŞMA KURALI

Pazar günü öğleden sonra Jake kapımı çaldı. Daha geç gelmesini bekliyordum ama kapımın çerçevesine dayanmış hâlde karşımda duruyordu.

“Erkencisin,” dedim ona.

“Öyle miyim?” Saat takmadığı hâlde bileğine baktı. Kaşlarını çatarak saatin kaç olduğuna şaşırmış gibi yaptı. “Benimle buluşacağını unutmuş olabilirsin diye seni yemek yemeden önce yakalamak istedim. Yetişebildim mi?”

“Saat daha üç. Henüz bir şey yemedim.”

“Bir saate çıkabiliriz diye düşündüm.”

“Akşam yemeği için dört biraz erken değil mi?”

“Çoğu insanın yemek yediği saatte yatakta olduğunu söylemiştin, ben de bunun herkesten önce yemek yediğin anlamına geldiğini düşündüm.”

Yüzümde bir gülümseme belirmediğini hissedebiliyordum. Bu adamın bu kadar düşünceli olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Haber kanalında sabahın erken saatlerinde çalışmaya başladığımdan beri çok fazla randevuya çıkmamıştım ancak buluştuğum birkaç erkek beni akşamın sekizinde dışarı çıkarmakta bir sorun görmemişti.

“Nerede yiyoruz?” diye sordum.

“Sahildeki Japon restoranında rezervasyon yaptırdım.”

Kaşımı kaldırdım. "Sahi mi? Oraya hiç gitmedim. Çok güzel olduğunu duymuştum." Ve pahalı.

"Umarım öyledir. İlk buluşmamızın özel olmasını istiyorum."

"İlk buluşma mı?" Burnumdan güldüm. "Daha çok üçüncü. Hatta dördüncü."

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Henüz bir randevuya çıkmadık."

Gülümsememek için kendimi tutarak kaşlarımı çattım. "Geçen pazar günü neydi o zaman?"

"O sadece kahvaltıydı. Randevu değildi."

"Kahvaltı randevusuydu."

"Kahvaltıydı."

"Benim hesabımı da ödemekte ısrar etmeseydin sadece kahvaltı olurdu."

"Bana koridorda oturmamızın da randevu olduğunu düşündüğünü söyleme. Bir dakika, eğer o ikinci buluşmamızsa, üçüncüsü ne zamandı?" Bu durumdan keyif aldığı her hâlden belliydi.

"Koridordaki bir piknik randevusuydu." Göğsünü dürttüm. "Ayrıca üçüncü randevumuzdu. İkincisi akvaryumdu."

Elimi alıp göğsünden çekse de tutmaya devam etti. "Pekâlâ. O neden randevu sayılıyor? Beni işte ziyaret ettin ve sana bir şey ısmarlamadım bile."

"Somon tankının romantik ışığında öpüştüğümüzde bir randevuya dönüştü. Üstelik bir randevunun randevu sayılması için para harcamak mı lazım?"

"Naomi. Henüz bir randevuya çıkmadık."

"Eh, daha önce hiç randevuya çıkmamış iki insan için epey bir öpüştük."

Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar yukarı çevrilerek gözlerimle buluştu. "Genelde böyle şeyler yapmam. İlk buluşmadan önce bir kızı asla öpmem. Belki ikincisinde bile."

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bakışlarım dudaklarında gezindi. Yeni tıraş olmuştu. Geçen hafta kirli sakalla iyi görüldüğünü düşünmüştüm ancak iki türlü de yüzü aynı oranda çekiciydi.

“Peki,” dedim.

“Peki,” diye tekrarladı. Hâlâ elimi tutuyordu. Parmakları benimkilerin arasında duruyordu.

Boğazımı temizleyerek parmaklarımızı daha da kenetledim. “Hiç ilk buluşmadan hemen önce birini öptün mü?”

“Öptüğümü söyleyemem.”

“Ya. Desene beklemek zorund-”

Kapımdan içeri adım atarak sözümü kesti ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapışırken sırtım duvara yaslandı. Dili benimkinin üzerinde dans ederken ağızımdan kaçan sese engel olamadım. Nefesim mi kesilmişti yoksa inlemiş miydim emin değildim. Muhtemelen ikisinden de bir parça vardı. Elleri kalçalarımın inerek bedenimi onunkine bastırdı. Benim ellerimse saçlarında gezinmekle ve suratını daha da yaklaştırmakla dudaklarımızın ayrılmasına engel olmakla meşguldü.

Son öpücüğümüzün tadı damağımda kalmış, daha fazlasını istememe neden olmuştu ama neyle karşılaşacağımdan habersizdim. Şimdiye kadar ki öpüşmelerim arasında bu açık ara en iyisiydi. Ağzı, sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi benimkini tamamlıyordu. Neyi sevdiğimi şimdiden biliyordu. Şehvetli ama sadece arzuyla beslenmeyen bir öpücüktü. Bambaşka bir şeydi. Bitmesini istemediğim bir şey.

Ellerini popoma götürüp beni yukarı kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Bellerimiz birbirine yaslanmış hâldeyken bana bu kadar yakın olması dayanılır gibi değildi. Alt bedenini benimkine ittiğinde onu hissettim, her şeyiyle. Bedenimi onun-

kine bastırarak ileri geri hareket ettirirken biraz daha fazlası için yalvarıyordum. Bunu bir sonraki seviyeye taşımamızı engelleyebilecek hiçbir şey yokmuş gibiydi.

“Akşam yemeğini atlasak olur mu?” dedim nefes nefese, ellerim tişörtünün önünü kavrarken. “Burada kalabiliriz.”

Yüzünde beliren gülümseme neredeyse aklımı yitirmeme neden olacaktı. “Kulağa çok hoş gelse de bizim için rezervasyon yaptırdım.”

“Ah. Tabii. Saat kaçta?”

“Dört.”

Jake saati söyleyene kadar bu bilgiyi zaten verdiğini unuttuğum. Görünüşe göre öpücüğü kısa süreli hafıza kaybı yaşamama neden olmuştu.

“Sana hazırlanman için biraz zaman tanıyabilirim.”

“O kadar zamana ihtiyacım yok.” Çenemi tekrar yukarı kaldırdım. O da başını eğdiğinde dudaklarımız ortada buluştu. Vücutlarımızın birleştiği yerden yayılan sıcaklığı, bunu onun da en az benim kadar istediğini söyleyen çıkıntıyı hissedebiliyordum. Bedenimi onunkine bastırarak hareket ettim fakat kıyafetlerimiz araya giriyordu. Hayatımda kıyafetlere hiç bu kadar sinir olmamıştım. Hepsinin içinden sıyrılıp aramızdaki tüm engelleri kaldırmak istiyordum.

“İlk buluşmadan önce sevişmeye karşı bir kuralın var mı?” diye sordum.

Jake kendini tutmaya çalışıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. Bir an için tekrar geri çekilecek sansam da çekilmedi. “Konu sen olduğunda hiçbir kuralım yok.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.” Hafifçe dudağını ısırdım. Boğazından bir hırıltı yükseldi, ardından dudaklarıma muzip bir öpücük kondurdu. Öpücüğüne karşılık verdiğimde benimkileri bir kez daha esir alan dudakları tadıma bakabilmek için aralandı. Duvara yaslandığım aklımdan uçup gitmişti. Kendimi havada

süzülen bir tüy kadar hafif hissediyordum, farkında olduğum tek şeyse dudaklarımın üzerindeki dudakları, ağzımda bıraktığı tattı. Bir saniyeliğine de olsa insana kendi adını bile unutturabilecek türden bir öpücüktü.

“İstiyor musun peki?” diye sordum az önceki sorumu kast ederek.

“Sana hayır demek çok zor.”

“Bana hayır demek istiyor musun?”

“Hayır. Sorun da bu zaten.”

“Çok mu hızlı davranıyorum?” Ellerimi aşağı kaydırarak kabarmış pantolonu üzerinden fermuarıyla oynadım.

Keskin bir nefes alıp belini tekrar benimkine bastırduğunda bir an için devamının geleceğini düşündüm. Ben onun fermuarını indiremeden koridordan gelen bir sesle irkildik.

“Bu binada çoluk çocuk yaşıyor, farkındasınızdır umarım.”

Jake beni kucağından indirirken bacaklarım bedeninden aşağı kaydı. İkimiz de –açık bıraktığımızı unuttuğum– kapıma doğru döndüğümüzde geçen gün biz koridorda yemek yerken bizi ayıplayan o kadınla karşılaştık.

Suratım âdeta alev aldı. Kıpırmızı kesildiğime emindim. Hemen uzanıp kapıyı kapasam da ânın büyüsünün bozulduğunun farkındaydım.

“Belki beklesek daha iyi olur,” dedi Jake.

Bakışlarım pantolonuna kaydı, bedeni sözlerine itiraz ediyor gibiydi. “Tabii.”

“İstemediğimden değil. İstiyorum. İnan bana.”

“Açıklamak zorunda değilsin,” dedim onu rahatlatmaya çalışarak.

Koridorumda dikilmiş, birbirimize bakıyorduk. Aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyordu. Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Çıkmadan saçını düzeltmek isteyebilirsin,” dedi.

Gülmeye başlamamla aramızdaki gerilim dağılıverdi. Elimi saçıma götürüp şöyle bir yokladıktan sonra ben de onu inceledim. Saçları çekiştirdiğim yönde havaya kalkmıştı. “Sen de öyle,” dedim.

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrılırken eğilip beni öptü. “Hazırlan hadi,” dedi. “Birazdan geliyorum.”

Yıllardır hibachi¹ restoranına gitmemiştim. Son gittiğimde Oklahoma'daydım. Biz mekâna yaklaşıırken Jake elini belime koydu. Dokunuşu sıcacıktı. Kapıdan geçerken bile elini çekmedi. Karşılama görevlisi başını masasından kaldırıp bize baktı.

“Rezervasyonumu–”

Garson beni tanıyınca Jake'in sözünü keserek, “Naomi Light!” dedi. “Hava durumu sunucusu! Sizi her sabah haberlerde izliyorum.” Kızın suratı sanki ünlü biriymişim gibi aydınlandı.

Ona bakarken yüzümde tuhaf bir gülümseme belirdi.

“Rezervasyon listesinde adınızı gördüğümde bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm,” diye devam etti. Eline birkaç menü aldı. “Bu taraftan buyurun.”

Masamıza geçtiğimizde Jake'e doğru eğilip, “Rezervasyonu benim adıma mı yaptırdın?” diye fısıldadım.

Jake omuz silkti. “İkimizin de adını vermiştim. Ama sanırım tanıdığı tek isim seninki.”

Şef masamıza gelip yemeğimizi hazırlamaya başladı. Ateşle oynayıp yumurtalarla hokkabazlık yaparak bize tam anlamıyla bir gösteri sundu. Jake biftek sipariş etti, ben de tavuk ve karides söyledim. Yemeğimiz servis edilip şef gittikten sonra dönüp ona baktım.

¹ Hibachi, kömürde yemek pişirilen Japon “ateş kâselerine” verilen addır. –çn

“Sahiplendirme etkinliğinin nasıl geçtiğini sormayı unuttum. Yavru kediler yeni bir yuvaya kavuştu mu?”

Jake başını iki yana salladı. “Kimse onları istemedi. Görünüşe göre onlara bir hafta daha bakacağım.”

“Sahi mi? Buna şaşırdım. Kim bowling oynamayı bilen bir çift kedi yavrusunu sahiplenmek istemez ki?”

Jake omuz silkti. “Bu hafta sonu bir sahiplendirme etkinliği daha olacak. Onları alan birinin çıkmamasının nedeni ikisini birlikte vermek istemem ve aynı anda iki kedi birden sahiplenmek isteyen çok fazla insan yok. Ama birbirlerine bağlandılar bir kere, ben de onları ayırmak istemiyorum.”

İkimiz de sonraki birkaç dakikayı yemeğimizin tadını çıkararak geçirdik. Tam ağzıma bir karides atıyordum ki beni izlediğini fark ettim.

“Affedersin,” dedim karidesi tabağıma geri bırakarak. “Bunları yerken yüzümü peçeteyle örtmeli miyim?”

Kahkaha attı. “Sana deniz ürünlerinden rahatsız olmadığımı söylemiştim. Gerçi yunus yiyor olsaydın...”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten yunus yiyen var mı?”

“Dünyanın bazı yerlerinde yeniyor,” dedi omuz silkerek.

“Denemek ister misin?” Çatalımı tekrar karidese batırıp ona uzattım. Suratımı buruşturarak başını iki yana salladı. Gözlerimi devirdim. “Deniz ürünlerinden rahatsız olmadığını sanıyordum.”

“Genel olarak deniz ürünlerinden olmuyorum. Ama karides başka mesele. Bildiğin deniz cırcırböcekleri. Ben almayayım, teşekkürler.”

Çatalımı çevirip karidese baktıktan sonra tabağıma geri bıraktım. “Şimdi benim de yiyesim kaçtı. Çok sağ ol.”

Kahkaha attı. “Üzgünüm.”

“Üzgünüm demek yetmez,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Akşam yemeğimi mahvettin.”

Uzanıp çatalımı aldı ve karidesleri tekrar ağzıma doğru uzattı. “Buraya gel. Ye hadi. Eminim cırcırböceklerinin de faydalı bir yanı vardır.”

Çatalı ittim. “Yardımcı olmuyorsun.” Kızgın görünmeye çalışsam da karidesi dudaklarıma dayadığında kahkahamı bastırmakta zorlandım.

“Dünyanın bazı bölgelerinde cırcırböceği lüks bir yiyecektir,” dedi.

“İçime su serptin.” Çatalı elinden kapıp karidesi ağzıma attım ve çiğnerken onu bir böcek gibi görmemeye çalıştım.

“O şeyi yediğine inanamıyorum.”

Peçetemi alıp ona fırlattım. “Seninle bir daha asla yemek yemeyeceğim.”

Gülmeye başladı. “Orasını göreceğiz.”

Gülümsememi bastırmaya devam ederek gözlerimi devirdim. “Bana ailenden bahset,” dedim. “Kaç kardeşin var?”

“Üç,” dedi. “İkiz kız kardeşlerim ve bir erkek kardeşim var.”

“Vay canına. İkiz mi? Hep bir ikiz kardeşim olsun istemişimdir. Çocukken hiç aynı kıyafeti giyip seni ya da aileni kandırdıkları oldu mu?”

Sırıttı. “Bazen. Kardeşlerim tek yumurta ikizi ama onları gerçekten tanıyorsan farklılıklarını kolayca ayırt edebilirsin.”

“Geniş bir ailede büyüdüğün için seni çok kıskanıyorum. Ailenle oldukça yakınsın sanırım?”

Birkaç saniye yemeğini çiğnedikten sonra cevap verdi. “Sanırım öyle de denebilir. Babamı her gün görüyorum. Kardeşlerimle ayda birkaç kez bir araya geliyorum. Ayda bir aile yemeği yeriz. Çocuklar, kuzenler, akrabalar derken ortalık mahşer yerine dönüyor. Çoğunun akvaryuma yıllık giriş kartı var, bu yüzden sık sık geliyorlar.”

“Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de kuzenlerimle birlikte büyüdüğüm için mahşer yeri nedir iyi bilirim. Hiç yeğenin var

mi? Ya da kendi çocuğun?” Soruyu sorarken başımı tabağımdan kaldırdım. Onu sorguya çekiyormuş gibi görünmediğimi umuyordum.

Kaşları sanki bunu sormama bile şaşırmış gibi havaya kalktı. “Benim mi? Hayır.”

“Hiç evlenmedin mi?”

Başını iki yana salladı. Tebessüm eder gibi oldu. “Ya sen?”

“Hayır. Çocuğum da yok.”

“Çocuklarla aran iyi ama.”

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sordum.

“Seni dışarıda Caitlin’le birkaç kez gördüm.”

Kaşlarımı çattım. “Kim?”

“Caitlin,” diye tekrarladı. “Komik bir çocuk. Böcekleri seviyor hani.”

“Ah! Tırtıl Çocuk mu? Adı Caitlin miymiş?”

Kaşını kaldırdı. “Ona Tırtıl Çocuk adını mı taktın?”

“Ne zaman görsem tırtıllarla oynuyor ve tırtıllı boyama kitabını boyuyor,” dedim omuz silkerek. “Sanırım ona adını sormalıydım.”

Yemeğimiz bittiğinde arabasıyla apartmana döndük. Otoparktan çıkarken elim onunkine çarptı. Buna karşılık elimi tuttu ve yolun geri kalanı boyunca da tutmaya devam etti. Tam ön kapıya geldiğimizde elimden çekip beni kendine yaklaştırarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Ben yüzümde bir gülümsemeyle ona bakarken birlikte kapıdan içeri girdik. Gözlerim güvenlikte oturan Joel’a ilişti. Gözleri yüzlerimizden ellerimize doğru kayarken yargılayıcı bakışlarını fark etmekten kendimi alamadım. Acaba Jake güvenlik görevlimizin bizim çıkmamızla bir sorunu olduğunu fark etmiş miydi?

“Joel hiç eve gitmiyor mu?” diye sordum merdiven boşluğuna vardığımızda.

“İş dışında fazla bir hayatı yok.”

“Yine de. Onun yaşında bir adam için çalışma saatleri oldukça uzun. Hoş, bu saatler herkes için uzun.”

“Fazla mesaiden aldığı ücreti seviyor olmalı.”

Benim katıma ulaştığımızda daireme kadar bana eşlik etti.

“Normalde bu, randevuyu ilk öpücükle taçlandırdığımız an olurdu,” dedi.

“Bunu zaten yaptık.”

Dudağını köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Bakışları gözlerimden dudaklarıma indi. Daireme girip beni duvara yaslayışını hatırladığımda bütün bedenim alev aldı. Dudaklarımı dudaklarıyla ele geçirmesi, benimkine bastırduğu bedeni, kot pantolonunun altında ne kadar tahrik olduğunu gördüğümde kalbimin hızla çarpması geldi aklıma. Bedenimin daha fazlasını isterkenki sızlayışını hâlâ hissedebiliyordum. Uzun zamandır kimse beni böyle heyecanlandırmamıştı. Şimdi beni o şekilde öpse muhtemelen yine çok hızlı hareket etmeye kalkardım.

Kolumda gezinen parmakları tüylerimi diken diken etti. Ona içeri gelmek isteyip istemediğini sormak üzereydim ki ben bunu yapamadan başını hafifçe eğerek beni öptü. Bu öpücük önceki kadar yoğun olmamasına rağmen benimkilerin üzerine kapanan sıcacık dudakları yine de daha fazlasını istememe neden oldu.

“İyi geceler, Naomi,” dedi geri çekilirken. Duyduğum en büyük hayal kırıklığı gibi gelen bu iki kelimeyle omuzlarım düştü.

“İyi geceler.” Sesim, benim bile zar zor duyabildiğim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Eve girdim. Kapının diğer tarafına yaslanıp soluklanana dek bedenimin ne kadar kasıldığının farkında değildim. Uzun süredir kimse bu şekilde yüreğimi hoplatmamıştı. Böyle bir şeyin daha önce olduğundan da emin değildim. Buna rağmen son zamanlarda aklımın Luca’ya kayışını düşünmeden edemiyordum.

Hiç evlenmediğini öğrendiğimden beri onu daha da sık düşünür olmuştum. Hiç tanımadığım bir adamın düşüncelerimi bu kadar etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyordum. Kontrolüm dışındaymış gibiydi. Zihnim bunlarla doluyken Jake'in içeri gelmemesi muhtemelen en iyisiydi. Onu ne kadar arzulasam da işleri ilerletmeden önce Luca'yı aklımdan çıkarmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

ETKİLEYİCİ KIYAFETLER

Gecenin bir vakti boğazım kurumuş hâlde uyandım. Yataktan kalktım ve yalnız yaşamama rağmen parmak ucunda yürüyerek mutfağa gittim. Alt kat komşuma çok ses gitsin istemediğimdendi sanırım. Mutfağın ışığını açıp kendime bir bardak su koydum. Suyumu yudumlarırken gözlerim cuma günü tezgâhımın üzerine bıraktığım posta yığınının takıldı. Luca'nın mektupları ve Jake'le koridordaki piknik randevusu dikkatimi dağıtmca bir türlü bakmaya fırsat bulamamıştım.

Ayıklamaya koyuldum ve gereksiz postaları çöpe atıp faturaları kenara ayırdım. Son zarfa geldiğimde duraksadım. Oturma odasından gelen ışıktan, gönderen adresi olmadığını görebiliyordum. Adım ve adresim elle yazılmıştı. El yazısını hemen tanıdım. Neredeyse yirmi yıldır bu el yazısının evrimini izliyordum. Luca'dan üzerinde haber kanalı yerine ev adresimin yazılı olduğu bir mektup almak biraz ürkütücüydü. Bu nerede yaşadığımı bildiği anlamına geliyordu. Hakkımda başka neler bildiğini merak ettim.

Zarfı yırtıp mektubu çıkardım. Genelde gönderdiklerinden daha uzundu.

Sevgili Naomi,

Mektubumun eline geç ulaştığını ve hava durumu raporunda da sihirli kelimeyi bu yüzden söylemediğini uma-

rak tekrar yazmak için şimdiye kadar bekledim. Ancak koca bir hafta geçtiği hâlde söylemediğinde hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Nedeni senaryonun dışına çıkamaman mı yoksa bana cevap yazmaya olan ilgini mi kaybettin? Benden haber almayalı iki yıl oldu sanırım, belki de mektuplar senin için eskisi kadar eğlenceli değildir. Belki de şimdi sana yazdığım için bana kızgınsın.

Facebook'ta arkadaş olabilir miyiz diye sorduğum zamanı hatırlıyor musun? Sanırım ikimiz de lise üçteydik. Bunu sormadan önce çoktan profiline baktığımı sana hiç söylemedim. Sana arkadaşlık isteği gönderecektim ama nasıl tepki vereceğini bilmediğim için önce sorayım dedim. Dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünmüştüm. Seni bu mektupların dışında da tanımak istemiştım ama arkadaşım olmak istemediğini oldukça acımasız ve net bir dille ifade ettin. Gönderdiğin onca acımasız mektup içinde beni gerçekten inciten ilk mektup oydu.

Canımı ikinci kez yaktığında, seni acemi birliği mezu-niyetime davet etmişim ve sen gelmemiştin. Muhtemelen şaka yaptığımı düşünmüştün ama değildi. Orada olmanı istemiştım. Sanırım orada ailesi olmayan tek kişi olduğumu bilmiyordun. Bunu sana söylemedim çünkü benim için üzülmeyi istemiyordum. Orada olmak istediğin için gelmeni istedim. Lisedeyken beni reddettikten sonra bile fikrini değiştireceğini ve benimle yüz yüze görüşmek isteyeceğini ummuştum.

Beni Facebook'ta aratıp aratmadığını hep merak etmişimdir. Mektuplarımı okumadığın ya da bana ne yazacağını düşünmediğin zamanlarda beni hiç düşünüp düşünmediğini şimdi bile merak ediyorum. Acaba ben de senin hayatında senin benimkinde bıraktığın kadar büyük bir iz bıraktım mı?

Muhtemelen tüm bunları söylediğim için deli ya da ürkütücü olduğumu düşünüyorsunuzdur. Hay tüküreyim. Şimdi bu mektubu tekrar okuyunca fark ettim de kesinlikle ürkütücü, değil mi? Yine de gönderdiğim diğer mektuplar kadar ürkütücü olamaz. Kaba bir şey bile yazmadım.

Mektubu böyle bitirmek olmaz sanırım, o yüzden al bakalım: Umarım bir sonraki hava durumu raporunda yanlışlıkla arkandaki yeşil ekranla aynı renkte bir kıyafet giyersin de havada süzülen kesik bir baştan ibaretmişsin gibi görünürsün. Böyle bir şey sıkıcı programına biraz olsun renk katar.

Sevgiler,

Luca

Az önce okuduğum her şeyi sindirmeye çalıştım ve kendimi mektubu tekrar okurken buldum. Beni acemi birliği mezuniyetine davet ettiği zamanı hatırladım. O mektup hâlâ duruyordu. Ayrıca beni uçağa binemeyeceğime inandırdığı için bunun acımasız bir şaka olduğunu düşündüğümü de hatırladım. Luca'nın bir an için bile olsa mezuniyetine gelmemi gerçekten istemiş olmasını dilemiştim. Ciddi olduğunu düşünseydim gidebilirdim.

Şimdi kalkmış böyle bir şey yolluyordu. Gözlerimi mektuba dikmiş, onunla ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Onu bulmak için çok çaba sarf etmiştim ama bu mektubu okuduktan sonra adresini bulduğumda hiçbir şeyin eskisi gibi olmaya çağını biliyordum. Onu alt ettiğimde zaferimin tadını çıkarıyor olmalıydım. Bu hissettiğim artık her neyse böyle hissetmemem gerekiyordu.

Yatağa dönüp tavanı izlemeye başladım. Uyanmama daha birkaç saat vardı ama tekrar uyuyamayacağımı biliyordum.

“Birileri sevişmiş,” dedi Anne önüme bir fincan kahve koyarken.

Şaşkınlıkla sandalyemde döndüm. “Ne? Hayır, sevişmedim!”

Bunu söylememle yüzündeki gülümseme silindi. Gözleri kocaman açıldı ve tekrar gülümsemeye başladı. “Bir dakika, gerçekten mi? Patrick’ten bahsediyordum. Bu sabah keyfi yerinde. Ama bu çok daha ilginçmiş.” Bir sandalye çekti. “Bana her şeyi anlat. Sibiryaya Kurdu’ylaydın, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Hiçbir şey olmadı. Sadece randevuya çıktık.”

Anne gözlerini kıstı. “Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.”

Anne âdeta içimi okurdu ama bu sabah savunmacı hissetmememe neden olan kişinin Jake olmadığını bilmiyordu.

Omuz silktim. “Biraz öpüştük. O kadar.”

“Hadi ama. Bana gerçeği söyle,” dedi beni dürterek. “Hayal ettiğim kadar iyi miydi?”

Gülerken kahvemi püskürttüm. “Onunla yattığımı hayal etmeyi kes. Bu biraz tuhaf.” Bir peçete alıp yün paltoma dökülen kahveyi silmeye koyuldum.

Anne kaşlarını çatmış, beni izliyordu. “Neden uzun palto giyiyorsun? Bana bugün kar fırtınası çıkacağını söyleme.”

“Kanalın klimalarını köklüyorlar. Sabahları hep donuyorum.”

Şüpheli bir ifadeyle beni süzdükten sonra omuz silkti. “Biz Sibiryaya Kurdu’na dönelim. Ayrıntı ver, Limoni. Şu anda senin aracılığınla dolaylı olarak yaşıyorum. Kaç kere?”

Yanaklarım al al oldu. “Kes şunu, Anne. Biri duyacak.”

“Bir kere mi? İki kere mi? Bütün gece ayakta mıydınız? Duşta da seviştiniz mi?”

En can alıcı detayları anlatmamı bekleyerek ellerini ovuşturdu. Ne yazık ki anlatacak bir şey yoktu. En azından onun beklediği türden.

Masadan bir kalem alıp ona fırlattım. “Bu konuyu kapamazsan bir sonraki San Diego gezimizi iptal edeceğim.”

Kaleminden kaçarak güldü. “Pekâlâ. Tamam. Ayrıntıları sormayacağım. Ama...”

Birazdan söyleyeceğine kendimi hazırlayarak iç çektim. “Ama ne?”

“Hâlâ buna tek seferlik bir şey olarak mı bakıyorsun yoksa onunla ciddi mi düşünüyorsun?”

Bir an durup bunu düşündüm. Başta sadece eğlenmek istemiştım ama artık bunu tek seferlik bir şey olarak düşünemiyordum.

“Bu soruya düşündüğümünden çok daha fazla kafa yoruyorsun,” dedi Anne.

“Evet. Onunla ciddi düşünmek istiyorum.”

“O kadar hızlı gitmenin iyi fikir olduğuna emin misin peki? Ya tek istediğinin seks olduğunu düşünürse?”

Elimi yüzüme götürerek arkasına saklandım. Bunun için yeterince kahve içmemiştim. “Milyonuncu kez söylüyorum, Anne, onunla yatmadım.”

Tabii ki Patrick odaya girmek için tam da bu ânı seçti. Yüzü kıpkırmızı olsa da incelik gösterip konuştuklarımızın hiçbirini duymamış gibi davranmayı tercih etti. Anne, birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra sandalyesinden kalkıp gitti. Patrick bana yayının birazdan başlayacağını hatırlattı.

“Birazdan oradayım,” dedim ona. “Halletmem gereken son bir şey var.”

Hazırlanmam için beni yalnız bıraktı. Bugünkü rapor konusunda gergindim. Anne’le konuşmak kafamı biraz dağıtmıştı ama şimdi yalnız kalınca terlemeye başlamıştım. Planladığım şeyi yapmak üzere olduğuma inanamıyordum. Çıkmama sadece bir dakika kala ayağa kalktım ve yün paltomu sandalyemin üzerine bıraktım. Altımda yeşil, uzun kollu, balıkçı yaka bir el-

bise vardı. Canlı yayın meteorologlarının en büyük moda kuralını çiğnemek üzereydim.

Ekranın karşısına geçip hiçbir sorun yokmuş gibi hava durumunu sunmaya başladım fakat kameraların diğer tarafından gelen sesleri duyabiliyordum. Bunun nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum. Tek umudum Luca'nın izliyor olmasıydı.

Raporumu bitirdiğimde ve kamera kapandığında, Patrick sahneye fırlayıp boğazlı trikomun kumaşını kavradı. "Naomi, delirdin mi sen? Bu rengi giyerken aklından ne geçiyordu?"

"Ha?" Sorunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi elbiseme baktım. "Aman Tanrım. Gerçekten bunu mu giymişim?"

"Ofisime gel," dedi. "Konuşmamız gerek."

Ben onun peşinden ofisine giderken koridorda Anne'in yanından geçtik. Bana gözlerini kocaman açarak sorgulayıcı bir bakış attı. Tek kelime etmeden omuz silktim. Ofisine vardığımızda Patrick kapıyı arkamdan kapattı.

"Emmanuel'in yerini almak için imza attığında kabul ettiğin ilk kural neydi?"

Dudağımı ısırđm. Bahsettiğı kural her zaman gülünen ve hiçbirimiz herhangi birinin yeşil ekran önünde bir brokoli parçası gibi giyinecek kadar aptal olabileceğine inanmadığı için daha ziyade bir şaka olarak dile getirilen bir kuraldı. Buna rağmen dev bir yeşil sebze olarak karşısında duruyordum.

"Yeşil giyme." Kelimeleri o kadar sessiz söyledim ki Patrick beni duyamadı. Bir elini kulağının arkasına koyup eğildiğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Yeşil giyme," diye tekrarlardım daha yüksek sesle.

"Gelgelelim sen..." Eliyle kıyafetimi işaret etti.

"Yeşil giyiyorum."

"Ah, hayır. Sen sadece yeşil bir şey giymekle de kalmamışsın, Naomi. Baştan aşağı yeşile bürünmüşsün. Orada neye benzediğini biliyor musun? Hava durumu haritası boyunca oradan

oraya seken bir kafaya benziyordun, aşağıda da bir çift el çırpı-
nıyordu. Başsız süvarinin tersi neyse tam olarak oydun. Derdin
ne senin?”

“Özür dilerim,” dedim. “Uzun bir hafta sonu geçirdim. Geç
saatlere kadar ayaktaydım ve bu sabah da karanlıkta giyinmiş-
tim. Üzerime ne geçirdiğimin farkında değildim. Lütfen beni
kovma.”

Beni kovup kovmama konusunda iyice düşünmesi gereki-
yormuş gibi derin derin iç çekti. Anne’in söylediği gibi iyi bir
ruh hâlinde olması buraya kadardı demek. “Tehlikeli sularda
yüzüyorsun, Naomi. Tam zamanlı olarak yayına çıkmaya başla-
dığından beri reytingler yükseldiği için şanslısın. Şimdi tekrar
çıkmadan önce git üstünü değiştir. Kayıp eşya kutusundan bir
şeyler bul.”

“Teşekkür ederim, Bay Facey.”

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Ofisini olabildiğince
hızlı terk ettim. Anne koridorda beni bekliyordu. Masama yü-
rürken bana eşlik etti.

“Aklından ne geçiyordu bana söyleyecek misin?” diye sordu.

“Sadece üzerindikileri benimkilerle değiştirirsen.”

“Çok komik. Ben de tam bunu önerecektim.”

Kadınlar tuvaletine gidip kapıyı kilitledik. Yalnız kaldığımız
anda ikimiz de kahkahalara boğulduk. Sakinleşince soyunup
birbirimizin kıyafetlerini giydik. Neyse ki Anne’le bedenlerimiz
yakındı. Bu sabah benimle kıyafetlerini değiştirmeye razı ola-
cağına güvenmiştim. Yanımda yedek kıyafet getirmiş olsaydım,
önceden planlanmış bir iş gibi görünebilirdi.

“Sana bunu yapmanı o söyledi, değil mi?” dedi Anne tama-
men giyindiğimizde.

“Ha?”

“Hiç salağa yatma. Ben seni vazgeçirene kadar bolonya de-
meyi planlıyordun. Ne zaman yeni mektup aldın?”

Ona yalan söylemeye değmeyeceğini fark ederek iç çektim. “Hafta sonu.”

“Sana yeşil giymeni mi söyledi? Bunu yaptığını inanamıyorum, Naomi. Yeşil bir etek ya da yeşil bir pantolon giymek hadi neyse ama tepeden tırnağa yeşildin.” Şimdi kendi üzerinde olan eski püskü nedime elbisesini işaret etti. “Kafan ve ellerinden başka bir şey görünmüyordu.”

“Bana bir şey yapmamı söylemedi.”

“Bunu onun için yapmadığını inanmamı bekleyemezsin. Sana adresini vereceğine söz mü verdi yine?”

“Bana hiçbir şey için söz vermedi. Zaten bunu yapmamı o söylemedi. Tam olarak değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alarak mektubun ne kadarından bahsedebileceğime karar vermeye çalıştım. “Nerede yaşadığımı biliyor, Anne.”

“Mektup buraya gelmediği için o kadarını tahmin ettim.”

“Bütün ülkeyi dolaşıp onu arıyoruz, uçuşlar, oteller ve havalimanı yemekleri için onca para harcıyoruz, bu arada o nerede çalıştığını ve nerede yaşadığını biliyor, bense ona cevap bile yazamıyorum. Tüm bunların senin için bir macera olduğunu biliyorum ama benim için ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın? Onunla bir şekilde iletişim kurmak zorundaydım.”

“Canlı yayında kendini küçük düşürerek mi? Madem aptalca bir şey yapacaktın, havanın bolonya kadar sıcak olduğunu söylemeliydin.”

“Öyle demeyecek–” Başımı iki yana sallayıp esas konumuza döndüm. “Bana yanlışlıkla yayında yeşil bir şey giyersem bunun sıkıcı programıma renk katacağını söyledi.”

“Ciddi misin? Kariyerini mahvetmen için tek gereken bu muydu? Bu olaydan sonra tüm meteorologların alay konusu olmazsan şanslısın.”

“Bir şey diyeyim mi? Pişman değilim. Patrick beni kovmadı. Kariyerim yerinde duruyor. Zaten o kadar çok insanın izlediğinden eminim.”

Tuvaletten çıkarken Anne de arkamdan geliyordu.

“Mektup geldiğini neden daha önce söylemedin? Bütün hafta sonu bunu yapmayı mı planlıyordun?”

Başka birinin duyup da bunun planlı olduğunu öğrenmesini istemediğim için onu susturdum. “Son anda aklıma geldi.”

“Sana inanamıyorum. Mektubu ne zaman okudun? Bütün hafta sonunu birlikte geçirdik ve gezinin tek amacı Luca’yı bulmaktı. Ondan başka bir mektup aldığını söylemeyi nasıl untabilirsin?”

“Dün geceye kadar ben de okumamıştım. Cuma günü gelmiş ama düne kadar fark etmemiştim bile.”

“Ne yazıyordu?”

Bir an tereddüt ettim. “Hiç. Tıpkı diğer mektuplar gibiydi.”

“Peki ya Georgia’ya getireceğin mektuplar? Onları şans eseri unutmanla bunun bir ilgisi var mı?”

İçimi okumakta bu kadar iyi olması sinir bozucuydu. İyi bir dedektif olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ya da belki iyi bir falcı. Acaba el falına bakan dedektif diye bir şey var mıydı?

“Şimdilik bu konuyu kapayabilir miyiz?” diye sordum. “Eminim yapacak işlerin vardır.”

“Öyle olsun. Daha sonra kafede konuşur muyuz?”

“Olmaz. Çünkü... planlarım var.”

Aslında planım yoktu ama bu konudan yeterince uzun süre kaçınırsam unutacağını umuyordum.

Sabahın geri kalanında Anne’den uzak durmayı başardım. Bana hiç posta getirmedi. Şaşırmamıştım. İçimden bir ses Luca’nın bundan sonra mektuplarını doğrudan evime göndereceğini söylüyordu. İşten hemen sonra eve gidip postalarımı kontrol ettim. Nitekim posta kutumun dibinde yeni bir mektup

vardı. Açmak için yukarı çıkana kadar bekledim. Bugün ulaştığına göre hafta sonu göndermiş olmalıydı.

İçeri girer girmez eşyalarımı yere bıraktım ve zarfı yırtıp açtım.

Sevgili Naomi,

Bu sabah hava durumunu sunarken çok iyiydin. Kafanın gövdesiz bir şekilde ekranda süzüldüğünü görmenin beni tahrik etmesi tuhaf mı? Bunu yaptığına inanamıyorum. Sanırım bu son mektubumun seni korkutmadığı anlamına geliyor.

Geçen gün eski bir arkadaşım aradı. Tekrar Georgia'ya gidersen Maxwell'e selamımı söyle. Beni bulmak için bu kadar ileri gideceğini kim bilebilirdi? Sen de benden hoşlanıyor olmalısın.

Sevgiler,

Luca

Vücudumun alev mi aldığına yoksa buz mu kestiğine karar veremedim. Tabii ki Georgiada tanıştığımız o denizci Luca'yı arayıp onu sorduğumuzu söyleyecekti. Adamda başından beri Luca'nın numarası varken bana vermemesi beni biraz sinirlendirdi. Ama onu bu şekilde bulmaya çalışmamın asıl amacı, adresini bulup cevap yazarak sürpriz yapmaktı. Artık ne yaptığımı biliyordu ve daha da kötüsü, onu bulmak için bu kadar uğraşmam gururunu okşuyordu.

Son mektubunda olduğu gibi, her satırı dikkatle inceleyerek tekrar okudum. Bu mektubu bugün yazmış olması gerektiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Mektubunun San Diego'dan Miami'ye bir günden kısa bir sürede ulaşmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

Sonra dank etti: Artık kesinlikle San Diego'da değildi.

Yirminci Bölüm

GÖVDESİZ HAVA DURUMU SUNUCUSU

Luca'nın düşündüğümde çok daha yakınımda olabileceğini fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Şimdi ona cevap yazabilmeyi her zamankinden çok istiyordum. Gerçi bu mümkün olsaydı ne yazardım onu da bilmiyordum. Sırf gerçek hayatta nasıl biri olduğunu görmek için kahve içmeye davet edebilirdim. Ona sormak istediğim çok şey vardı; mesela neden evlenmekten vazgeçmişti, Miami'de ne işi vardı –tabii gerçekten buradaysa– ve dün gece okuduğum mektupta söylediklerinde ciddi miydi?

Her şeyden önemlisi de neden iki yıl boyunca ortadan kaybolduğunu bilmek istiyordum. Nereye gitmişti ve neden mektuplaşmamızın onun için bir önemi kalmamıştı?

Telefonum titreşerek dikkatimi mektuptan başka yöne çekti. Ekranı bakınca arayanın Anne olduğunu gördüm.

“N’aber?”

“Elbisen bende.”

“Kıyafetlerimizi yarın sabah değiştirebiliriz,” dedim. Elimdeki mektupla oynarken ilk seferinde gözden kaçırdığım bir şey olabilir miş gibi tekrar göz gezdiriyordum.

“Pekâlâ. İnternete baktın mı?”

Dikkatimi tekrar Anne’le konuşmamıza verdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu sabahki bölümün viral olmuş. Gövdesiz hava durumu sunucusu büyük ilgi görüyor.”

İnledim. “Ciddi misin?”

“Aslında o kadar da kötü değil. İnsanlar epey sevmişe benziyor. Bu olaydan sonra hayran mektupları almaya başlarsan şaşırırmam. Gerçek hayran mektuplarından bahsediyorum. Sadece mektupmanından gelen nefret mektuplarından değil.”

“Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.”

“Kendin ettin kendin buldun, bu yüzden şikâyet ettiğini duymak istemiyorum. Sana videonun linkini gönderirim.”

Telefonu kapadım ve bir süre sonra Anne bana linki gönderdi. Tıklayıp izlemeye başladığımda önce suratımı buruştursam da ekrandaki hâlimi izledikçe kahkahalara boğuldum. Patrick beni azarlarken nasıl gülmeden durabilmişti acaba. Gerçekten de grafiklerimi gösteren solgun kuşlar misali çırpınan iki küçük elimle ekranda süzülen bir kafaya benziyordum. İnsanların neler dediğini okumak için aşağı kaydırduğımda şimdiden bu kadar çok yorum birikmiş olması beni şaşırttı.

Birkaç dakikadır okuyordum ki kapım çalındı. Muhtemelen Anne’in planlarım olduğu konusunda yalan söyleyip söylemediğimi öğrenmek için elbisemi getirdiğini düşünerek telefonumu ve mektubu mutfak tezgâhının üzerinde bırakıp kapıya yöneldim. Kapıyı açmamla karşımda Jake’i görünce kalakaldım.

Yüzündeki gülümseme beni gördüğünde daha da genişledi. Kalbim küt küt atıyordu. Bir erkeğin bana böyle bakmasının bu kadar iyi bir his olacağını hiç bilmezdim.

“Aslında kapıyı açtığında sadece uçan bir kafa görmeyi bekliyordum.”

“Aman Tanrım. Videoyu mu gördün?”

“Videoyu mu?” diye tekrar etti. “Canlı izliyordum.”

“Beni canlı mı izliyordun?”

“Her sabah,” dedi. “Televizyondaki en sevdiğim program.”

Gözlerimi devirdim. “Eminim öyledir.”

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette.” Kapıyı daha da aralayarak yanımdan geçebilmesi için geri çekildim.

Oturma odasına geçip odayı mutfaktan ayıran adanın yanında durduk. Göz ucuyla mutfağın diğer tarafında duran Luca'nın mektubuna baktım.

“Bütün sabah seni düşünüp durdum,” dedi dikkatimi tekrar kendine çekerek.

Yüzüm gülse de içim içimi yiyordu. Yeşil ekranla yaptığım o gösterinin başka bir adamın dikkatini çekmek için planlandığından habersizdi.

“Ben de bütün sabah hava durumunu düşünüyordum.”

“Ne kadar ateşli düşünceler,” dedi.

“Sıcak daha doğru bir kullanım olurdu.”

“Doğru söze ne denir.”

Tezgâhıma baktı. Uzandı ve gözüne ilişen küçük bir kâğıt parçasını aldı. “Bu ne?” diye sordu.

Elindekini görmek için ona biraz daha yaklaştım. “Ah. Sadece bir kartvizit.”

“Penelope Hayes,” dedi üzerinde yazanı okuyarak. “Kişisel antrenör.” Kaşını kaldırarak bana baktı.

Omuz silktim. “Onunla cumartesi günü tanıştım.”

Kartı ters çevirip arkasını okudu. “Ta Dallas, Teksas’a mı gittin?”

“Öyle bir anda aklıma esti. Anne maceralara bayılır.”

Kartviziti aldığı gibi tekrar tezgâhın üzerine bıraktı. “Yakın zamanda başka spontane seyahatlere çıkacak mısın yoksa bu hafta sonu için seninle plan yapabilir miyim?”

Dudağımı ısırdım. “Anne San Diego’ya tekrar gitmek istiyor.”

“İlk seferinde istediğin kadar deniz kabuğu toplayamadın mı?”

Gülümsedim. "Öyle de denebilir."

"Biletleri aldınız mı?"

"Henüz değil."

"O zaman ertele. Benimle zaman geçir."

"Bu bir süreliğine çıkacağımız son seyahat olacak. Hem sadece bir günlüğüne gideceğiz."

Dudağını köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ya dönüş uçuşunuz iptal edilirse?"

"Ne pahasına olursa olsun o kokpite girip uçağı bizzat uçururum."

"Vay canına. Benim için uçak mı kaçıracaksın?"

"Elbette. Hem senin bu hafta sonu gitmen gereken bir sahiplendirme etkinliği yok muydu?"

Tezgâha yaslandı. "Evet ama sadece cumartesi sabahı olacak. Sonrasında tamamen boşum."

"Belki de bu boş zamanı plaja giderek değerlendirebilirsin."

"Ben de şimdi plaja gideriz belki diye düşünüyordum."

Kaşımı kaldırdım. "Şimdi mi? İşe geri dönmen gerektiğini sanıyordum."

"Öğleden sonrası için izin almaya karar verdim," dedi.

"Sahi mi? Ama sen yokken morsları kim kurtaracak?"

"Morslar idare edebilir. Telefonum yanımda olacak. Ne dersin peki? Plaja gitmek ister misin?"

Gülümsedim. "Evet. Mayomu giyip geliyorum."

Yatak odama yönelmiştim ki mutfağın diğer tarafındaki mektubu hatırlayarak durakladım. Arkamı döndüm ve mektubu kap-tığım gibi katlayıp Anne'in ödünç almama izin verdiği pantolonun arka cebine tıktırdım. Bir ara Anne'e bu pantolonu nereden aldığını sormalıydım. Asla cepli pantolon bulamıyordum.

Ben mayomu giyerken Jake de oturma odasında bekliyordu. Mayomun üzerine bol beyaz bir tişört ve bir şort giydim, sonra da güneş kremi aldım.

“Üstünü değiştirmen gerekiyor mu?” diye sordum oturma odasına dönerek.

Jake başını iki yana salladı. “Mayom üzerimde.”

Bacaklarına baktım. İşe geri dönecek biri gibi giyinmediğini şimdi fark ediyordum. Bakışlarım bir dakikalığına kaslı baldırlarında gezindi. Onu daha önce yarı çıplak koşarken görmüş-tüm ama ayrıca mayolu hâlinin de tadını çıkarabilirdim.

Plaja onun arabasıyla gittik. Pazartesi günleri plaja giden çok kişi olmadığı için park yeri bulmak zor olmadı.

Kuma adımımızı attığımızda çantamdan güneş kremi çıkarıp ona uzattım.

“Yok, teşekkürler,” dedi gömleğini çıkarırken. “Ben yanmam.”

Bronz tenliydi ama daha esmer erkeklerin güneş yanığı olduğunu görmüştüm. Kaşımı kaldırdım.

“Bana bir şey olmaz,” dedi temin edercesine.

Elime bol miktarda güneş kremi sıkıp göğsüne yapıştırıverdim. Önce göğsüne, sonra gözlerini kısarak bana baktı.

“Şimdi bir şey olmaz işte.” Losyonu göğsüne ve omuzlarına sürmeye başladım. Dokunuşumun altındaki teni sıcacıktı. Gözlerini benden ayırmadan derin bir nefes aldı. Ona tebessüm ettikten sonra dikkatimi tekrar ellerime çevirerek güneş kremi kollarına doğru yaymaya devam ettim.

“Vay canına,” dedim kaslarına dokunurken. “Vücut falan mı çalışıyorsun yoksa bunlar hayvanları ameliyat ederken mi gelişti?”

“Su aeroibiği yapıyorum,” dedi sırtarak.

Kremi sırtına da sürebilmek için onu döndürdüm. İşim bittiğinde güneş kremi şişesini eline aldı. Onunla ne yapacağını merak ederek onu izledim.

“Tişörtünü çıkaracak mısın yoksa kalacak mı?” diye sordu.

“Hı?”

Tişörtümü işaret etti. "Sıra sende. Ulusal yayında ilek gibi grnmeni istemem."

Gülümseyip tişörtümü üzerimden sıyırdım. Sonra da onun-kinin yanına, kuma attım. Başımı kaldırıp ona baktığımda yanakları pembeleşmişti. Boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı.

"Ee?" dedim.

Tekrar benim olduğum tarafa bakarken dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. Gerildiğinde ne kadar sevimli olduğuna gülmekten kendimi alamadım.

Eline az miktarda güneş kremi sıktı ve omuzlarıma sürüp kollarıma doğru yaymaya başladı. Kollarımı bitirdiğinde avucuna biraz daha güneş kremi sıktı, sonra belime baktı. Yukarı baktığında gözlerimiz buluştu.

"Müsaade var mı?" diye sordu.

Ellerinin üzerimde olmasını ne kadar çok istediğimi bilse korkup kaçabilirdi. Bir şekilde soğukkanlılığımı korumayı başarak başımla onayladım. "Devam edebilirsin."

Elleri önce göğüs kafesimin üzerine kapandı, sonra losyonu karnımdan aşağıya ve kalçalarıma doğru sürdü. Tüylerim diken diken oldu. Karnım kasılırken nefesimi tuttum. O bu kadar yakınımda dururken ve bana bu şekilde dokunurken keşke evden hiç ıkmasaydık diye düşünmeye başladım. Böyle devam ederse plajda uygunsuz bir şey yapmadan duramayacağımı bildiğim için biraz güneş kremi aldım ve o sırtıma sürerken ben de gğ-sme sürmeye koyuldum.

"Burada altı ay yaşadıktan sonra nihayet plaja geldiğine inanmıyorum," dedim ona. Elleri sırtımı ovarken bir an için gözlerimi kapatıp tuzlu okyanus havasını içime çektim.

"Ben de."

Sırtımı krelemeyi bitirdiğinde yüzümü ona döndüm. "Dalgalardan görünmeyene kadar yüzmeyi seven insanlardan mısın yoksa kpekbalıklarından korkanlardan mı?"

Kaşını kaldırdığında sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

“Vay canına,” dedim. “Tam bir aptalım. Bir akvaryum veterinerine köpekbalıklarından korkup korkmadığını sordum.”

Gülmeye başladı. “Hey, o kadar da kötü değil. Bence herkes vahşi hayvanlardan makul ölçüde korkmalı. Yani sırf hava durumunu sunuyorsun diye fırtına sırasında elinde folyoyla dışarıda koşturacak değilsin.”

“Ah, olamaz. Alüminyumun yıldırım çekmediğini biliyorsun, değil mi?”

Kaşlarını çattı. “Çekmiyor mu?”

Gülme sırası bendeydi. “Hayır. Çekmiyor.”

“Vay canına. Çocukken bana yıldırım hakkında öğretilen her şey yalanmış.”

Ayak parmaklarımın arasında kumu hissedebilmek için sandaletlerimi çıkardım. Ânında da pişman oldum. Kum aşırı sıcaktı ve ayaklarım kızgın, kumlu bir tavada kızarıyormuş gibi hissediyordum. Bir ayağımdan diğerine zıplayarak bağırmaya başladım ama bu, yanma hissini hafifletmedi.

Jake’in kaşları kalktı. “Sorun ne?”

“Kum! Ayaklarım!”

Başka bir şey söylemeye gerek kalmadan beni kollarına aldı ve yardıma muhtaç bir genç kızmışım gibi dalgaların kumsala sürüklediği çıtır çıtır yosunlardan oluşan bir dağın üzerine taşıdı. Yosunların diğer tarafında kum pürüzsüz, ıslak ve serindi. Beni yere bıraktığında rahat bir nefes aldım. Bana güldüğünü fark edince bu rahatlamam kısa sürdü. Kolunu itmeye çalıştım ama benden kaçtı.

“Neden o kumun üzerinde yalınayak yürüyebileceğimi düşündüm bilmiyorum. Şimdiye öğrenmiş olmam gerekirdi.”

“Yosun konusunda haklıymışsın,” dedi geçtiğimiz tepeciğe bakarak. “Çok fazla var.”

“Duyduğuma göre eskiden böyle değilmiş. Buradaki plajların güzel olacağını düşünürdüm ama o kadar çok yosun var ki beyaz kumlu plajların tadını olması gerektiği gibi çıkarmak çok zor.”

“Belki de San Diego’ya taşınmalısın.”

“Öyle mi dersin? Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun yoksa?”

“Kahretsin. Planımı şıp diye çözdün.”

Dirseğimle kaburgalarını dürttüm.

“Senden kurtulmaya çalışıyor olsaydım, kapını çalıp birlikte plaja gitmeyi teklif etmezdim.”

“Hımm. Doğru diyorsun.”

“Hadi. Yüzmeye gidelim,” dedi.

Peşinden suya girdim. İyi bir yüzücü olmadığımından diz boyumdan ileri gitmedim ama elimden tutup beni ayağımın altında kumu hissedemeyeceğim kadar derine çekti.

“Köpekbalığı olmadığımı nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Olabilir ama güvendeyiz. Köpekbalıkları kızıkları tercih eder. Renk onlara kanı hatırlatıyor.”

“Ne? Ben kızıl saçlıyım!”

Saçımın bir tutamını tutup inceledi. “Vay be. Öylesin cidden. Ama endişelenme. Köpekbalıkları seninle meşgulken karaya yüzüp yardım çağırırım.”

“Çok sağ ol ya.” Ona tutunarak bacaklarımı beline, kollarımı da omuzlarına doladım. “Beni yakalarlarsa, seni de yakalarlar.”

Tam o sırada bir dalga kafalarımıza çarparak dengemizi bozdu ve ikimizi de bir anlığına suya gömdü. Suyun üzerine çıktığımızda ağzım burnum tuzlu suyla doluydu ve gözlerim yanıyordu. Suyu tükürürken bir yandan da soluklanmaya çalışıyordum. Kollarının beni sardığını hissettim, teni soğuk okyanus suyuna karşı sıcacıktı. Bir an sonra ayaklarımın altında kumu tekrar hissedebiliyordum. Bizi yüzerek kıyıya döndürmüştü. Tişörtüme uzanıp gözlerimi sildim. Gözlerimin

yanması geçip de ona tekrar bakabildiğimde bana güldüğünü gördüm.

“Bu yüzden diz boyunu geçmiyorum işte,” dedim.

“Ne yani? Gözüne biraz tuzlu su kaçmasına dayanamıyormusun?”

“Hayır. Yandılar. Sana nasıl bir şey olmadı?”

Jake omuz silkti. “Eskiden hep okyanusta yüzerdim. Tuzlu suya alıştım.”

“Ciddi misin? Hiç plaja gitmediğini söylediğini sanıyordum.”

“Plajda büyüdüm sayılır,” dedi. “Sadece bu plajda değil.”

“Ah be. Ben de plaj konusunda ilkin olduğumu sanıyordum.”

Buna karşılık güldü. “Alakası bile yok.”

Kuma oturdum, suya dalgaların ayaklarımın üzerine sıçrayacağı kadar yakındım. Jake de yanıma oturdu.

“Hayret, seni henüz korkutup kaçırmadım,” dedim ona.

Sırıttı. “Neden korkup kaçacakmışım?”

“Bir sürü sebep sayabilirim.” Parmaklarımla saymaya başladım. “Asansör fobim, canlı yayına gövdesiz çıkmam, deniz ürünleriyle ilgili tatsız şakalarım...”

“Bana bir sürü sevimli tuhaflık gibi geldi. Beni korkutmaya çalıştıysan çok kötü bir iş çıkardın. Sana doyamıyorum.”

Kollarımı iki yana açarak bedenimi işaret ettim. “Seninim.”

“Sadece vücudunu istemiyorum.” Bana biraz daha yaklaştığında nabzım hızlandı, hafiften bir ateş bastı. Eğildi ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. “Tamamını istiyorum.”

“Kafamı da mı?”

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Evet. Kafanı da. Ama tercihen omuzlarının üzerinde olsun.”

Nedense bu ifade bana Luca’nın mektubunu hatırlattı ve beni bir saniyeliğine bu andan uzaklaştırdı. Kendime gelip kiminle, nerede olduğumu hatırlamam biraz zamanımı aldı. Jake

kapımı çaldığından beri Luca ilk kez aklıma gelmişti. Bu adamın zihnimi olması gerektiği yerde, anda tutma gibi bir etkisi vardı; Luca'nın davetsizce düşüncelerime tekrar sızdığı şu ânı saymazsak tabii.

“Endişelenme. Kafamın gövdemden ayrılacağı durumlardan kaçınmayı planlıyorum,” dedim.

“Bunu bildiğim iyi oldu.” Beni tekrar öptü; dudaklarıma konan hafif, tatlı bir buse.

“Başka kadınlara da aynı şeyi mi söylüyorsun?”

Geri çekilip bana baktığında bir an için yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi düşünmeme neden oldu. Sonra güldü. “Sana doyamıyorum’ kısmından bahsettiğini varsayıyorum çünkü kafanın gövdeden ayrılması konusu normal sohbetlerde pek gündeme gelmez. Ama hayır. Sorduğun buysa, başka biriyle görüşmüyorum. Ya sen?”

Başımı iki yana sallasam da kendimi Luca’dan gelen son iki mektubu düşünürken buldum. Biraz suçlu hissettiğimi fark edince şaşırdım. Böyle hissetmemeliydim. Luca’ya hiçbir şey için söz vermemiştim. Ona cevap bile yazamıyordum.

“Yani aynı fikirde miyiz?” diye sordu çekingen bir ifadeyle.

Bunun bana kız arkadaşı olmamı teklif etme şekli olup olmadığını merak ettim. Konuyu açan ben olduğum için tam olarak hayır diyemezdim. Zaten hayır demek de istemiyordum. “Evet” demek için ağzımı açtım fakat sonra aklıma gelen bir fikirle duraksadım. “Bunu nasıl resmiyete dökebileceğimizi biliyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Nasıl?”

“İsimlerimizi kuma yazman gerek. Bir kalbin içinde.”

Bir an durup düşündü. Üzerinde oturduğumuz ıslak kuma baktı ve sonra, “Daha iyi bir fikrim var. Arkanı dön,” dedi.

“Ne?”

“Arkanı dön. Sürpriz olmasını istiyorum.”

Ayağa kalkıp ona ve okyanusa sırtımı döndüm. “Ne tür bir sürpriz bu?” diye sordum.

“Göreceksin.”

“Aman Tanrım. Bana evlenme teklif etmeyeceksin, değil mi? Senden hoşlanıyorum ama daha ailenle bile tanışmadım.”

Cevap verirken sesinden güldüğünü anlayabiliyordum. “Biri korkutup kaçırmayı istiyorsan işte şimdi doğru yoldasın.”

“Bu ya da canlı yayına gövdesiz bir kafa olarak çıkmak işe yarıyordur,” dedim.

“Beni korkutmak için yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, Naomi.”

“Ya işlemeye başlasaydım? Tam burada. Ayakta. Şortumdan şarıl şarıl aksaydı.”

“Bir denizanası tarafından sokulduğunu ve fark etmediğimi varsayardım.”

“Ya sana robot olduğumu söyleseydim?”

“O hâlde seni kim yaptıysa mükemmel bir iş çıkarmış derdim.”

İsimlerimizi yazarken eliyle kumu kazdığını duyabiliyordum.

“Ya sana çocuklardan nefret ettiğimi söyleseydim?”

“O zaman ben de onlardan nefret ediyorum.”

“Ya sana şimdi bir bebek istediğimi söyleseydim?”

“Hadi işe koyulalım,” derdim ama bir robotsan evlat edinmemiz gerekebilir.”

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırarak burnumdan güldüm. Daha önce onun gibi birine hiç rastlamamıştım. Bu adamın hayatım boyunca nerede olduğunu merak etmeye başladım. Çıktığım son adamı düşündüm, söylediğim hiçbir şeyi komik bulmuyor gibiydi. Sonra Luca’yı ve yıllar boyunca birbirimize gönderdiğimiz tüm o saçma mektupları düşündüm. Gerçek hayatta nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Acaba onunla da böyle anlaşabilir miydik? Bu düşünceleri bir kenara

bıraktım. Jake'le bu kadar iyi vakit geçirirken Luca'yı düşünmemeliydim.

“Arkamı dönebilir miyim?”

“Bitti sayılır. Bir saniye.” Son rötuşları yaptığını ve eliyle kumu düzelttiğini duyabiliyordum. “Pekâlâ. Dönebilirsin.”

Dediğini yaptım. İsimlerimizi yazmayıp bunun yerine kuma korkunç bir portremizi çizdiğini görünce şaşırdım. İki büyük gülen surat çizmişti: Birinin saçları çıtır çıtır kırmızı deniz yosunundan yapılmıştı, diğerinin de kendisi olduğunu tahmin ediyordum. Kendi yüzünün altına çöp adam vücudu çizmişti. Her ikisinin etrafına da büyük bir kalp çizmiş ve aradaki boşluğu birkaç küçük kalple doldurmuştu.

“Bitirmemişsin,” dedim ben olması gerekeni işaret ederek. “Bana vücut çizmemişsin.”

“Bitti,” dedi. “Eminim bununla karşılaşan herkes kim olduğunu hemen anlar.”

“Bu kadar büyük bir sanatçı olduğunu kim bilebilirdi?” dedim. “Sanat okuluna gitmeliymişsin.”

“Evet ama o zaman morsları kim kurtaracaktı?”

“Eminim onlara güzel bir resim çizebilirdin.”

Kıyıya vuran dalga ayaklarımıza çarpıp okyanusa doğru çekilirken yosundan saçlarımı da beraberinde götürdü ve çiziminden geriye sadece silik bir iz bıraktı.

Hafif pembeleşmiş omzuna dokundum. “Ah, hayır. Burayı atlamışım sanırım. Yanmadığımı söylediğini sanıyordum.”

Şaşırmış bir ifadeyle omzuna baktı. “Bu ilk kez oluyor.”

“Belki de eve dönmeliyiz,” diye önerdim. “Tabii burada kalıp kumdan kale inşa etmek istiyorsan başka.”

“Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de muhtemelen eve gitsem iyi olacak. Yavru kedilere onları bowlinge götüreceğime söz verdim.”

Sıcak kumları aşır otuparka gitmek için sandaletlerimi giydim. "Yavru kedileri hayal kırıklığına uğratmak olmaz. Bir süredir yukarıdan hiç ses duymadım. Bowlingden vazgeçmiş olabileceğini düşündüm."

"Senin için sessiz olmaya çalışıyordum."

"Çok düşüncelisin."

Elimi eline aldı ve arabaya gidene kadar tuttu. Binaya döndüğümüzde Joel resepsiyondaydı.

"İyi günler, Joel."

Kaşlarını çatır yarım ağız bir "Merhaba" diyerek karşılık verdi. Gülümsemem yüzümden silinir gibi oldu. Kuruntu mu yapıyordum emin değildim ama son zamanlarda beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. Jake'e döndüğümde onun da Joel'e kaşlarını çatıldığını gördüm. En azından sonunda yaşlı adamın bize karşı olan tavrını fark etmişti. Bir şey söyleyecek mi diye merak ettim ama söylemedi.

"Postanı kontrol edecek misin?" diye sordum.

Çatılan kaşları normale dönerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Hayır. Önceden etmiştim."

Benim katıma geldiğimizde durakladı ve bir şey bekliyormuş gibi hissettim.

"Bugün çok eğlendim," dedim ona.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan yavaşça geri çekildi. "Ben de." Dairemin kapısına bir bakış attı, sonra gözlerini bana çevirdi. "İçeri gelebilir miyim?"

Her ne kadar bu soruyu sormasını duymaya can atıyor olsam da kendimi iki arada bir derede kalmış hissediyordum. Birlikteyken bütün dikkatimin onda olmasını istiyordum ve aklım sürekli Luca'ya ve yazdığı mektuplara kayarken bunu yapamazdım.

"Belki de ağırdan almalıyız." Bu sözlerin kendi ağzımdan çıktığını duymak beni kahrediyordu. "Sorun olur mu?"

Gülümsedi. "Tabii ki olmaz."

Beni bir kez daha öptükten sonra koridora dönerek merdivenlerin yolunu tuttu. Eve tek başıma girdim. Penelope Hayes'in mutfak tezgâhındaki kartvizitini alıp şöyle bir baktım ve sonra çöpe attım.

Üst kattan gelen yuvarlanma sesleriyle tavanım gümbürdedi. Jake'i yukarıda yavru kedilerle oynarken hayal ederek gülümsedim.

Yirmi Birinci Bölüm

HAYRAN MEKTUBU

“Sen bir dâhisin.”

Salı sabahı beni gördüğünde Patrick Facey’nin bana söylediği ilk sözler bunlar oldu. Yüzü kızarmıştı ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Bir parça korkutucuydu. Onun bu kadar mutlu görünebileceğini bilmiyordum.

“Bunu yazıya dökebilir misin?” diye sordum. “Çünkü dün beni kovmana çok az kalmıştı.”

“Kanalımız hiç bu kadar popüler olmamıştı,” dedi. “Dün Facebook sayfamızda binin üzerinde yeni takipçimiz oldu ve hâlâ gelmeye devam ediyor. Herkes uçan kafana bayılmış.”

“Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun, zammı kabul ediyorum.”

“Çok komik. Aslında seninle yayın süreni uzatman hakkında konuşmak istiyordum. Daha geç saatlere kadar kalman gerekmeyecek ama izleyiciler seni ve ışıltılı kişiliğini daha fazla görebilecekler.”

Bunun onun fikri olmadığını biliyordum. Dün gece haber kanalının sosyal medya sayfasındaki yorumları okumuştum, yorum yapanlar beni daha fazla görmek için kanala yalvarıyorlardı.

Sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atarak düşünüyormuş gibi yaptım. “Yayın süresini ne kadar uzatmaktan bahsediyoruz?”

Omuz silkti. “Bölüm başına bir iki dakika olabilir. Sunucularla şakalaşabilirsin belki. Anette’le konuşmalarını duymuştum. İstedğin zaman komik olabileceğini biliyorum ve bence izleyicilerimiz de bunu görmek istiyor.”

“Fazladan bir iki dakika benim açımdan daha fazla planlama demek. Ayrıca planlamam için bana daha az zaman kalacak. Kulağa daha çok iş çıkacak gibi geliyor. Bu işten benim çıkarım ne?”

“Ekranada daha fazla görüneceksin. Bütün Miami seni izliyor olacak.”

“Haklısın. Daha fazla görünmek iyi bir şey olabilir. Belki daha yüksek maaşlı başka bir iş teklifi alırım ve tüm yeni izleyicilerinizi de beraberimde başka bir kanala götürürüm.”

Dudaklarını sıkı ve kısmen dazlak başı daha da kızardı. “İkimizi de mutlu edecek bir anlaşma sağlayabileceğimize eminim. Aklımda ne var, yüzde beşlik bir zam mı?”

Tavana bakarak bunu ilk kez düşünüyormuşum gibi yaptım. Sonra gözlerinin içine bakıp, “Daha çok yüzde yirmi düşünüyordum,” dedim.

“Y-yüzde yirmi mi? Gerçekten mi?”

“Yüzde yirmi,” diye tekrarlardım sakın bir sesle. Kaşımı kaldırdım.

“Pekâlâ. Tamam. Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Odadan çıktı ve ben de sandalyemi tekrar masama döndürdüm. Saniyeler sonra Anne, bir kolunda yeşil elbisem, diğer elinde benim için hazırladığı kahveyle odaya girdi.

“Patty’nin nesi var? Pek bir telaşlı görünüyordu.”

“Yeni hayranlarımızın bizi izlemeye devam etmesine yardımcı olmak için yayın süremi uzatmak istiyor. Zam yaparsa yapacağını söyledim. İstedğim meblağın hoşuna gittiğini sanmıyorum.”

Kahve fincanını yanıma koyup elbiseyi de yanına bıraktı. “Tam zamanlı yayına başladığında doğru düzgün zam yapma-

mışlardı. Eminim Emmanuel de gittiğine göre, istediğin miktarı karşılayabilirler.”

“Patty’nin Emmanuel ayrıldığında kendisine ve sunuculara zam yapmadığını varsayarsak tabii.”

“Doğru.” Göz ucuyla kıyafetlerini getirdiğim çantaya baktı. “Bunlar benim mi?”

“Kusura bakma, yıkayamadım.”

“Sorun değil. Ben de elbiseni yıkamadım. Etikette sadece kuru temizleme yazıyordu. Ayrıca iki parça şeyi yıkamak için tüm çeyrekliklerini harcamanı da beklemiyordum zaten.”

“Satın alacağım evle ilgili dört gözle beklediğim şey de bu. Çamaşır makinesi ve kurutucu. En azından onları koyabileceğim bir yer.”

“Evet. Onlar kesinlikle şart. Bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi alırsan haftada bir çamaşırlarımı yıkamak için sana gelirim.”

“Belki de yanlışlıkla sana adresimi vermeyi unuturum.”

“Hiç sorun değil. Seni eve kadar takip ederim.”

“Sapık.”

Anne kıyafetlerinin olduğu çantayı alıp beni işlerimle baş başa bıraktı. Yayına normal kıyafetlerle çıkarken izleyicilerimizden herhangi birinin artık sadece uçan bir kafa olmadığım için hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını merak ediyordum. Belki Patrick yeşil elbiseyi yeni üniformam ilan ederdi.

Günün son raporunu tamamladıktan sonra masama geri döndüm. Anne’in elinde bir tomar kâğıtla bir buket çiçeğin yanında durduğunu görünce şaşırdım.

“Bunlar benim için mi?” Abartılı hareketlerle ellerimi birleştirdim. “Ah, Anette. Hiç gerek yoktu.”

“Bir ton hayran mektubu da geldi. Üstelik mektupmanından değil. Gerçek hayran mektupları.”

“Şimdiden mi? Sadece bir gün oldu.”

“İnternetin büyüğü de bu,” dedi. “Sayesinde e-posta gönderebiliyoruz. Sanırım doktor faturalarını ödemek dışında herhangi bir şey için hâlâ normal posta kullanan tanıdığım tek kişi sensin.”

Bana kâğıt yığınını uzattı. “Gelen e-postaları mı yazdırdın?” diye sordum. “Neden sadece ilet tuşuna basmadın ki?”

“Bu şekilde okumanın daha eğlenceli olacağını düşündüm.”

İlk e-postayı okudum, özetle gövdesiz hava durumu raporlama videoma gelen yorumlarla aynıydı. Onları Anne’e geri verip dikkatimi çiçeklere çevirdim.

“Bunları kim gönderdi?” Eğilip derin bir nefes alarak kokularını içime çektim. Biri bana çiçek göndermeyeli uzun zaman olmuştu. Acaba Jake mi yollamıştı?

Küçük beyaz zarfı alıp açtım ve içinden kartı çıkardım. El yazısını hemen tanıdım.

“Luca,” dedim okumaya başlamadan önce yüksek sesle.

Sevgili Naomi,

Bu çiçeklerin içinde milyonlarca mikroskobik böcek yaşıyor ve onları kokladığında tüm böcekler burun deliklerine çekilecek ve artık bir burnun kalmayana dek kıkırdağını yiyip bitirecek.

Xoxo,

Luca

“Sana çiçek mi göndermiş? İlginç.”

“Ayrıca burnumu kaybedeceğimi de söylemiş.”

Notu ona uzattım. Okuduğunda güldü. Ardından kartın arkasını çevirdi ve kaşlarını çatı.

“Ne?” diye sordum.

Kartı bana geri uzattı. “Bu çiçekçinin dükkânı burada.”

“Yani?”

“Bu onun el yazısı, değil mi?”

Yazıyı dikkatlice inceledim. Kartı zarftan çıkardığımda ilk fark ettiğim şey onun el yazısı olmuştu. “Belki de telefonda sipariş vermiştir ve çiçekçinin el yazısı da onunkiyle aynıdır.”

Bunu söylerken bile böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordum. Dün gönderdiği ve aynı gün elime geçen mektubu hatırladım. Anne'e bundan bahsetmek istemiyordum çünkü o zaman mektupta ne yazdığını öğrenmek isteyecekti. Muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Yüzündeki ifadeden içimi okuduğunu görebiliyordum.

“Benim bilmediğim ne biliyorsun?” diye sordu. “Sana bir mektup daha mı gönderdi?”

Ondan sır saklamanın bu kadar zor olması sinir bozucuydu. “San Diego’da olduğunu sanmıyorum.”

“Miami’de olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Dün bir mektup gönderdi. San Diego’dan bir günde gelmiş olmasına imkân yok. Uçan kafamdan bahsediyordu. Bunu yapacağımı önceden bilemezdi.”

“Bundan daha önce bahsetmediğine inanamıyorum. Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Şimdi söylüyorum işte.”

Gözleri kısılırken dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey!” Suratım kıpkırmızı kesildi. Kızarıklığımı gidermesini umarak suyumdan bir yudum aldım.

“Sana çiçek göndermiş. Bunun bir anlamı olmalı.”

“Onları şaka niyetine gönderdi. Notu okumadın mı?”

Anne yapraklardan birine dokundu. “Bu çok güzel bir buket. Ucuz olmasına imkân yok. Biraz pahalı bir şaka, sence de öyle değil mi?”

“Sırf bir şaka için onca masrafa girmek tam onun yapacağı bir hareket.”

Kelimeler ağızımdan çıkarken bile onlara inandığımdan emin değildim. Luca'nın bir çiçekçiye girip benim için bir buket seçtiğini hayal ettim. Acaba ilk gördüğünü mü almıştı, yoksa biraz kafa yormuş muydu? Her ne kadar inkâr etmek istesem de Anne'in haklı olup olmadığını merak ediyordum. Luca'nın mektuplaşmaktan daha fazlasının peşinde olabileceğinden endişeleniyordum.

"Mektubu gönderdiği zarfı sakladın mı?" diye sordu Anne. "Belki posta damgası nereden postalandığını gösteriyordur."

"Zarfları saklamıyorum. Çöpe attım ve sonra çöpü çıkardım. Onu bulmak için çöplüğe dalmaya niyetim yok."

Anne ona güçlük çıkarıyormuşum gibi derin bir iç çekti. "Bir sonrakini sakla. Belki nereden geldiklerini öğrenirsek bu hafta sonu tekrar San Diego'ya gitmek zorunda kalmayız."

"Güzel çünkü tüm bu seyahatler banka hesabımı yıpratmaya başladı. Ayrıca Jake bu hafta sonunu baş başa geçirmek istiyor."

"Ona ne şüphe." Kaşlarını oynattı. "Öğle yemeğine çıkalım mı?"

Öğle yemeği dönüşü apartmana geldiğimde Joel güvenlik masasındaydı. Ben kapıdan girerken gülümsedi. "İyi günler, Naomi."

Dostça karşılaması beni şaşırtmıştı. Onu gördüğüm son birkaç seferde bana soğuk davrandığını düşünmüştüm.

"Merhaba Joel. Nasıl gidiyor?"

"Tek kelimeyle harika." Başıyla postacının doldurmakla meşgul olduğu posta kutularını işaret etti. "Tam zamanında geldin. Bugün bir sürü posta var."

"Mükemmel."

Posta kutumu açıp içindeki ufak posta yığınına aldım. Göz gezdirmeye başladım: fatura, önemsiz postalar ve daha fazla fa-

tura. Yığının en sonuna gelip de o tanıdık el yazısıyla yazılmış adımı ve adresimi görünce içimi büyük bir heyecan kapladı. Sonra Anne'in dediğini hatırladım. İşini bitirmek üzere olan postacıya dönüp Luca'dan son gelen zarfı gösterdim.

"Bana bu mektubun nereden postalanmış olabileceğini söyleyebilir misiniz?"

Adam eğilip zarfa baktı, kaşlarını çattı ve sonra zarfı elimden kaptı. Evirip çevirdikten sonra omuz silkip bana geri verdi. "Postaneden gelmemiş," dedi. "Posta damgası yok. Pul bile yok."

"Ne?" Zarfın arkasını çevirdiğimde haklı olduğunu fark ettim. "Ama posta kutumdaydı. Bu nasıl mümkün olabilir? Belki de iade adresi olmadığı içindir?"

Adam başını iki yana salladı. "Öyle olsa mektubunuz postanede bekletilirdi ve alabilmeniz için posta ücretini ödemeniz gerektiği size bildirilirdi. Bunu kutunuza başkası koymuş olmalı."

Bir süre zarfla baktık. Postacının arkasını dönüp binadan çıkmadan önce birkaç saniye beni izlediğinin farkındaydım. Aklıma tek bir açıklama geliyordu: Luca yaşadığım binaya girmişti. Belki de başkasına bıraktırmıştı. Her halükârda Miami'de olmalıydı.

"Bir sorun mu var, Naomi?"

Başımı kaldırıp Joel'e baktığımda yalnız olmadığımı hatırladım. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Neredeyse bütün gün buradasın, değil mi?"

"Hemen hemen."

"Burada yaşamayan birinin binaya girdiğini gördün mü? Posta kutularının orada dolaşan biri olmuştur belki?"

"Aklıma öyle sıra dışı biri gelmiyor," dedi. Bakışları ellerimdeki posta yığınınına kaydı. "Neye benzediğini tarif edebilir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok." Söylediklerimin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. "Burada yaşamayan ve posta kutularına bir şeyler bırakabilecek kişilere karşı

gözünü dört açabilir misin? Başını belaya sokmak istemiyorum. Sadece kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Gülümsedi. “Benim işim bu.”

“Pekâlâ. Teşekkür ederim.”

Yukarı çıktım ve içeri girdiğimde çiçekleri mutfak masamın üzerine koyup zarfı açtım.

Sevgili Naomi,

Sana iki yıldır yazmadığım için üzgün olduğumu söylemiş miydin? Çünkü öyleyim. Gönderdiğin son mektubu bulduğumda çoktan taşınmıştın ve gönderdiğim tüm mektuplar bana geri gönderildi. Sen bana yazdığında da aynı şey olmuş olabilir. Yani ben öyle olduğunu varsayıyorum. Belki de bana bir daha yazmaya çalışmamışsındır. Ama bunun aksini umuyorum.

Gönderdiğin son mektup hâlâ duruyor. Eski sevgilim onu bulmuş ve yedi ay boyunca benden saklamış. Sanırım bana onunla evlenmememi ve gelip seninle saklanabileceğimi söylemeden hoşlanmamış. Keşke o mektubu daha önce alsaydım. Onunla bu kadar uzun süre kalmazdım ve teklifini kabul ederdim.

Tekliften bahsetmişken, hâlâ geçerli mi? Çünkü beni kabul edersen gelip seninle saklanmak isterim. Senin olmaya hazırım, tek bir sözüne bakar.

Sevgiler,

Luca

Dizlerimin neden bu kadar titrediğini bilmiyordum. Bunca yıl sonra neden söylediklerinin böyle hissetmeme neden olduğunu anlamıyordum. Ona iki yıl önce gönderdiğim son mektubu hatırladım. Onu benimle saklanmaya davet ettiğim için kaçınılmaz olarak benimle dalga geçtiğinde ne cevap vereceğimi

uzun uzun düşünmüştüm. O satırları yazarken söylediğimde ciddiydim. Belki teklifimi kabul etmesini beklemiyordum ama bunu yazdığımda kendimi yalnız ve belki de biraz cesur hissediyordum.

Bir değişiklik yapmak istiyordum, bu yüzden başka şehirlerde iş aramaya başlamıştım. O zamanki erkek arkadaşım benimle taşınmak için hayatında köklü bir değişiklik yapmak istemediğinden ayrılma kararı almıştık. Mantıklı olan da buydu. Uzun süredir birlikte değildik. Luca'nın nişanıyla ilgili mektubu birkaç gün sonra almıştım. Her yerde ayrılık rüzgârları esiyordu ve kulağa evlenmek istiyormuş gibi gelmemişti. Belki de bir yanımda bencillığe kapılmış, düzenini kurduğunda bana yazmayı bırakacağından korkmuştu. Sonraki iki yıl boyunca ondan haber alamayınca da bu korkum doğrulanmış gibi görünmüştü.

Bir süre, ona o son mektubu gönderdikten sonra kapıma gelip gelmeyeceğini merak etmişim. Ama sonra Miami'ye taşınmıştım ve yeni adresim onda olmadığı sürece bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Ancak gönderdiğim bir sonraki mektup iade edilmişti, ondan sonraki de. Luca'nın evlendiğini ve artık bana yazmak istemediğini kabullenmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürmüştü.

Keşke şimdi ona cevap yazabilseydim. Keşke ona mesaj göndermek için saçma sapan bir şekilde hava durumu raporlarımı kullanmak zorunda kalmasaydım. Yırtık, mühürsüz zarfa baktım ve aklıma bir fikir geldi.

Bu duruma gereğinden fazla kafa patlatıyordum.

Yatak odamdan bir defter ve kalem buldum, sonra mutfak masasına dönüp yazmaya başladım.

Sevgili Luca,

Ne zamandır Miami'desin? Yaşadığım binaya girip çıktığını biliyorum. Ürkmeli miyim yoksa sonunda sana

cevap yazabildiğim için mutlu mu olmalıyım emin değilim. Belki de Georgia'ya dönüp eski arkadaşlarını rahatsız etmeyeyim diye bunu çözmemi istemiştir. Bu yüzden mi zarfa pul yapıştırma zahmetine girmedin?

Buraya ilk taşındığımda sana yeni adresimi göndermeye çalıştım ama çoktan taşınmış olmalısın çünkü mektup bana geri gönderildi. Bir gün kapıma geleceğini umuyordum. Aslına bakarsan hâlâ umuyorum.

Sevgiler,

Naomi

Mektubu katlayıp bir zarfa koydum. Ağzını kapatırken ellerim titriyordu. Bir süre gözlerimi mektuba diktim ve bunu gerçekten okumasını isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım. Gerçekten kapıma dayanmasından korkuyordum. Bunun beni neden korkuttuğunu bilmiyordum. En kötü ne olabilirdi ki? Yıllardır adresimi biliyordu ve bunca zaman gelip de beni öldürmeye kalkmamıştı. Ama korktuğum şey bu değildi. Neden korktuğumu da tam olarak bilmiyordum.

Zarfin üzerine adını yazdım. Ne adres ne başka bir şey ekledim. Ayakkabılarımı giyip aşağı indim. Joel'un yanından geçip zarfı posta kutularının üstündeki rafa, Luca'nın binaya geri döndüğünde görebileceği bir yere yapıştırdım.

Arkamı döndüğümde Joel kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. "O ne?"

"Yem," dedim. "Kimin aldığını görürsen bana haber ver."

Karşılık olarak homurdanmakla yetindi. Ben de daireme geri döndüm.

Yirmi İkinci Bölüm

BENİ DÜŞÜN

Bu gece rüyamda Luca'yı gördüm. Başlarda masumdum. Apartmandan çıkıyordum ve o da kaldırımda durmuş, yola bakıyordu. Nasıl olduğunu anlamasam da bir şekilde o olduğunu biliyordum. Adını söylediğimde arkasını döndü ama yüzünü göremeden kendimi başka bir yerde buldum. Evimdeydim, o da buradaydı. Etraf karanlık olduğu için onu göremiyordum. Bir belirip bir kayboluyordu. Bir an yanı başımdayken bir an sonra ona uzandığımda duman olup uçuyordu sanki. Ellerim içinden geçip gidiyor, o ise öbür yanımda durmuş, bana gülüyordu. Yere düştüm ve bir baktım ki bacakları benimkilere dolanmış. Ona dokunmaya çalıştım ama çekildi ve dokunabildiğim tek şey bir battaniye oldu. Zemin battaniyelerle kaplıydı.

Elleri vücudumda gezinirken kulağıma haberlerde kafamın uçtuğunu görmenin onu nasıl tahrik ettiğini fısıldadı. Tekrar ona uzandım, bana o kadar yakın olmasına rağmen tek hissedebildiğim battaniyenin kumaşı oldu. Bana gülüp neden onu daha önce bulmaya çalışmadığımı sordu. Sinirlenmeye başlıyordum. Sadece ona dokunmak, gerçek olduğunu bilmek istiyordum ama ne kadar uğraşırsam battaniyelere o kadar çok dolanıyordum, ta ki onu artık hiç hissedemeyene kadar.

Kapımın çalınmasıyla irkilerek uyandım. Karartma perdelerimi çektiğim için gecenin bir yarısı gibi gelliyordu ama başu-

cumdaki saate baktığımda akşamın yedisi olduğunu gördüm. Bir saattir uyuyordum. Homurdandım. Uyanır uyanmaz rüyamı bölen kişiye kapıdan bağırmak istedim. Luca'yı bulmaya çok yaklaştım. Bütün vücudum alev alev yanıyordu. Rüyamda ona ulaşabilseydim ne yapardım bilmiyordum. Çok önemli bir şeyi gün ışığına çıkarmanın eşiğindeymişim gibi gergin hissediyordum. Bacaklarımın arasında sıcak bir sızı hissettiğimde bunun ne olduğunu bildiğimi fark ettim. Burada, benimle yatağında olmasını istemiştin. Erotik bir rüya görmek üzereydin. Hem de Luca'yla ilgili.

Uykumu kim böldüyse bunu tam zamanında yapmıştı, gerçi bunun bilincinde olmanın iyi bir şey olduğundan emin değildim. Ellerimi yüzüme götürdüm ama gözlerimi kapadığımda tek gördüğüm rüyamdan kesitler oldu. Vücudum ateş gibi yanıyor, tenimi kaplayan terle parlıyordu. Her ne kadar az önce zihnimde olup biteni düşünmek istemesem de bunun neden olduğunu biliyordum. Jake'le geçirdiğim onca zaman –dokunmalar, flörtler ama asla bundan daha ileri gitmemeler– Luca'dan gelen ve daha fazlasını istediğini ima eden mektuplarla birleşince ortaya böyle bir sonuç çıkmıştı. Bedenim bir kez daha ne hissedeceğini bilmiyor, zihnimi olmadık düşüncelere sürüklemeye çalışıyordu.

Yavaş yavaş kendime gelirken kapımı çalanın kim olabileceğini merak ettim. Muhtemel seçenekleri düşünmeye başladım. Belki binada yangın çıkmış ve alarm çalmamıştı. Belki de sadece bir meteoroloji uzmanının çözebileceği acil bir durum vardı. Eminim acil bir durum varsa kapıyı tekrar çalarlardı. Belki de binada yaşamayan ve şu anda yatakta olduğumu bilmeyen birisiydi.

Yattığım yerden doğrulduğumda battaniyem üzerinden kayıp düştü. Luca için posta kutularının üzerine bıraktığım mektubu düşündüm. Gerçekten o olabilir miydi? Şimdiden ona mektup bırakıp bırakmadığımı kontrol etmek için geri mi gelmiş?

Dairemdeki tüm ışıkları açarak kapıya doğru ilerledim. Düzgün görüldüğümünden emin olmak için banyoya uğramayı düşünsem de bundan vazgeçip koridordaki aynanın önünde saçımı düzeltmekle yetindim. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

Kapının öbür tarafında Jake'i gördüğüme neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Gelenin o olduğunu tahmin etmeliydim. Bir dakika önce rüyamda gördüğüm şey için bir anda kendimi suçlu hissettim.

"Bu kadar geç geldiğim için üzgünüm," dedi. "Kötü bir gün geçirdim ve sadece... Seni görmeye ihtiyacım vardı."

Kapımı biraz daha aralayıp onu içeri aldım. Koridorumun sonunda durup odaya baktı. Kötü bir gün geçirdiğini bilmek rüyam konusunda daha da suçlu hissetmeme neden oldu, sanki kafamın içinde neler olup bittiğini bilemeyecek olsa da gününün boktan geçmesine bir şekilde katkıda bulunmuşum gibi. Acaba Joel lobiye başka bir adam için not bıraktığımdan bahsetmiş miydi?

"Günün neden kötüydü?" diye sordum. Karşısındaki koridor duvarına yaslandım.

Elini yukarı götürüp ensesini ovuşturdu. "Ailevi şeyler," dedi iç çekerek.

Daha önce büyük bir ailesi olduğundan bahsetmişti. Kardeşi olan insanlara hep imrenmişimdir ama sanırım bunun da kendine has zorlukları vardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Konuşmak ister misin?"

Jake başını iki yana salladı. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısık çıktı ki onu zar zor duyabildim. "Sadece bir süre daha hiçbir sorun yokmuş gibi yaşamak istiyorum."

Sorunun ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama sanırım kendisini daha iyi hissetmesine nasıl yardımcı olabileceğimi biliyordum. Ben bunları düşünürken gözleri vücudumda gezindi

ve bu koridorda en son durduğumuzda olanları hatırladım. Luca'yla ilgili gördüğüm rüyada çakılan kıvılcım yeniden alevlendi. Belki de o rüya ve Luca hakkındaki istenmeyen düşünceleri durdurmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Ona bir adım daha yaklaşıp ellerimi beline koydum. Bu kadar hafif bir dokunuş bile onu etkilemiş gibi keskin bir nefes aldı. Ona daha yakın olabilmek için parmak uçlarıma yükseldim. Onun da boynunu aşağıya doğru eğmesiyle dudaklarımız ortada buluştu. Başta yumuşak ve tatlıydı ama uzun sürmedi. Kolları beni sardı, elleri göğüs kafesimden belime, kalçama ve daha aşağılara doğru kaydı. Beni ne zaman duvara taşıdığından emin değildim ama bir an sonra sırtımın duvara yaslandığını ve vücudunun benimkine bastırıldığını fark ettim. Bu sefer kendini tutmuyordu. Bana doğru ittiği ağırlığı bacaklarımın arasına oraya aitmiş gibi oturuyordu. Kalçalarını benimkilere doğru bastırarak hareket ettiğinde şişkinliğini hissedebiliyordum.

Elimi aşağıya götürüp eşofmanının üzerinden ona dokundum.

“Ağırdan almaya ne oldu?” diye sordu.

“Fikrimi değiştirdim. Sorun olur mu?”

Başını iki yana sallarken belli belirsiz fısıldadı, “Hayır.”

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” dedim ona. “Temiz misin?”

Başıyla onayladı. “Test yaptırdım.”

“Ben de.” Eşofmanın belini aşağı çektim ve... “Vay canına. Bu...”

Büyük olduğunu söylemek istedim ama kendini beğenmiş gülümsemesinden bunu zaten bildiğini anlayabiliyordum. Onu elime alıp okşamaya başladım. Teni pürüzsüz ve sıcacıktı, o kadar sertleşmişti ki sadece bana yapabileceklerini düşünmek bile bütün bedenimi titretirken bacaklarımın arasında tatlı bir sızı duymama neden oldu.

“Bunu sevdim,” diye mırıldandı. Yüzünü saçlarıma gömdü. Sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Kalçamda gezinen elini şortumun belinden içeri kaydırды ama daha ileri gitmedi. Elini tutup biraz daha aşağı indirdiğimde devanını kendisi getirerek bacaklarımın arasındaki o hassas noktaya ulaştı. Parmaklarını içimde hissetmemle vücudumu bir titreme aldı. Onları tekrar hareket ettirdiğinde bu sefer nefesim kesildi.

“Çıkar şunu,” dedi diğer eliyle tişörtümü çekerek.

Üstümü çıkarmak için elimi üzerinden çektim fakat daha derine girerek inlememe ve istemsizce omuzlarına yapışmama neden olduğunda bu eylemim yarıda kesildi. Tekrar denedim ama yine aynı şeyi yapınca tişörtü bırakmak zorunda kaldım.

“Böyle yapmaya devam edersen tişörtü...” Sesimin fazla çıkmasına engel olmak için omzunu ısırdım.

Geri çekilerek tişörtümü başımın üzerinden sıyırdıktan sonra kendininkini de çıkarıp yere attı. Beni kucaklayıp kaldırarak sırtımı duvara yasladı, gövdem onunla bütünleşmişti. Bacaklarımı beline doladım. Kulağımdan başlayarak çeneme, boynuma ve göğsüme öpücükler kondurdu. Memelerime geldiğinde hiç acele etmeden hareket ederek ilgisini ikisinden de esirgemedi. Parmaklarım saçlarındaydı ve meme ucumu ağzına aldığı anda bacaklarımı ona daha sıkı sardım. Durmadı, meme ucuma vurduğu dil darbeleriyle bende dayanacak güç bırakmayana dek devam etti. Daha önce orgazma hiç bu şekilde yaklaşmamıştım. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Daha fazla dayanamayarak kendimi geri çektim. Gözlerinde ilkel bir ifadeyle bana baktı.

“Sana ihtiyacım var,” dedim ona. “Şimdi.” Yatak odasıyla aramızdaki mesafeyi düşündüm. Çok uzaktık. “Beni kanepeye götür.”

Beni kucağından indirmeden kanepeye taşıdı, ardından sırtüstü yatırarak pijamamın altını çıkardı. Külotum da bera-

herinde inmişti. Beni tamamen çıplak gördüğünde dudaklarından titrek bir nefes döküldü.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Ivet. Ciel buraya." Uzandığım yerden doğruldum ve onu da beraberimde kanepeye çektim.

Bacaklarımın arasına yerleşirken sertliğinin ucunun karnımı okşadığını hissettim. Kendini konumlandığında hemen içime girmedi. Bunun yerine olduğu yerde durarak dudaklarını boynumda, kulağımda ve yanaklarımda gezdirdikten sonra benimkilerle buluşturdu. Altdudağımı dişlerinin arasına alarak hafifçe çekti.

Bacaklarımı sırtına dolayıp onu kendime daha da yaklaştırmak için içime girmesini sağlamaya çalıştım. Karşı koyduğunda o kadar yakındık ki delireceğimi sandım.

"Lütfen," diye fısıldadım kulağına. Kalçasını sadece beni yalvartacak kadar yaklaştırdı. "Daha fazla."

Ağır ağır hareket ediyordu ve içime ittiği her santimde daha önce hiç tatmadığım bir zevke daha da yakınlaşıyordum. Daha önce kimse beni onun gibi heyecanlandırmamıştı. Tamamen girdiğinde ben çoktan yolu yarılamıştım. İçimde ileri geri hareket edilmesini hissederken omuzlarını kavrayan parmaklarım kasıldı.

Yüzünü boynuma gömdü, tenimi okşayan nefesi sıcacıktı. Benimle sevişirken sanki ilk seferimizmiş gibi hissetmiyordum. Tam olarak neyi sevdiğimi biliyormuş gibi hareket ediyordu. O noktaya gelene dek neyi sevdiğimi bildiğimden bile emin değildim, o ise derinliklerime ulaşarak beni daha fazla dayanamayacağım kadar yükseğe çıkarıyordu. Doruk noktasına ulaştığımda da durmadı. Kalçalarını benimkilere doğru her itişinde beni daha önce hiç hissetmediğim yepyeni bir seviyeye taşıyordu. Bütün kontrolümü yitirmeme rağmen yine de ona doyamıyordum. Kollarım onu daha sıkı sardı, bedenim onun-

kinin etrafında titrerken bacaklarım onu daha yakına çekiyordu. Komşularımın beni duyabileceğini umursamadan inledim. Şu anda önemli olan tek şey oydu, bunun ne kadar şahane bir his olduğu ve hayatımın geri kalanında bu anın içinde nasıl yaşayabileceğimdi.

İçimde yarattığı sarsıntı durulmaya başladığı sırada dudaklarım yapıştı ve kendini daha derine iterek vücudumu son bir zevk dalgasıyla doldurdu.

Bir süre öylece uzandık; ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum, bacaklarım hâlâ beline dolanmış hâldeydi. Bedenlerimiz yavaş yavaş gevşerken ikimiz de nefes nefeseydik. Üzerimden çekilerek yana yuvarlandığında kanepenin sırtıyla onun arasında kaldım.

Bir parça kendime geldiğimde iç çektim ama ağzımdan bir kahkaha gibi çıktı. Tepkim onu keyiflendirmiş gibi gülümsedi.

“Bu iyiydi,” dedim ona, egosunu körüklemeyi umursamadan. “Çok iyiydi.”

Bir an için birbirimizi izledik. Oturma odasının loş ışığında bile mavi gözleri insanın içine işliyordu. O gözlere bakmaktan usanacağımı hiç sanmıyordum.

Gözlerim onunkilerden çiçek buketini bıraktığım sehpayaya kaydı. Ben tam onları fark edip etmediğini merak ederken omzunun üzerinden bakışlarımı takip etti ve buketi gördü. Bana kimden geldiğini sormasını beklesem de sormadı.

“Uyandırdıysam üzgünüm,” dedi ve dikkatini tekrar bana çevirdi.

“Şikâyetçi değilim. Yine de bir dakika önce hiç de üzgün görünmediğini söylemeliyim.”

Jake başını iki yana salladı. “Yakalandım. Sanırım o kadar da üzgün değilim.”

“Yine de uyumam gerekiyor. Beni uyurken izlemek sorun olmayacaksa burada kalabilirsin.”

“Yatağının ayakucunda oturabileceğim bir sandalyen var mı?”

Burnumdan güldüm. “Var ama beni hemen yanımdaki yastıktan izlemeni tercih ederim. Böylesi daha az ürkütücü.”

“Güzel,” dedi. “Çünkü seninle işim henüz bitmedi.”

Yatak odasına kadar peşimden geldi ama ışığı kapatmama engel oldu.

“Seni görmeyi seviyorum,” dedi. “Her bir santimini.”

Öncesinde o kadar yakındık ki manzaranın tadını tam olarak çıkaramamıştım. Onu daha önce iki kez üstsüz görmüştüm, plajda ve Anne’le San Diego’dan döndüğümüz sabah ona koşarken rastladığımızda. Buna rağmen onu yatak odamda bu şekilde görmek nefesimin kesilmesine neden oldu. Parmaklarımı sert göğsünde ve biçimli karnında gezdirdim. Dokunuşumla gözlerini karanlık bir ifade bürüdü.

“Gerçek misin sen?” diye sorduğumda sırıttı.

“Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim,” dedi. Mememi avuçladı, sonra elini kalçama götürerek parmak uçlarını kıvrımlarımda gezdirdi. “Kendine bir bak.”

Sonunda yatağa vardığımızda ağırdan alsa da az önceki gibi benimle oynarcasına hareket etmiyordu.

Bu sefer elleriyle ve ağzıyla vücudumu keşfetti, ben kıvranıp daha fazlası için yalvarana kadar her santimimi öptü. Bacaklarımı ayırdı ve içime girerek bana istediğimi verdi.

İlk seferkinden daha yavaş ve daha tatlı olmasına rağmen tutkusundan bir şey kaybetmemişti. Sona erdiğinde kollarını bana doladı. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım. Kalbinin düzenli atışını hissedebiliyordum, dünyanın geri kalanının sesini bastıran sabit bir ritimle çarpıyordu. Daha önce başka birinin kolları beni sarmışken kolay kolay uykuya dalamazdım ama bu durum artık değişmişti.

Bu sefer rüyamda mavi gözler, uçaklar ve cevapsız mektuplar gördüm.

Bir süre sonra ışığı kapatmak için yataktan kalktığında uyandım. Henüz gece yarısı bile olmadığından birkaç saat daha uyuyabilirdim. Bir an için gittiğini sansam da şiltenin onun ağırlığıyla bükülüp battaniyelerin hareket etmesinden yatağa geri döndüğünü anladım. Kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı.

Karanlıkta kokusunu içine çektim. Elimi sırtının pürüzsüz teninde ve güçlü kolunda gezdirdim. Uyluğumun arkasını okşayan parmak uçları bir aşağı bir yukarı hareket ederken bacaklarımın arasını tatlı bir karıncalanma hissi kapladı. Sabah iş gitmeden önce biraz uyumam gerekiyordu ama dokunuşu beni çıldırtıyordu. Onu istiyordum. Şimdiye kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Biraz daha yaklaşip kalçasıyla beni dürttü. Onun için bacaklarımı araladım. Elini bacaklarımın arasına götürdü ve bana dokundu, önce nazikçe okşadı, sonra sanki beni doruğa ulaştırmak için tam olarak ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi daha derine inerek ovmaya devam etti. Ona uzandım fakat o karanlıkta elime gelen tek şey battaniye oldu. Battaniyeyi aradan çekmeye çalışsam da onun etrafına doladığımla kaldım ve tek yaptığım bizi daha da dolaştırmak oldu. Sanki o gelmeden önce gördüğüm rüyaya geri dönmüştüm ama şimdi çok daha gerçektir. Bana dokunuyordu ama aramızdaki battaniye yüzünden ona bir türlü uzanamıyordum. Battaniyeyi üzerimizden atamamam komiğine gitmiş olacak ki kesik nefeslerle gülmeye başladı. Beni bu çileden azat etme zahmetine girmeden bana dokunmaya devam etti. Nefes nefese zevkin doruklarına tırmanırken tam zirveye ulaşacağım sırada ağzımdan Luca'nın adı kaçiverdi. Fısıldar gibi bir iniltiyle çıkmıştı, o kadar boğuktu ki ben bile tam olarak anlayamamıştım. Ama duymuştum. Odanın sessizliğini bölen tek ses buydu ve Jake'in de duyduğunu biliyordum çünkü parmakları hareket etmeyi bırakmıştı. *Ha siktir.*

Bir an karanlıkta öylece yattım. Hâlâ benimkine yaslanmış bedenini hissedebiliyordum, eli hâlâ bacaklarımın arasında duruyor ama hareket etmiyordu. Ardından kıpırdandı ve ben özür dileyip kendimi açıklamaya çalışmak üzereyken birden üzerime çıktığını fark ettim. Dediğimi anlamamış olmalıydı. Muhtemelen bunun sadece garip bir inilti olduğunu düşünmüştü. Battaniyeyi üzerimden itti ve ben ne olduğunu anlamadan bacaklarımı ayırıp içime girdi. Adının yanlış söylenmesine kızmış biri gibi değildi, yavaşça hareket ediyordu. Bir süre sonra beni az önce parmaklarıyla çıkardığı noktaya geri getirdi. Orgazma eriştiğimde ağzımdan başka bir şey çıkmasından korkarak omzunu ısırdım.

Çok geçmeden o da boşaldı ve üzerimde durmaya devam ederek bedeniyle beni yatağa hapsetti. Karanlıkta yüzünü göremesem de nefesini hissedebiliyordum ve beni izlediğini biliyordum. Aldığımız her derin nefeste göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyordu. Bana Luca'nın kim olduğunu sormasını ya da en azından az önce ne söylediğimi sormasını bekledim ama sormadı. Sonra da yanıma yuvarlanıp uyuyakaldı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

SORUNUMUZ VAR

Sevgili Naomi,

Miami'ye geleli biraz oldu. Senin de burada yaşadığını öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı sen düşün. Dünya ne kadar küçük. Sonunda bana nasıl cevap yazacağını bulduğuna sevindim. Pes edip bir sonraki mektuba adresimi yazmaya çok yakındım. Sanırım artık buna gerek kalmadı.

Bu bir meydan okuma mı yoksa davet mi? Çünkü bir davetse, bunu açıkça belirtmeni istiyorum. Beni istediğini söylemeni istiyorum.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Sana umut verdiysem özür dilerim. Muhtemelen biriyle görüştüğümü belirtmem gerek. Amacım seninle flört etmek değildi ve bence sen de benimle flört etmeyi bırakmalısın.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Bahse glrerim benim kadar seksi değildir. Karşılaştırmak istersen bir fotoğraf gönderebilirim?

Xoxo,

Luca

Sevgili Luca,

Bakıyorum da hâlâ her zamanki gibi çalımından geçilmiyor. Gerçek hayatta da bu kadar sapık mısın yoksa sadece kalem kâğıdın arkasına saklanırken mi böyle davranıyorsun?

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Sadece yüzümün masum bir fotoğrafım kastetmiştim. Çük fotoğrafından mı bahsediyorum sandın? Hadi ama! Artık lisede değiliz. Şaka bir yana, erkek arkadaşının mektuplarımızdan haberi var mı? Çünkü bir ilişkiyi nasıl mahvedebileceklerini zor yoldan öğrendim. Herhalde onları okuyan herkes sana âşık olduğumu anlardı.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Hiç tanışmamışken bana âşık olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Böyle hissettiğini düşünüyorsan, bunu bana daha önce söylemeliydin. Artık çok geç.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,
Çok geç değil.
Sevgiler,
Luca

Mektuplar artık o kadar sık gelmeye başlamıştı ki ona nasıl cevap yazacağımı şaşırmıştım. Cuma sabahı hâlâ posta kutuma bıraktığı son mektubu düşünüyordum. Ne cevap yazacağımı bilmiyordum. Ne kadar kaba ya da küçümseyici davrandığımın bir önemi yok gibiydi. Cevap yazmaya devam ediyordu ve ben de onu düşünmeden edemiyordum.

“Çamaşır yıkarken ilginç bir şey buldum.”

Anne’in beni korkutmasına artık izin vermediğimi sanıyordum ama sesini duyduğumda çığlık atarken neredeyse sandalyemden düşecektim. Dönüp ona baktım.

“Yetti artık. Sana metal topuklu bir ayakkabı alıyorum,” dedim ona. “Ayakkabıların fazla sessiz.”

“Ben sinsi bir yılanım,” dedi Anne. “Ama sen daha da sisisin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bundan.”

Bana buruşmuş bir defter kâğıdı fırlattı. Kâğıt kucağıma doğru süzüldü ama beni tamamen ıskalayarak yere düştü. Onu alıp elimle düzelttim. “Siktir.”

Elbiselerini geri vermeden önce bu mektubu Anne’in cebinden çıkarmayı unutmuştum. Plaja gittiğimiz gün Jake evime geldiğinde gizlice içine attığımı hatırladım.

“Bu, flört uygulamalarında aldığım tüm o ürkütücü mesajlarla yarışır. Haber bültenini izlemek onu tahrik mi etmiş? Bu

küçük gelişmenin bahsetmeye değer olduğunu düşünmedin mi? Peki ya evine gönderdiği diğer mektuplar? Sana başka ne söylüyor?”

Mektubu katlayıp klavyemin altına koydum. “Seni ilgilendirmez.”

“Bu adamı bulabilmek için seninle üç farklı eyaleti dolaştım. Lisede sana gönderdiği tüm mektupları okumama izin verdin. Ne zamandan beri beni ilgilendirmiyor?”

Homurdandım. “Sorun olmaya başladığından beri.”

“O ne demek? Neler oluyor?”

Ona ne kadarını anlatmak istediğimi düşünerek iç çektim. “Bir süredir ona cevap yazıyorum.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sana adresini mi verdi? Nerede yaşıyormuş?”

“Hiçbir fikrim yok. Daireme yolladığı mektupların posta damgası olmadığını fark ettim. Miami’de bir yerde.”

“Pekâlâ. O hâlde ona nasıl cevap yazıyorsun?”

“Mektupları apartmanın içine bırakıyorum. Onları alıp geri yazıyor.”

Gözleri öyle irileşti ki yuvalarından fırlayacaklar diye ödüm koptu. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Yaşadığım binaya mı girip çıkıyor? Ha siktir, Limoni. Bu ufak ayrıntıyı ne zamandır saklıyorsun?”

“Bu en kötü kısmı bile değil.” Gözlerimi kapadım. Bunu ona söylediğime inanamıyordum ama içimi dökmek de iyi geliyordu. Güvenip açılabileceğim başka kimsem yoktu.

“Devam et,” dedi dürterek.

“Onu düşünmeden duramıyorum.”

Anne dudaklarını büzdü. “Onu ne şekilde düşünüyorsun?”

Söyleyeceğim şeye vereceği tepkiye karşı kendimi hazırlayarak yüzümü buruşturdum. “Erotik rüya gördüm. Yani tam anlamıyla erotik bir rüya değildi ama yakın bir şeydi.”

“Luca’yla mi ilgili?” Sesi o kadar tiz ve yüksek çıktı ki kanal-daki herkesin onu duyabildiğinden emindim.

“Hepsi bu kadar da değil. Hemen sonrasında Jake geldi ve biz, bilirsin...”

“Seviştiniz,” dedi boşluğu doldurarak.

“Onun adını söyledim.”

Kaşlarını çattı. “Kimin adını?”

“İnlerken Luca’nın adını söyledim. Ne oldu bilmiyorum. Onu düşünmüyordum bile. Kendimi berbat hissediyorum.”

“Off. Bu egosunu incitmiş olmalı.”

“Ne dediğimi anlamadı sanırım. Tanrı’ya şükür.” İç çektim.

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Yani artık bunun sadece eğ-lenceli bir kaçamak olduğunu düşünmüyor musun? Jake’le?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bundan fazlası var. Ona karşı bir şeyler hissediyorum ama neden Luca’yı düşünme-den edemiyorum?”

“Çünkü Luca’ya karşı da bir şeyler hissediyorsun,” dedi Anne.

Çaresizce güldüm. “Aynı anda iki erkeğe karşı bir şeyler hissedemem.”

“Ne yapacaksın peki? Jake’le çıkarken Luca’ya yazmaya devam edersen olmadık zamanlarda onun adını söylemeye devam edeceksin.”

İç çektim. Haklı olduğunu biliyordum. Bunu ben de düşün-müştüm. Ancak iki yıl boyunca ondan haber alamadıktan sonra, şimdi nihayet cevap yazabiliyorken onu bırakmaya gönlüm el vermiyordu.

“Bir şeyleri kaçırıyormuşum hissini içimden atamıyorum. Luca’ya beşinci sınıftan beri yazıyorum. Bir şekilde ikimiz de Miami’ye gelmişiz. Kadere hiç inanmadım ama ya bu kaderse? Ya evren bana ona bir şans vermem gerektiğini söylüyorsa?”

Bana saçmaladığımı ve her şeyi oluruna bırakmam gerektiğini söyleyeceğini umuyordum. Luca’yla hiç tanışmamıştım

ve gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Ayrıca Jake'e âşık olduğumu çoktan itiraf etmiştim. Sadece kâğıt üzerindeki kelimelerden ibaret olan Luca'nın aksine Jake gerçektir, buradaydı ve onu tanıyordum.

"Bence kader, ruh eşleri falan hepsi safsata," dedi. "Ama bir düşünsene, Naomi. Luca'ya çoğu insanın evliliklerini sürdürebildiğinden daha uzun süredir yazıyorsun. Beni yanlış anlama. Sana Jake'i terk et demiyorum. Ama belki Luca'ya bir şans vermelisin. Tanış onunla."

"Az önce onun mektubunu gelen kutundaki ürkütücü adamlarla kıyaslıyordun, şimdi de onunla tanışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Bunu yapmazsan her zaman aklında bir soru işaret olarak kalacak. Hem kim bilir? Belki onu Jake'ten daha çok seversin."

"Bilmiyorum. Öylesi de yanlış geliyor. Ona başka kimseyle görüşmediğimi söylemiştim. Sevgili olduk gibi bir şey. Ayrıca sırf Luca'nın gerçek hayatta tam bir ucube olduğunu öğrenmek için ondan ayrılmayacağım. Ayrıca ondan gerçekten hoşlanıyorum. Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ hissetmemiştim."

"O zaman Luca'ya onunla arkadaş olarak görüşmek istediğini söyle. Üçüncü bir kişiye ihtiyacın olursa ben de gelirim. Ama aralarında bir seçim yapmalısın, Limoni. Birini düşünürken diğeriyle yatamazsın. Bu doğru değil."

Arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geldi. Sandalyemde döndüğümde her zamankinden de kırmızı bir suratla kapıda dikilen Patrick'i gördüm.

"Kesinlikle konuşmanın yanlış bir ânına denk geldim," dedi. "Anette. İşinin başına dön."

"Tabii, patron," dedi Anne alaycı bir asker selamıyla. Bana doğru eğildi ve Patrick'in ardından odadan çıkmadan önce "İkisinden birini seç," diye fısıldadı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

MİAMİ'YE GEL

Luca

Dallas'tan ayrılırken nereye gideceğimden emin değildim. Ben de San Diego'ya geri döndüm. Yanıma kıyafetlerim, temel gereksinimlerim ve Naomi'den gelen mektuplarla dolu bir kutudan başka bir şey almamıştım. Mobilyalarımın çoğu taşınmadan önce satılmıştı ve kalanını da Penny'yle kavga etmek istemediğim için geride bırakmıştım. Eski işime geri dönebilmiştim. Gideli sadece bir ay olmuştu ve henüz yerime birini almamışlardı. Benim daireme başka biri taşınmıştı, bu yüzden Ben ve Yvette'in evindeki boş odada kalmaya başlamıştım.

Pek ideal bir durum değildi. Ben ve Yvette üniversiteden hemen sonra evlenmiş, dokuz ay sonra ilk çocuklarını dünyaya getirmişlerdi. Ben taşındığımda üçüncü çocukları doğmuştu. Sürekli bir bağırış çağırış ve ağlama vardı, evin her yeri oyuncaklarla kaplıydı ve herkes daima bir yerlere yetişmek için acele ediyor gibiydi. Tam bir kaostu.

Penny'den ayrıldığım için üzgün değildim ama sanki herkes üzülmem gerektiğini düşünüyordu. Oysa ben her şeyden öte, rahatlamıştım. Bu ilişkiyi çok daha önce bitirmeliydim.

Yeni geçici evime yerleşir yerleşmez Naomi'ye cevap yazdım. Üç çocuğun ve annelerinin aynı anda uyuduğu nadir anlardan

birinde mutfak masasına oturdum. Ben odaya girdi ve beni kâğıt kalemle otururken gördüğünde kafasını çevirip bir kez daha baktı.

“Bana hâlâ beşinci sınıfta mektuplaştığın o kıza yazdığını söyleme.”

Şaka yaptığını anlamam için ona bakmama gerek yoktu. Ses tonundan anlayabiliyordum.

“Naomi Light,” dedim.

“Bir dakika. Ciddi misin? Ona hâlâ yazıyor musun?”

“Hiç bırakmadım ki.”

“Hâlâ tırnaklarını ve parmaklarını kaybetmenle ilgili korkunç şeyler yazıyor mu?”

Omuz silktim. “Bazen.”

“Çok garipsin. Ona hâlâ yazdığına inanamıyorum.” Karşıma oturdu. “Peki, Penny bunun hakkında ne düşünüyordu?”

“Pek sevinmedi. Naomi’nin son mektubunu benden saklamış. Her şey biraz da bu yüzden çığırından çıktı.”

“Naomi’yle hiç yüz yüze görüştün mü?”

Başımı iki yana salladım. “Belki bir gün.”

“Bana kalırsa bunca zamandır ona yazmana rağmen hiç tanışmamış olmanız çılgınca. Hâlâ Facebook sayfasını kontrol ediyor musun?”

“Denedim. Her şeyi gizliye almış. Artık fotoğraflarını bile göremiyorum.”

“Muhtemelen onlara baktığını biliyordu ve bunu kesmeni istedi.”

Tam o sırada diğer odadan bebeğin ağlaması duyuldu. Ben kalkıp ona bakmaya gitti ve ben de mektubumu bitirdim. Posta kutusuna atıp beklemeye başladım. Sonra biraz daha bekledim. Birkaç hafta sonra mektup iade edildi. Teslim edilememişti. Naomi taşınmıştı.

Yaklaşık bir ay kendimi tuttuktan sonra şansımı bir kez daha denedim. Bir sonraki mektubu, üniversiteye gitmeden önce

genç kızken yaşadığı son adrese postaladım. Belki ailesi hâlâ orada yaşıyordur ve mektubu ona ulaştırabilirler diye umuyordum. İkinci mektup da bir ay sonra iade edildi.

Onu Facebook'ta tekrar aratmaya çalıştım ama profili hâlâ gizliydi. Nerede yaşadığına ya da nerede çalıştığına dair hiçbir ipucu yoktu. Ona bir mesaj ya da arkadaşlık isteği gönderme seçeneğim bile yoktu. Onu bulmaktan vazgeçmek istemiyordum ama umudumu kaybetmeye başlamıştım. Belki de çok geçti. Ona cevap yazmam çok uzun sürmüştü ve epey zamandır devam eden acımasız mektuplar serimiz nihayet sona ermişti.

Belki de en iyisi budur diye düşündüm. O kızı gözümde o kadar yüceltmıştim ki çıktığım başka hiç kimse onunla boy ölçüşememişti. Herkesi Naomi'nin hayalimdeki hâliyle kıyaslamasaydım şimdiye mutlu bir evliliğim olurdu.

Sonra bir gün postayla yeni bir mektup geldi. Benim adım ve Ben'in adresi o kadar özensiz bir el yazısıyla yazılmıştı ki üzerinde iade adresi olmasa bile Naomi'den gelmediğini anlardım. Zarfa bir süre baktıktan sonra açmadan komodininin çekmecesine koydum.

İlk başta babamın adresimi nasıl bulduğundan emin olmadım. Beni ve annemi terk edeli on yıldan fazla olmuştu. O zamandan beri ondan hiç haber almamıştım. Ayrılırken bana Montana'ya taşınacağını söylemişti ama ona yazmam için bana bir adres vermemişti ve bana yazmaya ya da beni aramaya tenezzül etmemişti. Onun bizi terk ettiği gerçeği zamanla canımı yakmaz olmuştu. Endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

Mektubunu okuyup da onsuz geçen onca yıl için onu affetmek zorunda hissetmek istemiyordum. Yazdıklarını okuduğumda artık fakir olduğunu ve benim ona borç verecek kadar varlıklı olmamı umduğunu öğrenmek istemiyordum. O zarfı açtığımda milyon yıl geçse de katılmayacağım bir düğüne dan-

dik bir davetiye bulmak istemiyordum. Kansere yakalandığını, fazla vaktinin kalmadığını ve ölmeden önce benimle arasını düzeltmeye çalıştığını öğrenmek istemiyordum. Bana sadece bir mektup yazarak hayatıma geri dönebileceğini düşünmesi beni sinirlendirmişti.

Birkaç ay boyunca komodininin çekmecesinde açılmadan bekledi. Yakmayı ya da okumadan yırtıp atmayı düşündüm ama saklamaya karar verdim. Belki bir gün okumaya hazır hissederdim.

Babamın adresimi nasıl bulduğunu öğrendiğimde on aydır Ben ve Yvette'le yaşıyordum. Görünüşe göre Penny de adresimi aynı şekilde bulmuştu. Ben'in ev telefonunu aramaya ve telesekreterine taciz boyutunda mesajlar bırakmaya başladı. Sonunda numarasını engellediğimi ve bu yüzden aramalarına ya da mesajlarına cevap dönmediğimi anlamış olmalıydı. Bana ulaşma umuduyla internetteki bir veri tabanında beni aratmış ve ikamet adresim olarak Ben'in adresine ve ev telefonuna ulaşmıştı.

Bulabildiğim her veri tabanına bilgilerimi silmeleri için ödeme yapıp Facebook hesabımı da devre dışı bıraktım. Onu engelledikten sonra bile beni orada bulma ihtimalini göze almak istemiyordum. Ben onun numarasını engellemeyi başardıysa da kısa süre sonra Penny, Ben'in adresine hakaret dolu mektuplar ve kartpostallar göndermeye başladı. Yvette bana gelen tüm mektupların üzerine "reddedildi" yazmamı söyledi ve nihayetinde mektuplar kesildi. Tek umudum beni tekrar aratması ve adımın artık o adreste kayıtlı olmadığını görerek taşındığını varsaymasıydı.

Penny bizi taciz etmeye başlamadan önce de misafirliğin tadını kaçırdığımı hissediyordum. Ben ve Yvette orada olmamdan hiç yakınmadılar ve gitmemi de istemediler. Odamın kirasını ödüyordum ve randevuya çıkabilmeleri için ayda birkaç kez de çocuklara bakıcılık yapıyordum. Buna rağmen muhte-

melen evlerinin normale dönmesini istediklerini biliyordum. Bir daire aramaya karar verdim ve zamanı geldiğinde taşınmaya hazır olabilmek için odamı toplamaya başladım.

Komodininin çekmecesini açtığımda birkaç ay önce oraya sakladığım mektubu hatırladım. İlk geldiği zamanki kadar öfkeli hissetmiyordum. Elime alıp bir süre baktım. Mektubu aldığımdan beri ilk kez, bunca yıldan sonra nihayet bana yazmasını gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Parmağımı zarfın kapağının altına kaydırıp açtım.

Sevgili Luca,

Söyleyeceğim hiçbir şeyin çocukken seni terk edip gittiğim için beni affetmene yetmeyeceğini biliyorum. Birçok açıdan ben de hâlâ çocuktum ama bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Annenle benim aramda o zamanlar senin anlayamayacağın şeyler geçti. Sana ne olduğunu hiç söyledi mi bilmiyorum ama söylediyse bile muhtemelen hikâyenin tamamını anlatmamıştır. Anlatmadıysa da onu suçlamazdım.

Geçmişe dönebilseydim, giderken seni de yanımda götürmek için daha çok mücadele ederdim. Bunu yapmamamın tek nedeni, annenin iyi bir eş olmasa bile iyi bir anne olduğunu bilmemdi. Muhtemelen onun hakkında bunları duymak istemiyorsundur. Vefat etmiş insanlar hakkında kötü şeyler söylemenin yanlış olduğunu biliyorum, bu yüzden bu konuyu burada kapatacağım. Hastalandığında yanında olup onunla ilgilendiğin için çok şanslıydı.

Zamanda geriye gidip yaşananları düzeltemem. Yanında olamadım ve bundan her gün pişmanlık duyuyorum. Umarım bir gün bunu çözebilir ve tekrar birbirimizin hayatının bir parçası olabiliriz ama çok geç olduğunu düşünüyorsan da bunu anlayışla karşılarım.

Yıllarca sana bir sürü mektup gönderdim. Bu bir şeyleri değiştirir mi bilmiyorum ama bencilce değiştirmesini umuyorum. Sürekli yer değiştirdiğin için seni bulmak zor oldu. Umarım bu mektup sana ulaşır. Sana söylemek istediğim daha çok şey var ama diğerleri gibi tade edileceğinden korktuğum için bir mektupta ancak bu kadarını söyleyebiliyorum.

Eğer bu mektup sana ulaşırsa, umarım baban olmam için bana bir şans daha verirsin.

Seni çok seven,

Joel Pichler

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

Yirmi Beşinci Bölüm

BAY PICKLES'LA TANIŞMAK

Naomi

Merdivenin sonuna geldiğimde asansörün kapıları açıldı ve içinden Tırtıl Çocuk'la annesi çıktı. Artık gerçek adını bildiğime göre ona Caitlin demeye başlasam iyi olacaktı sanırım. Caitlin'in elinde bir kavanoz turşu vardı, annesi ise göğsünün üzerinde bir tırtıllı boyama kitabı tutuyordu. Joel'un oturduğu güvenlik masasına doğru giderken onlara yol vermek için yavaşladım. O masada geçirdiği saatler düşünüldüğünde fazla mesai yaparak bir servet kazanıyor olmalıydı.

"Bay Pickles için turşu!" diye anons etti Caitlin kavanozu onun masasına bırakırken.

Yanlarından geçip posta kutularına doğru yürürken onlara baktım. Çocuğun Joel'a taktığı lakabı duyduğumda aklım Georgia'ya gitti. Maxwell'in Luca'ya taktığı lakabı ve eski nişanlısının Penny Pickles olmak istediğini söylediğini hatırladım.

Luca'ya bıraktığım mektup artık orada değildi ama posta kutumda yeni bir mektup da yoktu. Anne dışarıda mı diye pencereden baktım ama henüz gelmemişti. Göz ucuyla Caitlin'i, annesini ve Joel'u görebiliyordum. Onları dinlediğimi belli etmemeye çalıştım.

"Harikasin," dedi Joel turşu kavanozunu alırken Caitline.

“Hayır, asıl sen harikasin,” dedi Caitlin’in annesi. Sesi biraz nefes nefese geliyordu. Çocuk onu yoruyor olmalıydı. “Bir saate aşağıda olurum. Ona göz kulak olduğun için çok sağ ol.”

“Benim için bir zevk,” dedi Joel. Kapağı açıp kavanozdan bir turşu aldı. Caitlin kocaman gözlerle onu izliyordu, adam büyük ve kütür kütür bir ısırik aldığı anda kıkırdadı.

Annesi boyama kitabını Caitlin’e verdikten sonra tekrar asansöre bindi. Caitlin ön kapıya doğru koşarken Joel arkasından seslendi: “Pencerenin yanında dur ki seni görebileyim!”

Lobide sadece ikimiz kalınca Joel’un yanına gittim. Yediği turşuyu bitirdikten sonra kavanozu kapadı ve bana gülümsedi.

“Bakıcılık ücretin bu mu?” Kavanozu işaret ettim.

Gülümsemesi genişledi. “Öyle görünüyor.”

Kulağa doğal geldiğini umduğum bir kahkaha attım. “Neden turşu?”

Joel omuz silkti. “Kim bilir? Sanırım Bayan Bayer ihraç fazlası mağazasından alışveriş yapıyor. Çok fazla turşu almış olmalı.”

“Ah,” dedim lakaba fazla takıldığımı fark ederek. “Ben de sana taktığı isimle bir ilgisi vardır diye düşünmüştüm.”

“Ne ismi?”

“Sana Bay Pickles dedi ya,” diye hatırlattım ona.

“Öyle mi dedi?”

Soruyu soruş biçiminde beni tereddüde düşüren bir şey vardı. Bunu konuyu kapatacağımı umuyormuş gibi bir kayıtsızlıkla söylemişti. Belki de çok fazla anlam yüklüyordum.

Yüzüme bir gülümseme kondurdum. “Evet.”

“Ya. Şey, 11. Çocuklar bazen çok komik şeyler söyleyebiliyorlar.”

Omzumun üzerinden posta kutularına baktım. “Dün gece posta kutularının üstüne bir mektup daha bıraktım. Kimin aldığı görmedin, değil mi?”

Joel omuz silkti. “Üzgünüm. Bu sabah orada hiçbir şey görmedim.”

“Binaya giren yabancı birini de mi görmedin?”

“Posta kutularının etrafında dolaşan kimse olmadı.”

Ben başka bir şey sormadan ön kapı açıldı ve Caitlin kafa sını içeri uzattı. “Limoni! Arkadaşın geldi.”

Pencereden dışarı baktığımda Anne’in arabasının kaldırıma yanaştığını gördüm. Dışarı çıkıp arabaya bindim. Müziğin sesini o kadar açmıştı ki kendi düşüncelerimi duyamıyordum. Radyoyu kapadım.

“Luca’dan yeni bir mektup almadım.”

“Konuştuğumuz şeyi yazdın mı?”

“Evet.”

Dün işten sonra Anne’le öğle yemeği için kafeye gitmiş ve Luca’yla yüz yüze görüşme konusuna nasıl yaklaşmam gerektiğini konuşmuştuk. Mektubu kısa ve öz tutmuştum. Ona halka açık bir yerde buluşmak istediğimi ve benden daha fazlasını beklemesini istemediğimi söylemiştim.

“Mektup bu sabah koyduğum yerde yoktu,” diye devam ettim. “Yani o zamandan bu zamana kadar geçen sürede binaya girmiş.”

“Ama ondan yeni bir şey gelmemiş.”

“Hayır.” Dudağımı kemirirken aklımdaki başka bir konuyu açıp açmamayı düşünüyordum. “Hey, Georgia’ya gittiğimizde Luca’yı tanıyan bir adamla tanışmıştık, hatırlıyor musun?”

“Maxwell. Tatlı çocuktu.”

“Elbette öyle düşünürsün. Luca’ya ne dediğini hatırlıyor musun?”

Dudağını büzerek düşündü. “Pickles’tı, değil mi? Soyadı Pickles olduğu için.”

“Caitlin de Joel’a böyle seslendi. Pickles. Daha doğrusu Bay Pickles dedi ama olsun.”

“Kim ne dedi? Kime dedi?”

“Caitlin, Tırtıl Çocuk’un gerçek adı. Joel da güvenlik görevlisi. Sana ondan bahsetmiştim.”

“Joel’un Luca olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Yaşı tutmuyor. Ama neredeyse bütün gün o masada oturmasına rağmen kimin gelip mektuplarımı aldığını ve posta kutuma bir şeyler koyduğunu fark etmiyor gibi.”

“Belki Luca postacıdır.”

Gülmeye başladım. “Sanmam. Ben buraya taşınmadan çok önce de binam onun güzergâhındaydı.”

“Ben olsam bu lakaba çok fazla anlam yüklemeydim. Sonuçta sana da Limoni diyor.”

“Evet ama Naomi’yle yeterince benzeşiyor.”

Anne’le birlikte sahiplendirme etkinliğinin yapıldığı evcil hayvan dükkânına gittik. Hayvanseverler dükkânın önüne birkaç kafes koymuşlardı. Sahiplenilmeye en müsait köpekler bu kafeslerdeydi ve etraflarında toplanan insanları heyecanla selamlıyorlardı. En fazla iki aylıkmiş gibi görünen sekiz kadar kahverengi ve beyaz yavru köpeğin bulunduğu bir kafesin yanından geçtik. En büyük ilgiyi yavrular görüyor gibiydi.

İçeri girdik ve her yaştan kedinin sıralandığı birkaç kafesin daha bulunduğu dükkânın arkasına doğru ilerledik. Bir kafesin yanında duran Jake’i gördüm. Kafesin içindeki yavru kedilerden biri turuncu bir tekirdi, diğeri ise sırtı grili-turunculu beyaz bir kedydi. Diğer gönüllülerden biriyle konuşuyordu. Beni görünce gülümseyerek bütün dikkatini bana çevirdi.

“Geldin,” dedi.

“Yavrular bunlar mı?” Parmağımı kafesin parmaklıklarından içeri soktum. İki yavru kedi de beni koklamak için yaklaştı.

“İşte, bowling oynayan meşhur yavru kediler,” diye onayladı. Turuncu olanı işaret etti. “Bu Roland. Üç renkli olan da Phoebe.”

Anne bir adım öne çıkarak ona elini uzattı. “Tam olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Anne.”

Jake elini sıkmak için kafesin üzerinden uzandı. “Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Anne.”

“Senin ismin neydi?”

Jake gülerek Anne’in elini bıraktı. “Çok komik.”

Anne’e kaşlarımı çatıp ağzımı oynatarak, “Neden garip davranıyorsun?” diye sordum.

Jake tekrar yavru kedilere döndü.

“Bugün yavru kedilerle ilgilenen biri çıktı mı?” diye sordum Jake’e.

“Birkaç kişi kafesin yanından geçip onlarla oynadı ama başvuru formu dolduran olmadı.”

“Çok tatlılar. İnsan nasıl yanlarından geçip gider ki?”

Jake omuz silkti. “Onlarla oynamak ister misiniz?”

“Oynayabilir miyim?”

Anne’le beni, ailelerin sahiplendirilen hayvanlarla tanışabilecekleri sessiz bir alan olarak tasarlanmış küçük bir odaya götürdü. Bir dakika sonra yavruları da getirdi. İki kedi yavrusu odanın içinde birbirleriyle güreşirken Anne’le yere oturduk.

Jake bize oyuncaklarla dolu bir kutu verdikten sonra yanıma oturdu.

Anne, ucunda tüylü bir oyuncak olan plastik bir çubuk alıp yavru kedilerin tepesinde salladı. İkisi de aynı anda oyuncağa atlayıp birbirlerine çarparken oyuncağı tamamen ıskaladılar.

Gülmeye başladım. “Kaç yaşındalar?”

“Dört aylıklar,” dedi Jake.

Turuncu yavru tam o sırada kucağıma atladı ve patilerini yukarı uzatarak saçlarımla oynamaya başladı.

“Örgümün oyuncak olduğunu düşünüyor olmalı,” dedim. Örgümü ona doğru salladım ve kedi saçına bir pençe daha attı ama bu sefer bırakmadı.

Geri çekilirken başımı da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

“Ah. Ayy.”

“Tırnağı takılmış,” dedi Jake. Yavru kediyi yerden alıp üzerime doğru eğilerek kedinin minik pençesini örgümden dikkatlice çıkardı.

Bu açıdan tek görebildiğim çenesi ve boğazıydı. Çenesindeki sakallar uzamaya başlamıştı. Âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim. Boynunun derisinin dudaklarımda, dişlerimin arasında nasıl bir his bıraktığını biliyordum. Eğer şu anda saçıma yapışmış bir kedi yavrusu –ya da bizi izleyen Anne– olmasaydı, onu yere yatırıp biraz oynayabilirdim.

Çekildiğinde gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu ve o kısacık anda tam olarak aklımdan geçenleri bildiğini düşünmemeye neden olacak kadar kısıldılar. Gerçekten bu kadar şeffaf mıydım yoksa onun kafasından da aynı düşünceler mi geçiyordu diye düşünmeden edemedim.

Roland’ı tekrar yere bıraksa da yavru kedi kucağıma geri döndü ve bu sefer saçlarımla oynamak yerine bacaklarıma kuruldu.

“Senden hoşlandı,” dedi dirseğiyle kolumu dürterek.

“Kıskandın mı?” Kaşlarımı oynattım.

Sırıttı. “Birazcık.”

Üç renkli kedi yavrusu birkaç metre öteden atılıp Roland’ı kucağımdan düşürdü. Yavru kediler bir süre güreşirken ben de eğlenerek onları izledim. Ardından başladıkları kadar hızlı bir şekilde oyun faslını bitirip mırılayarak birbirlerinin yüzlerini yalamaya başladılar.

“Her zaman böyleler mi?” diye sordum suratları birbirlerinin tükürüğüyle ıslanmış yavru kedileri işaret ederek.

“Ah, evet. Güreşmedikleri zamanlarda öpüşüyorlar. Kardeş oldukları düşünüldüğünde biraz tuhaf bir durum.”

Kahkahayı patlatmamla yavru kediler irkilerek bana baktılar ve sonra birbirleriyle güreşmeye devam ettiler.

“Bu yavru kedileri bunca zamandır benden sakladığına inanmıyorum,” dedim ona.

“Şu anda yüzündeki ifadeye bakılırsa doğru bir karar vermişim. Muhtemelen onları kaçırdın ve bu sahiplendirme etkinliğine asla katılamazdık.”

Haksız sayılmazdı. Şimdi eve bu iki kedi yavrusu olmadan gittiğimi düşünemiyordum. “Onları sahiplenmem çok mu çılgınca olur?” diye sordum.

Anne kaşlarını çatarak bana döndü. “Daha önce hiç kedi baktın mı?” diye lafa girdi.

“Hayır. Ama hep bir kedim olsun istemişimdir.”

“Kimse onları sahiplenmedi diye kendini suçlu hissederek bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Jake. “Gelmeni istememin sebebi bu değildi.”

Ayakkabı bağcıklarına vuran Phoebe’ye uzanıp onu okşadım. Bağcıklardan birini ağzına aldı ve çekerek ayakkabımı çözdü. “Kendimi suçlu hissetmiyorum. Bir süredir evcil hayvan almayı düşünüyordum. Üstelik küçüklüğümden beri hep bir kedi istemişimdir. Gerçekten beni bu ikisiyle aynı odaya koyduğunda onlara âşık olmayacağımı mı sandın?”

Bunu söylerken başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Kaşlarını hafifçe çattığını fark ettiğimde yeni çıkmaya başladığım birine karşı kullandığım bu ifadenin biraz tuhaf olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen daha ona o malum iki kelimeyi söylememişken, yeni tanıştığım bir çift yavru kediye âşık olduğumu söylememeliydim. Oda bir an için o kadar sessizleşti ki her şeyi sorgulamaya başladım ve acaba lafımı geri mi alsam yoksa bu işleri daha da mı garipleştirir diye düşündüm.

Ben kendimi utandırmaya ya da bu durumu daha da garipleştirmeye fırsat bulamadan çatılan kaşları eski hâline döndü ve ağzının köşesi o çok sevdiğim çarpık gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Onları sahiplenme konusunda ciddiysen, evrak işlerini halletmesi için birini gönderirim.”

Eve döndüğümde iki yavru kedim, bir kedi taşıma çantam, bir kum kabım, bir torba yavru kedi mamam ve bu yavru kedi-lerin ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok oynucağım ol-muştu. Anne her şeyi içeri taşımamaya yardım etti. Merdivenlere yöneldiğimi görünce beni durdurdu.

“Şey, affedersin? Limoni? Asansörle çıkmak sence de daha kolay olmaz mı?”

Arkamı dönüp ona baktım. Yeni aldığım eşyaların çoğunu o taşıyordu. Eli kolu doluydu. Benimse elimde sadece içinde iki yavru kedi olan bir taşıma çantası vardı. En son asansöre binip mahsur kaldığım zamanı hatırladım. Tekrar binetim yoktu ama Anne’in kolları eşyalarım ile doluyken ayağının takılıp merdi-venlerden düşmesini de istemiyordum.

“Sen asansöre bin. Bana böyle egzersiz oluyor.”

Oturduğum kata aynı anda vardık.

“Çok tuhafsin,” dedi kapıma geldiğimizde. “Luca sen çocuk-ken asansörlerle ilgili travmatik bir mektup falan mı yazdı?”

“Hayır. Bir keresinde orada mahsur kalmıştım. Hatta iki kere. O zamandan beri binmedim.”

Kapımı açtım ve o da peşimden içeri girdi.

“Bunları nereye bırakayım?” diye sordu.

“Dilediğin yere koyabilirsin. Sonra her şey için bir yer bu-lurum.”

Kedi çantasını yere koydum ama henüz açmayacaktım. An-ne’in arabasından birkaç şey daha almam gerekiyordu ama ön-cesinde yapmak istediğim bir şey vardı. Defterimi ve kalemimi alıp mutfak tezgâhına gittim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Anne yazmaya başladığımı gö-rünce.

“Luca’ya mektup yazıyorum.”

“Şimdi mi?”

Bir çırpıda yanıma gelip omzumun üzerinden beni izlemeye koyuldu.

“Ona yazdığım ilk mektupta bir kedi istediğimi söylemiştim. O da bana kedilerin sıkıcı olduğunu söylemişti. İki tane sahiplendiğimi öğrenince çok sevineceğini düşünüyorum.”

Mektubu yazmayı bitirip zarfa koydum.

“Kum kabı ve kum hâlâ arabamda,” dedi Anne. “Aşağı inip onları alabilirim.”

“Seninle geleyim,” diye teklif ettim. “Zaten bu mektubu bırakmam gerekiyor. Sonra her şeyi taşımaya yardım edebilirim.”

Başlarını belaya sokmamaları için yavru kedileri çantada bırakıp tekrar koridora çıktım. Bir kez daha merdiven boşluğuna yöneldim.

“Ciddi misin?” dedi. “Asansörün bozulacağı falan yok.”

Onu görmezden gelip merdivenlerden inmeye başladım. Konuşmaya başlayana kadar Anne’in arkamda olduğunu fark etmemiştim. Hemen peşimden merdivenleri koşarak inerken bile bir şekilde ses çıkarmamayı başarıyordu.

“O güzel baldırların sırrı bu mu?” diye sordu. “Günde en az iki kez bu merdivenleri çıkmak epey bir egzersiz oluyordur.”

“Aldım artık. Hem asansörden daha hızlı olduğuna eminim.”

Lobiye indik. Joel’un yanından geçip zarfı her zamanki gibi posta kutularının üstüne bıraktım. Anne çoktan dışarı çıkmış, aldığım büyük kum kabıyla ağır bir paket kumu taşımaya çalışıyordu. Koşarak ona yardım etmeye gittim.

Eve girdiğimizde yavru kedileri taşıma çantasından çıkardım. Anne gitmeden önce onlarla birkaç dakika oynadık. Ben yeni kum kaplarını hazırlarken yavrular da merakla izliyorlardı. Şu kendi kendini temizleyen kum kaplarındandı. Anne bir insanın neden üstü açık bir kutunun önünde çömelip bu pis

işi kendisi yapmak isteyebileceğine anlam veremediğinden beni bunu satın almaya ikna etmişti. Bu düşünce bana Luca'yla beşinci sınıftayken birbirimize yazdığımız ilk mektupları hatırlattı. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Ondan gelen ilk mektuplar beni çok üzmüştü.

Birkaç dakika önce posta kutularının üzerine bıraktığım mektubu düşündüm. Bu durum hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Muhtemelen bana kaderimde hep kafayı sıyırmış, kedili bir kadın olmak olduğunu söylerdi. Ayakkabılarımı geri giyip aşağıya indim. Mektubu bırakmamdan bu yana geçen kısa sürede binaya gelmiş olmasının mümkün olmadığını biliyordum ama bugün henüz postayı kontrol etmemiştim ve buraya gelip gelmediğini öğrenmekten zarar gelmezdi.

Merdiven boşluğundan çıkıp lobiyi yarıladığımda olduğum yerde kalakaldım. Joel posta kutularının yanında durmuş, elinde Luca'ya bıraktığım zarfı tutuyordu.

“Ne yapıyorsun? Onu yerine koy.”

Adam kımıldamadı. Gözlerini elindeki zarftan posta kutularına çevirdi.

“Joel?”

“Ben, şey...” Omuzları çöktü ve iç çekti.

“Oraya bıraktığım mektupları sen mi alıyordun?”

Anlamlandırmaya çalışsam da olmadı. Joel, Luca olmak için çok yaşlıydı. Ama mektuplarımı alan oysa, bana cevap yazan kimdi? Sonra birden dank etti. Bütün dünyam başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Luca'nın düşündüğüm gibi yaşadığım binaya girip çıkmadığını fark ettiğimde başım dönmeye başladı.

“Onu tanıyorsun.” Bunu soru sorar gibi söylemek istemişim ama ağzımdan öyle çıkmamıştı. Yüzündeki ifadeden haklı olduğumu anladım. “Nerede o? Onu nereden tanıyorsun?”

Yakalanmanın şokunu atlatarak başını iki yana salladı. Sormak istediğim çok şey vardı, özellikle de binamdaki güvenlik

görevlisinin neden benimle Luca arasında mektupları ileten bir aracı gibi davrandığını merak ediyordum.

“Bunu yapman için sana para mı verdi?” diye sordum.

Joel boğazını temizledi. “Hayır. Bana para vermedi.”

“Onu nereden tanıyorsun?” diye tekrar ettim.

Bir kez daha tereddüt etti. Bakışlarını kaçırdı, benimle göz göze gelmek yerine zarfa bakmayı tercih etti.

“O benim oğlum,” dedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

BOWLING OYNAYAN MEŞHUR YAVRU KEDİLER

“Sen Luca’nın *babası* mısın?”

Joel onaylamak yerine zarfı arka cebine koydu ve etrafımdan dolaşıp güvenlik masasına doğru ilerledi.

“Ne yani? Mektuplarımı ona sen mi götürüyordun?”

Dikkatini masasına geri çevirmeden önce bir saniyeliğine bana baktı. Zaten dümdüz olan bir kâğıt yığınına düzenledi.

“Onları okudun mu?” diye sordum. “Nerede o?”

Bu sefer başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile girmeden sorularımı tamamen görmezden geldi. Bir çekmece açıp bir şey arıyormuş gibi içindikileri karıştırmaya başladı. Açıklama yapmaya niyeti olmadığı belli olsa da bana cevap vermesini bekleyerek onu izledim. Sanırım beni ne zaman Jake’le çıkarırken görse onaylamayan bakışlar atmasının nedeni buydu. Joel oğlunu tutuyordu ve Jake araya giren bir kara kedi idi.

“Luca benim hakkımda sana ne söylemiş olabilir bilmiyorum ama kiminle çıktığım seni ilgilendirmez. Jake’le birlikteyim ve ciddi bir yere gidiyor. Luca’ya aynen böyle söyleyebilirsin. Umurumda değil.”

Çekmecesini karıştırmayı bırakıp bana baktı. Her zaman insanları analiz etmekte iyi olduğumu düşünmüşümdür ama şimdi bana attığı bakışı çözemiyordum. Devriye gezmekle ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra masasından uzaklaşıp asansöre

binerek gözden kayboldu. Yukarıya döndüğümde hâlâ az önce olanları düşünüyordum.

Caitlin'in ona taktığı lakap şimdi çok daha mantıklı geliyordu. Bu hikâyenin devamı olduğunu biliyordum. Sormak istediğim daha bir sürü soru vardı. Joel'un, oğlunun bunca yıldır mektuplaştığı kişinin ben olduğumu nasıl anladığını bilmek istiyordum. Luca onu ziyarete geldiğinde beni mi görmüştü? Luca'nın burada mı yaşadığını yoksa ziyarete mi geldiğini hâlâ bilmiyordum. Belki de bu yüzden bana bir adres vermemişti.

Yavru kediler yeni evlerini keşfederken kapının tıklatıldığını duydum. Açtım ve Jake'i içeri aldım. Joel'un Luca'nın babası olduğunu öğreneli birkaç saat olmuştu. Artık biraz daha sakinleşmişim ama Jake'in buraya gelmesiyle dikkatim dağıldığı için de minnettardım.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, ellerini kullanmadan, sadece vücuduyla beni duvara yasladı. Bu ani hareketi karşısında nefesim kesildi. Bana bu kadar yakın olması içimi bir sıcaklık dalgasıyla kaplıyordu. Dudakları benimle oynarcasına dudaklarımın üzerinde gezindi. Çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. Dudağım usulca onunkini sıyırdı ama öpmüşmek için bir hamle yapmadım. Yumuşak dokunuşum sabrını taşıran son damlaymış gibi gözlerini karanlık bir ifade bürüdü. Hamleyi yapan o oldu ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Bunu yaptığında bir şekilde ilk öpüşmemizi tekrar yaşıyormuşuz gibi geldi. Onu görmeyeli birkaç saat olmuştu ama sanki günler, hatta haftalar geçmiş gibi geliyordu.

Sonunda geri çekildiğinde bana dokunmama sebebinin arkasında bir şey tutması olduğunu fark ettim. Ne olduğunu görmek için başımı eğdim fakat dönerek görüşümü engelledi.

"Yavru kediler nasıl, alıştılar mı?" diye sordu.

"Şimdiden mekânın sahibi gibi davranıyorlar. Artık onlara

kendilerini evlerinde hissettirmek için tek ihtiyacım olan minyatür bir bowling salonu.”

“Sana bir şey söylemem gerek, Naomi.”

“Ne?”

Söylemek üzere olduğu şey için kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Konuşmadan önce yavaşça nefes verdi. “Yavru kediler bowling oynamayı bilmiyor.”

“Ne?” Ayağımı yere vurdum. “Resmen soyuldum. Paramı geri istiyorum.”

Gülümseyip arkasından küçük bir kaykay çıkardı. Bir çocuk için yapılmış gibi, normal bir kaykayın yaklaşık yarısı büyüklüğündeydi.

“Kayıyor musun?” diye sordum.

“Hayır. Kardeşimindi. Ondan sıkılınca ben yavru kedilere bakmaya başladığımda bana verdi. Onlara kaymayı öğretiyorduk.”

Bakışlarımı tekrar kaykaya çevirdim. “Yavru kediler kayıyor mu?”

“Bir bakıma. Ben iterken kaykayın üzerinde oturmayı seviyorlar.”

Göstermek için kaykayı yere koydu. Her iki yavru kedi de koşarak geldi. Jake ikisini de sırayla alıp kaykayın üzerine yana yana yerleştirdi ve sonra hafifçe itti. Kaykay zeminde ilerlerken yavru kediler de onun üzerinde durmuş, küçük kafaları sallana sallana dairemde onlar için ilginç ve yeni olan şeylere bakıyorlardı.

“Ciddi misin? Yani yukarıda bowling oynayıp oynamadığını sorduğumda duyduğum şey bu muydu? Ve bana Tony Hawk’ın iki küçük kedi versiyonunun bütün gün yukarıda kaydığını söylemeyi düşünmedin mi?”

“Deli olduğumu düşünürsün sandım. Ya da uydurduğumu. Neyse, artık kaykaya ihtiyacım kalmadı. Yavru kedilerle kalması gerektiğini düşündüm.”

Sırayla kaykaydan birbirlerinin üzerine atlayan ve bunu yaparken kaykayı odanın içinde oradan oraya iten yavru kedilere baktım. Ardından bakışlarımı tekrar Jake'e çevirdim. "Alt kat-taki komşumun bunun için benden nefret edeceğini şimdiden söyleyebilirim."

"Sorun değil. Belki müziğin sesini kökleyerek gürültüyü bastırabilirler."

"Oldukça etkili bir yöntem," dedim katılarak.

Elimi tutup beni yatak odama doğru çekti. "Şimdi biraz önce başladığımız işi bitirebiliriz."

Sevgili Luca,

Joel'un baban olduğunu biliyorum. Bu konuda ne his-sedeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bana yalan söylenme-sinden gerçekten nefret ediyorum ve Joel'un bunu benden haftalardır sakladığını öğrenmek beni gerçekten çok incit-ti. Cuma gecesi bıraktığım mektubu sana verip vermedi-ğinden emin değilim. Artık ona güvenebilirmişim gibi gel-miyor ama umarım bunu sana ulaştırır. Seninle tanışmak istiyorum. Yüzünü gösterecek misin yoksa bunca zaman-dır çirkinin teki olduğunu öğrenmemden mi korkuyorsun?

Sevgiler,

Naomi

İşyerinde bilgisayarına odaklanmışken birinin beni izledi-ğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldım. Ensem karıncalandı. Döndüğümde Anne arkamda dikiliyordu. Bir şekilde korkuyla çılgılık atmamayı ya da ürktüğümü belli etmemeyi başardım.

“Sapık,” dedim. “Neden orada öylece duruyorsun?”

Anne dudaklarını büzdü. “Hafta sonunun geri kalanı nasıl geçti?”

Omuz silktim ve tekrar bilgisayarıma döndüm. “İyiymi. Dün iki yavru kediyle birlikte kanepede uzun bir uyku çektim.”

“Luca’yla konuştun mu?”

“Konuşmak mı? Hayır. Bütün hafta sonu ondan haber alamadım, bu yüzden bir mektup daha yazdım.”

“Ya. Kapına falan gelmedi mi?”

Kaşlarımı çattım. “Sence öyle bir şey yapsa sana söyleyeceğim ilk şey bu olmaz mıydı?”

Gürültülü hareketlerle yanımdaki sandalyeye çöktü ve getirdiği kahveyi masama koydu. “Açıkçası kestiremiyorum, Limoni. İstediginde çok ketum olabiliyorsun.”

“Senden bir şey saklamıyorum.”

Bunu söylerken Joel hakkında öğrendiklerim aklıma geldi. Bir an ona söylemekle söylememek arasında kaldım. “Aslında bir şey oldu.”

Kaşını kaldırdı.

“Bu hafta sonu yeni bir şey öğrendim,” diye devam ettim.

“Devam et,” dedi öne doğru eğilerek.

“Luca yaşadığım binaya hiç gelmemiş.”

Anne kaşlarını çattı. “İyi de posta kutularının üstünde bıraktığın mektuplar?”

“Onları alan babasıymış.”

“Babası mı? Babası onu çocukken terk etti sanıyordum.”

“Eski komşusu Carol Bell de böyle demişti. Ama iletişimi tamamen kesmişler miydi bilmiyoruz. Ayrıca öyle olsa bile bir noktada yeniden konuşmaya başlamış olabilirler.”

“Peki mektupları alanın babası olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bana Caitlin’in Joel’a taktığı lakaba fazla kafa yorduğumu söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi yavaşça.

“Görünüşe göre ona Bay Pickles demesinin oldukça geçerli bir nedeni varmış.”

“Bir dakika. Luca’nın babası sizin binadaki güvenlik görevlisi mi?”

Başımla onayladım. “Aşağı inip de onu Luca’ya bıraktığım mektubu alırken yakaladığımda yaşadığım şaşkınlığı sen düşün.”

“Bu delilik. Sence mektupları hâlâ Luca’ya veriyor mu? Belki de bu yüzden cevap gelmedi.”

Bunu durup bir düşündüm. “Bilmiyorum. Önce belki de sadece birkaç haftalığına şehirdeydi ve mektuplar da burada son buldu diye düşündüm ama bu hiç mantıklı gelmiyor. Sonuçta adresim elinde. Bana yazabilir. Üstelik Miami’de yaşadığını ima etti.”

“Belki bir dahaki sefere mektuplarından birini aldığında Joel’u takip edebilirsin. Eninde sonunda seni Luca’ya götürür.”

“Bunun biraz ürkütücü olduğunu düşünmüyor musun?”

Gözlerini devirdi. “Onu bulmak için ta San Diego’ya uçtun. Bir askeri üsse girmeye çalıştın, Teksas’a kadar gittin ve eski nişanlısına kimliğin konusunda yalan söyledin. Bana babasını gizlice takip etmenin neden çok ileri gitmek olduğunu açıklar mısın?”

“Tamam, haklısın.” İç çektim. “Onu bulmak için tüm bu oyunları oynamaktan yoruldum sadece. Dahası, onun için her şeyin bundan ibaret olmasından korkuyorum. Bir oyundan.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

O ortadan kaybolup iki yıl boyunca sessizliğe gömülmeden önce gönderdiğim son mektubu düşündüm. Nişanlısından şikâyet ettikten sonra onu yanımda saklanmaya davet etmişim. Mektubu gönderdikten sonra aylarca cevap alamayınca, her ne kadar bunu şaka olarak algılanabilecek dolaylı bir yolla söylemiş olsam da onu davet etmekle kötü mü ettim diye düşünüp

durmuştum. Sanırım içten içe bunun bir şaka olmadığını biliyordum. O zamanlar bunu kendime itiraf edemezdim ama davetimi kabul etmesini umuyordum. Cevap vermeyince reddettiğini düşünmüştüm.

Şimdi yine aynısı oluyordu. Onunla tanışmak istediğimi söylemiştim ve bana cevap yazmıyordu. Tüm bunları Anne'e nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ben de olabildiğince sade bir dille anlatmaya karar verdim.

“Benimle gerçekten tanışmak istediğini sanmıyorum.”

Söylediğime inanmayan bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Bence istiyor.”

Gözlerimi devirdim. “Bunca yıldır onunla mektuplaşan sen değilsin. Ama mektupları okudun işte. Bu konu hiçbir zaman şakadan öteye geçmedi. Beşinci sınıftan beri sadece sidik yarıştırtıyoruz. Benimle asla tanışmak istemedi. Sadece onunla tanışmak istediğimi itiraf etmemi istiyordu.”

Anne'e, onunla Jake arasında kaldığımı itiraf etmeyecektim. Ondan bir daha haber almamam daha iyi olabilirdi.

Aklım sürekli Luca'dayken Jake'le nasıl gerçek bir ilişki kurabilirdim ki? Onu bulmaya çalışarak çok zaman harcamıştım; hem de bu çocukça oyunları oynamayan Jake'le geçirebileceğim zamanı.

Belki de evimi alıp birkaç hafta içinde taşındığımda tüm bunları geride bırakmam en iyisi olacaktı. Belki birkaç hafta önce olsa Joel'u takip etme zahmetine girmek fazla ileri gitmek sayılmayabilirdi. Ama şimdi Jake'le işler ciddiye binerken böyle bir şey yapmak yanlış geliyordu; özellikle de Luca'nın izini sürmek için harcadığım bunca zaman ve enerji bana en uygunsuz anlarda aklıma gelmesi olarak döndüğü için.

“Ben öyle olduğuna inanmıyorum,” dedi Anne, Luca'nın benimle görüşmek istememesi fikrime karşı çıkarak. “Ayrıca senin de bunun doğru olduğuna gerçekten inandığını sanmıyorum.”

“Neden?”

Bir neden bulmaya çalışırken duraksadı. “Sana çiçek gönderdi,” dedi.

“Yazdığı notu unuttun herhalde.”

“Bence saçmalıyorsun. Belki de onunla tanışmak istemene şaşırmıştır. Muhtemelen bu buluşmayı nasıl gerçekleştireceğini bulmaya çalışıyordur.”

“O cevap vermek için oyalanırken umutla beklemeye niyetim yok.”

“Ona tekrar yazacak mısın?”

“Bu sabah Joel’a bir mektup daha bıraktım. Eve gittiğimde yeni bir mektup gelmemişse bu meseleyi burada kapayacağım. Zaten çok hoşlandığım bir erkek arkadaşım varken Luca’ya bu kadar enerji harcamamalıyım.”

Beni duymamış olsa bile yanlış isimle hitap edilmeyi hak etmeyen bir erkek arkadaş. Luca’ya cevap yazabilmenin bu iz sürme işinin heyecanını alıp götüreceğini ve onu aklımdan çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Aksine, aklımda her zaman-
kinden daha çok yer işgal ediyordu. Ona yazmak hadi neyse de yatak odasında Jake’le aramıza girmesi kabul edilir şey değildi.

“Senden hoşlandığına emin misin peki? Bana tam bir sır küpü gibi göründü. Ona güvendiğimden emin değilim.”

“Sır küpü mü?” diye tekrarladım kaşlarımı çatarak. “Bu sonuca nasıl vardın?”

“Bence ona Luca’dan bahsetmelisin,” dedi Anne sorumu duymazdan gelerek.

Neredeyse içkimi püskürtecektim. “Ne? Neden?”

“Bu ilişkiyi bir yalan üzerine kurmak istemezsin, değil mi?”

“Yalan değil ki. Sadece...”

“Gerçeğin söylenmemesi mi?” diye sordu.

“Kesinlikle.”

“Yine de bir yalan. Luca’ya yıllardır yazıyorsun. İşler ciddileşirse bunun ileride başını ağrıtmamasını gerçekten istiyor musun? Ya birlikte olman gereken kişi Luca’ysa? Sibirya Kurdu’nu onunla aldatmak istemezsin. Dürüst olmalısın.”

“Erkek arkadaşımın ismi Jake,” dedim göz devirerek. “Üstelik bu durumu pek iyi karşılayacağını sanmıyorum. İkimiz de birbirimize başka biriyle görüşmediğimizi söyledik. Sevgili olduğumuz konusunu netleştirmiştik.”

“Siz çıkmaya başlayalı o kadar da uzun zaman olmadı.”

“Sırf onunla bir şansın olsun diye benden ayrılmasını istiyorsun.”

“İğrenç. O gemi çoktan kalktı. Siz çıkmaya başladığınız gün o benim için bitti. Kız kardeş kanunu.”

“Her halükârda düşündüğün kadar iyi gideceğini sanmıyorum.”

“Belki romantik biridir.” Ellerini kavuşturup yanağına yaslandı. “Belki sana bunca zaman hiç görüşmediğin mektupmanının peşinden gitmeni söyler.”

“Bunu istediğimden emin değilim.”

“Belki de hoşuna gider. Belki onlarla üçlü yapabilirsin.”

Gözüme bir hareket ilişti ve o tarafa baktığımda Patrick’in kapı aralığından bizi izlediğini gördüm. Yüzü dökülen saçları yüzünden iyice açılan alnına kadar kızarmıştı.

“Yine konuşmanın yanlış bir ânına denk geldin desene, Patrick?”

Anne’in gözleri o kadar irileşti ki golf topunu andırıyorlardı. Onunla dalga geçmediğimden emin olmak için başını çevirip kapıya baktı.

“Tanrı aşkına, Bay Facey, ayakkabılarımı falan mı çaldınız?” diye sordu. “Normalde insanlara gizlice yaklaşan ben olurum.”

“Eminim yapacak işlerin vardır, Anette,” dedi Patrick.

Anne sandalyesinden kalktığı sırada elimi koluna koyarak onu durdurdum. İsimlerimizi ha bire yanlış telaffuz etmesinden bıkmıştım.

"Anne," dedim Patrick'e bakarak.

Anne ona baktı ve sonra ikisi de ne diyeceğimi merak eden bir ifadeyle bana döndü.

"Efendim?" dedi Patrick.

"Onun adı Anne."

Kaşlarını çattı. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Herhalde ben yanlış duydum. Tekrar söyleyebilir misin?" Onun adını doğru söylediğini hiç duymamıştım sanırım. Garip bir güç gösterisi mi yapıyor yoksa isimlerle arası gerçekten kötü mü bilmiyordum ama ona doğrusunu söyletmek istiyordum.

"Annie... Anna. Anette," dedi.

"Bunların hiçbirisi doğru değil. Hatta bunların hepsinde onun gerçek isminden daha fazla hece var."

"Sorun değil," dedi Anne zoraki bir gülümsemeyle. "Bay Facey bana nasıl isterse öyle seslenebilir."

"Anita," dedi Patrick.

"Anne," diye yüksek sesle tekrarladım. Aynı anda Anne de, "Evet, tabii, sorun değil," diyordu.

Kaşlarını çattı. "Arnie mi?"

"Pekâlâ, şimdi araya tamamen farklı bir harf katıyorsun. Derdin ne senin?"

"Ne demek istiyorsun? Asıl *senin* derdin ne?"

"İki yıldır ikimizin de ismini yanlış telaffuz ediyorsun. Senin bize seslenişinle herkesin bize seslenişi arasındaki farkı duymuyor musun cidden?"

Afallamış görünme arsızlığını gösterdi. "Bir dakika, ciddi misin sen? Bunun aramızda süregelen bir şaka olduğunu sanıyordum."

İkimiz de yanıt vermeyince omuz silktili ve "Bu yüzden bana hep Bay Facey demiyor musunuz?" dedi.

Anne'le birbirimize baktık. Patrick'e dönüp baktığımızda yüzünde bir aydınlanma ifadesi gördüm. "Adım Pacey," dedi ilk harfe vurgu yaparak. "Patrick Pacey."

Bir süre durup bize baktı. İkimiz de tek kelime etmedik. Şimdiye kadar içinde bulunduğum en garip sessizlikti. Sonunda bölen kişi Patrick oldu. "Gerçekten adımın Facey olduğunu mu sanıyordunuz? Facey? Öyle isim mi olur?"

"Gerçek bir isim olduğuna eminim," dedim.

Anne ikimize de bakmıyordu. Kocaman gözleri Patrick'le benim aramdaki duvara kilitlenmişti.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Patrick. "Anne, işine dön. Naomi, senin de yayına çıkmadan önce raporunu bitirmen gerektiğine eminim."

Sanırım ilk defa adımı doğru telaffuz ettiğini duyuyordum. Sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Anne ancak o zaman bana tekrar baktı. Yüzü neredeyse üçlü yapmamı önerirken Patrick'in bunu duyduğunu fark ettiği andaki kadar kızarmıştı.

"Gerçekten adının Facey olduğunu mu sanıyordun?"

Kafam karışmıştı. "Nasıl yani? Sen de öyle sanıyordun."

Başını iki yana sallarken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "İsimler konusunda gerçekten berbatsın, değil mi?"

"Sen de adının Facey olduğunu sanıyordun!"

"Hiç de bile. Adı Patrick Pacey. Her zaman Patrick Pacey'ydi. Ofisinin kapısındaki isim levhasında da öyle yazıyor."

"O zaman neden ona hep Bay Facey diyorsun?"

"Çünkü buradaki ilk gününde ona böyle seslenmiştin ve ben de bunun çok komik olduğunu düşünmüştüm. O zamandan beri ona öyle sesleniyorum. Sanırım o da komik olduğunu düşündü. Sonra da bana Anette demeye başladı."

“Yani bu gerçekten aramızda süregelen bir şakaydı ve ben bunun bir parçası olduğumu fark etmedim mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Anne omuz silkti, sonra kapıya yöneldi. “Buraya gelip bana tekrar bağırmadan önce işe koyulsam iyi olacak.”

“Bir dakika. Neden az önce bir şey demedin? Neden adının gerçekten bu olduğunu sandığını düşünmesine izin verdin?”

“Çünkü kendini zaten yeterince utandırmıştın. Seni yalnız bırakamazdım.”

Bu sözleri bende tuhaf bir duygusallığın fitilini ateşledi. Ona cevap vermediğimi fark ettiğimde Anne odadan çıkmak üzereydi.

“Sen iyi bir arkadaşsın, Anne,” dedim.

Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. “Oyalanmayı bırak da raporunu bitir,” dedi Patrick’in sesini taklit ederek.

Yirmi Yedinci Bölüm

İKİ FARKLI HAYAT

Aradan birkaç gün geçtiği hâlde Luca'dan hâlâ haber alamamıştım. Joel'a her gün yeni mektup var mı diye soruyordum ama o başım iki yana sallayıp başka bir işle meşgulmüş gibi davranıyordu. Acaba son mektubumu Luca'ya vermiş miydi? Bu sıralar Jake'i de pek görmemiştim. Geçen gün eve gelirken onu pencereden görmüştüm ama içeri girdiğimde çoktan asansöre binmiş, dördüncü kata çıkıyordu.

Cuma günü Anne'le öğle yemeği yedikten sonra eve gitmiştim. Ne yapmam gerektiğinden pek emin değildim. Okumayı dört gözle beklediğim mektuplarım yoktu. Anne'le tekrar San Diego'ya gitme planımızı iptal etmiştik. Artık Luca'nın babasının kim olduğunu bildiğimden Ben Toole'un izini sürmenin de bir anlamı yoktu. Elimde bir lazerle yere oturup yavru kedilere odanın içinde küçük kırmızı ışığı kovalattım.

Jake'i kaybetmişim gibi hissetmeye başlamıştım. Belki de sadece tek bir şeyin peşindeydi diye düşünsem de bu pek olası görünmüyordu. Birlikte geçirdiğimiz zaman, tek gecelik ilişkilerde bulunabilecek bir şey değildi. Belki de benimle sadece yavru kedileri sahiplendirmek için zaman geçirmişti. Bu son derece saçma düşüncenin üzerini ânında çizdim. Aklıma gelen tek bir şey kalıyordu geriye: Joel'un ona Luca'dan ve mektuplardan bahsetmiş olması. Bunu ondan sakladığım için üzülebileceğini

tahmin edebiliyordum ama en azından benimle konuşmasını dilerdim.

Gönderdiğim son iki mesaj cevapsız kalmış olsa da bir tane daha yazmaya başladım. Üst kattan gelen feryat figan bir çığlıkla işim yarıda kaldı. Tavana baktım. Roland ve Phoebe de aynı şeyi yaptı. Bu iğrenç ses Jake'in dairesinden geliyor olmalıydı. Görmezden gelmeye çalıştım. Lazer ışığıyla oynamaya devam etsem de yavru kediler hiç oralı olmadı. Dikkatleri üst kattaki gürültüye kaymıştı.

Ağlamayı bir dakika daha görmezden gelmeye çalıştım fakat dayanılmaz bir hâl almıştı. Ayakkabılarımı giyip koridora çıktım. Benden başka rahatsız olan yok gibiydi. Sesi duyabilen tek kişi bendim herhalde. Yukarı çıktım ve çığlık sesini takip ettiğimde Jake'in dairesinden geldiğini fark ettim. Buraya daha önce hiç çıkmamıştım ama kapının yerine baktığımda benim dairemin hemen üstündeki daire olduğu anlaşılıyordu. Kapıyı çaldım. Çığlıklar bir an olsun durmuyordu. Tekrar çaldım. Bakan olmadı. Korkunç gürültü devam ediyordu. Kapıyı açmayı denediysem de kilitliydi.

Jake'i aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Bu gürültü kesilene dek hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyordum. Ben de lobiye indim. Joel önündeki kavanozdan turşu yiyordu. Ön pencereden dışarı baktığımda Caitlin'in takla attığını gördüm.

"Joel," dedim. Ona seslendiğim için irkilmiş gibi başını kaldırıp baktı. Az önce ağzına tıktığı turşu yüzünden yanakları şişmişti. "Hemen üstümdeki dairede oldukça gürültü yapan bir hayvan var."

Joel turşusunu bitirip ağzını peçeteyle sildi. "Köpek yavrusu nihayetinde. Gürültüden şikâyetçi olmaya mı geldin?"

Başımı iki yana salladım. "Yedek anahtarı alabilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Başka biriyle görüştüğün için biraz ara verdiğinizi duydum."

Jake'in benden kaçıyor olabileceği aklıma gelmişti ama bunu bir başkasının ağzından duymak sanki gerçekten de öyleymiş gibi hissetmeme neden oldu. Mideme yumruk yemiş gibiydim. Bir taraftan da sadece bu duruma fazla kafa yorduğumu umuyordum. Sanırım ilişkimizin bittiğini bana yüz yüze söyleyecek kadar olgun olacağımı düşünmüştüm.

“Bunu o mu söyledi?”

Joel anlaşılmaz homurtu çıkardı.

“Ona Luca'dan bahsettin, değil mi? Birlikteyken bize neden hep somurtarak baktığını şimdi anlıyorum. Oğluna iyilik yaptığını düşündüğünü biliyorum ama benim özel hayatıma bu şekilde karışamazsın.”

Gözlerini devirmesi sinirlerimi daha da bozdu. “İşte tam da bu yüzden anahtarı sana vermemeliyim.”

“Hadi ama, Joel. Evini dağıtacak değilim. Beni ve tüm komşularımı çileden çıkarmadan önce köpeği yürüyüşe çıkaracağım sadece.”

Niyetimden kuşkulanıyormuş gibi kısıp gözlerle beni süzdükten sonra masasının üzerinde duran kilitli kutuya baktı. “Beni pişman etme,” dedi. Kutunun kilidini açıp anahtar yığınının kurcaladı ve üzerindeki etikette Jake'in daire numarası yazan çıkarıp aldı.

Anahtarı alıp yukarı çıktım. Dördüncü kata ulaştığımda yavru köpeğin tiz viyaklamasını merdiven boşluğundan duyabiliyordum. Henüz kimsenin şikâyet etmemesine ya da kafasını dairesinden bile uzatmamasına şaşırsam da sanırım günün bu saatinde çoğu insan işteydi.

Kapıyı açıp içeri girdim. Evinin düzeni benimkiyle aynıydı ama onunki daha sade dekore edilmişti. Gürültünün kaynağının oturma odasının köşesinde bir köpek kafesinin içinde oturduğunu gördüm. Köpek beni görünce ağlamayı kesti. Onu kurtarmak için orada olduğumu biliyormuş gibi

mızırdanıp kuyruğunu sallayarak kafesin kenarında zıplamaya başladı.

Sanırım onu geçen hafta sonu sahiplendirme etkinliğinde görmüştüm. Tüyleri çoğunlukla beyazdı. Bir gözünün üzerinde ve sırtının yarısında kahverengi lekeler vardı. Cumartesi günü en çok ilgi gören kafesteki yavrulardan birine benziyordu. Bunun neden sahiplenilmediğini merak ettim.

“Seni zavallı şey,” dedim kafesin mandalını açmak için diz çökerken. Yavru köpek tökezleyerek dışarı çıktı ve kendini bacaklarıma atarak ilgi görmek için kıvranıp yalvarmaya başladı. “Sen çok mu sevimlisin? Yumuşak mısın sen?” Onu okşadım. “Yumuşacıksın hem de.”

Yere işemesine fırsat vermeden onu kucağıma aldım, sonra arkamı dönüp tasma aramaya başladım. Mutfak tezgâhında bir göğüs tasması ve kayış buldum. Göğüslüğü yavruya takmak için biraz uğraştım. Daha önce hiç köpeğim olmadığından kemerlerin hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu ama sonunda çözdüm. Kayışını göğüs tasmaına geçirdim ve sonra koridoru temizlemek istemediğim için onu yine kucağıma alarak aşağıya indim. Hiç köpeğim olmamış olabilirdi ama bu kadar küçük yavruların böyle ufak tefek kazalara meyilli olduğunu biliyordum.

Dışarı çıktığımızda onu kaldırıma bıraktım. Köpek tam poposunu indirip kaldırıma işerken Caitlin heyecanla ciyakladı ve koşarak yanımıza geldi. Caitlin köpeğin tuvaletini yaptığını fark etmemiş gibiydi ya da belki de umursamıyordu. Yavru köpek de onun ciyaklamasından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Yavru köpek almışsın!” diye haykırdı. “Adı ne?”

“Benim değil,” dedim ona. “Sadece yürüyüşe çıkardım.”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Muhtemelen Joel’un seni görebileceği bir yerde kalmalısın.”

“Gidip ona seninle gelip gelemeyeceğimi soracağım,” dedi.

“Ama...”

Ben itirazımı bitiremeden, o çoktan kapıdan girmiş ve Joel'la konuşmaya başlamıştı. Çıktığında hoplara zıplara yanıma geldi. "Bay Pickles çok uzağa gitmediğimiz sürece seninle gelebileceğimi söyledi. Nereye kadar gideceğiz?"

İç çektim. "Çok uzağa değil. Sadece blogun sonuna gidip döneceğiz."

"Tasmayı ben tutabilir miyim?"

"Muhtemelen ne olur ne olmaz diye ben tutsam iyi olur. Bu yolda çok fazla trafik var ve yavru köpeği tehlikeye atmak istemem."

"Pekâlâ. Bay Pickles ve Fishman'in² senden bahsettiğini duydum."

Kaşlarımı çattım. "Fishman mi?"

Omuz silkti. "Erkek arkadaşın."

Akvaryumda çalıştığı için ona Fishman dediğini anlamam biraz zaman aldı. Jake'le çıktığımı bilmesine şaşırdım. Daha doğrusu Jake'le çıkmış olduğumu bilmesine. Şu anda ne durumda olduğumuzdan emin değildim. Onun bu ani açıklaması, Joel'un Jake'e mektuplardan bahsettiğini doğrular nitelikteydi. O kadar sinirliydim ki ağlayabilirdim ama bir çocuğun önünde kendimi koyuverecek değildim.

"Kaç yaşındasın, Caitlin?"

"Sekiz yaşına yeni girdim."

"Geçmiş doğum günün kutlu olsun. Neden onlara Fishman ve Mr. Pickles diyorsun?"

Omuz silkti. "İsimleri hatırlamakta kötüyüm. Onları uydurunca her şey daha kolay oluyor."

Kendimin genç bir versiyonuyla konuşuyormuşum gibi hissettim. "Herkes kendi uydurduğu lakaplarla hitap edersen kimse kimden bahsettiğini anlamaz. Okulda da mı böyle yapıyorsun?"

2 Balık Adam –çn

“Ah. Bazen. Herkesin ismini nasıl hatırlayacağımı bilmiyorum.”

“Herkesin adım hemen hatırlamak zorunda değilsin. ‘Üzgünüm, isminizi duyamadım, tekrar söyler misiniz?’ demek, bir isim uydurup sonra hiç bilmemekten daha iyi.” Ona uzun süre Tırtıl Çocuk dediğimi ve patronumun soyadının Facey değil Pacey olduğunu bilmediğimi düşünürsek bu dediklerimin ikiyüzlülük olduğunun farkındaydım. İleride benim yaptığım hataları yapmaması için deneyimlerimden ders çıkarmasına yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm. “Gerçek adımın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Şey. Naomi mi?” Heceleri söylerken takıldı.

“Doğru. Peki Bay Pickles?..”

“Joel,” dedi. “Ama soyadı Pickles’a çok benziyor. Ona öyle demeye devam edemez miyim?”

Bir an durup düşündüm. Joel kızın ona Bay Pickles demesinden rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. “Evet, sanırım sorun olmaz. Peki ya Fishman dediğin adam?”

Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Hatırlayamıyorum.”

“Onun adı da Jake,” dedim ona.

“Ya. Köpeğin adı ne?” diye sordu.

“Bilmem. Sence adı ne olmalı?”

“Uydurabilir miyim?”

“Elbette.”

“Bruno,” dedi.

Dönüp yavru köpeğe baktım. Önümüzde paytak paytak yürüyor, birkaç adımda bir durup bir yaprağı kovalıyor ya da kaldırımında sertleşmiş eski, siyah bir sakız parçasını kokluyordu. “Bruno’ya benziyor gerçekten de,” dedim katılarak.

“Ne konuştuklarını bilmek istemiyor musun?” diye sordu Caitlin.

“Kimin?”

“Bay Pickles ve...” Duraksayıp yardım etmem için bana baktı.

“Jake,” dedim tamamlayarak.

“Ah, doğru. Bay Pickles ve Jake’in. Bilmek istemiyor musun?”

Her ne kadar sekiz yaşında bir çocukla bu konuyu konuşmak istemesem de merakıma yenik düştüm. “Ne konuşuyorlardı?”

“Senden ve mektubundan bahsediyorlardı. Sanırım Fish–pardon, Jake– kızgındı çünkü bana ya da anneme merhaba demedi. Tartışıyorlardı. Başka bir sürü şey söylediler ama tek hatırlayabildiğim bu. Mektubunda onu bu kadar kızdıracak ne söyledin?”

Joel’un ona hangi mektubu gösterdiğinden emin değildim ama iyi bir şey olamazdı. Benden kaçmasına şaşmamalıydı. Kusacak gibi oldum. Bir yandan terliyor bir yandan da Miami güneşi alnıma vurmasına rağmen üşüdüğümü hissediyordum. Anne haklıydı. Ona Luca’dan bahsetmeliydim. Artık çok geçti ve muhtemelen ikisini de kaybetmişim.

Bloğun sonuna geldik. Bir an köşede durup yanımızdan akıp giden trafiği izleyerek Caitlin’in söylediklerini düşündüm. Joel’a istediğim kadar kızabilirdim ama bunların başıma gelmesi benim suçumdu.

“Bu ondan ayrılacağın anlamına mı geliyor?” diye sordu Caitlin.

“Karmaşık bir durum,” dedim ona. “Anlamak için henüz çok küçüksün.”

“Annem de babamdan boşandığında ve son erkek arkadaşından ayrıldığında böyle demişti. Bu kadar karmaşık olan şeyin ne olduğunu ve neden anlamak için her zaman çok küçük olduğumu anlamıyorum. İnsanların bunu kendileri de anlamadıkları için söylediklerini düşünmeye başladım.”

“Haklı olabilirsin,” dedim. “Belki bazen de diğer kişi hakkında kötü düşünmeni istemediğimizden böyle deriz.”

Bu durumda hakkında kötü düşüneceği kişi bendim. Bunu fark etmek canımı yaktı. Geldiğimiz yöne döndüğümüzde bana kaşlarını çattı. "Sence babam anneme kötü şeyler mi yaptı?"

"Belki de yapmamıştır. Onları tanımadığım için buna bir cevap veremem. Ama eminim biraz daha büyüdüğünde annene sorabilirsin, o da sana neden yürümediğini anlatır."

Binaya vardığımızda Caitlin'i kaldırım akrobasisine devam etmesi için dışarıda bıraktım. Köpekle beraber içeri girdim ve merdiven boşluğuna giderken Joel'un masasına uğradım. Jake'e gösterdiği mektup hakkında onunla yüzleşmeyi düşünsem de bunu olay çıkarmadan halledebileceğime güvenmiyordum. Bıkkın bir ifadeyle beni süzdü.

Tek kelime etmeden döndüm ve yavru köpekle merdiven boşluğuna yöneldim. Hayvan her basamağı çıkmakta zorlandığından dördüncü kata çıkmamız biraz zaman aldı. Onu kolaylıkla taşıyabilirdim ama kafesine geri koyduğumda hemen uyuması için onu yormak istiyordum.

Jake'in evine geri döndük. Bu sefer ağlayan köpeği buradan çıkarmak için acele etmediğimden etrafa bakmak için daha fazla zamanım vardı. Evi hayal ettiğim gibi dağınık değildi. Mobilyaları çok iyi olmasa da kalitesiz ya da zevksiz de değildi. Kadın eli değdiğine dair bir iz yoktu, iki farklı hayat yaşadığına dair bir işaret de. Anne onun bir sır küpü olduğunu iddia etmesine rağmen asıl benim iki farklı hayat yaşadığımın ortaya çıkması komikti.

Yavru köpeği kafesine geri koyduktan sonra evde başka hiçbir şeye dokunmadan koridora çıktım. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz çığlıklar, feryatlar, ağlamalar başladı. Duracağını umarak bir dakika bekledim ama nafile. İçeri geri dönmeyi ve yavru köpeği aşağıya, daireme götürmeyi düşündüm. Bunu yaparsam Jake'in beni görmeye gelmesi gerekcekti ve o zaman ona kendimi açıklamaya çalışabilirdim.

Elim kapısında ne yapacağımı düşünürken tereddüt ettim. Öte yandan, köpeğini alarak onu zorladığım için değil, benim için gelmesini istiyordum. Yine de tek çarem buyusa aklımdakini gerçekleştirmeyecek kadar gururlu değildim. Hatanın bende olduğunu biliyordum ama tek kelime etmeden benden kaçan da oydu. Görmezden gelinme sebepimi bir çocuktan duyurmak zorunda kalmamalıydım.

Köpek yavrusu biraz sakinleşince elimi kapı kolundan çektim. Şimdilik gitmeye karar verdim. Ne istediğime karar vermemeliydim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

FİDYE NOTU

“Sana söylemiştim.”

Anne duygularımı incitmeme konusunda pek iyi değildi. Jake’e mektuptan bahsetmem gerektiği konusunda beni uyarmıştı ve şimdi haklı olduğunu bildiğimden emin olmak istiyordu.

“Ayrıca benden bir şey sakladığını da söylemiştin. Bu konuda yanıldın. Evine girdim.”

Yavru köpek aklıma geldi ve yine ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Hafta sonu boyunca birkaç kez sesini duymuştum ama Jake evdeydi ve onunla ilgilenmişti, dolayısıyla da ağlamaları uzun sürmemişti. Ağlamasının biraz daha uzun sürmesini dilediğim anlar olmuştu. Oraya gidip onu tekrar görmek için bir bahanem olurdu. Gerçi oraya gidip hiçbir sorun yokmuş gibi davranmayı da kendime yediremiyordum. Karşısına geçip Luca ve mektupları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu diyerek yalan söyleyebileceğimden emin değildim. Kararsızdım çünkü ikisine karşı da hâlâ bir şeyler hissediyordum. Benimle iletişimi kesme tarzından ne kadar nefret etsem de yine de bir açıklamayı hak ettiğini düşünüyordum. Tek sorun iyi bir açıklamam olmamasıydı. En azından onun hoşuna gidecek türden.

“Hazır konu açılmışken, eve gidip yavru köpeği kontrol etsem iyi olacak.”

Anne gözlerini devirdi. “Köpeğini gezdirerek onu geri kazanabileceğini mi sanıyorsun gerçekten? Sonuçta onunla sevi-

şirken ona başka bir adamın adıyla hitap ettin. Dürüst olmak gerekirse, belki de herkes için en iyisi budur. Onun devre dışı kalmasıyla Luca'yla işlerin nereye gideceğine bakabilirsin."

"Luca'yla işlerin bir yere gittiği yok çünkü bana cevap bile yazmıyor."

"Ona tekrar yazmayı denedin mi?"

İç çektim. "Pes etmeden önce ona kaç kez yazmam gerekiyor? İki yıl önce de böyle olmuştu. Onu benimle buluşmaya davet ediyorum ve beni görmezden geliyor. Bu noktada ondan bir daha haber alana kadar birkaç yıl daha geçerse hiç şaşırmam."

"Sanmıyorum. Belki de sadece onunla buluşma konusunda ciddi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardır."

"Artık ne istediğimden ben bile emin değilim. Onunla tanışmak istediğimi sanıyordum ama şimdi Jake'le aramızdaki şeyi kaybetmekten korkuyorum."

"Flaş haber. Onunla aranızdaki şeyi çoktan kaybettin. Luca'ya tekrar yaz gitsin işte."

Kahvemi bitirdim. "Bunu düşüneceğim. Eve gitmem gerek."

Bruno'nun ağlamasını merdiven boşluğundan duyabiliyordum. Zaten Joel'a anahtarı geri vermemiştim, ben de dördüncü kata çıktım. Jake'in içeride olmadığından emin olmak için kapıyı tıklattım. Bir an bekledikten sonra kapıyı açıp içeri girdim.

Defterden bir kâğıt koparıp bir not karaladım: *Köpeğin bende.*

Notu bir mıknaatısla buzdolabına yapıştırıp tekrar okudum. Kulağa biraz şifreli geldiğini fark ettim. Tek eksiği fidye talebiydi. Notu yazmak için kullandığım kalemi alıp ekledim: *Gelip onu al.*

Tekrar okudum ama hâlâ yanılsı geliyordu. Kısa, kesik cümleler Bruno'ya bakmanın bir yük olduğunu düşünmesine neden olabilirdi. Muhtemelen bunu gereğinden fazla düşünüyordum ama yine de nota ekleme yaptım: *Bu arada adı ne? Bir süredir ona Bruno diye sesleniyorum.*

Kalemi bırakıp Bruno'yu dışarı çıkarmak için kafesine yöneldim. Tuvaletini yapması için onu aşağı indirip dışarı çıkardım ama çışı varmış gibi görünmüyordu. Çoktan yürüyüşe çıkmış olmalıydı. Onu tekrar içeri götürdüm. Joel bana bir bakış atsa da köpeğin yine bende olması konusunda bir şey söylemedi.

Evime vardığımızda Bruno yavru kedilerle tanışacağı için çok heyecanlıydı. Roland ve Phoebe onun bitmek bilmeyen enerjisine aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Bir süre oynadılar ve sonra Bruno hiçbir uyarı vermeden durdu, poposunu yere koyup işedi.

“Bruno!” diye haykırdım. “Hayır!”

Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor gibi bir hâli vardı. İşemesi biter bitmez çışten uzaklaşıp yavru kedilerin yanına döndü. Ortalığı temizledikten sonra kanepeye oturup üçünün oynamasını izlemeye başladım. Beş dakika geçmeden Bruno çömeli halımın üzerine kakasını yaptı. Neyse ki yavru kedileri sahiplendiğimde evcil hayvan lekelerini çıkarmak için özel bir sprey almıştım. Şimdiye kadar kullanmama gerek olmamıştı. İkinci pisliği de temizledikten sonra kanepeye döndüm, köpeğin içinde ne var ne yok boşalttığını ve başka bir kaza yaşanmayacağını varsaydım ve artık rahatlayabileceğimi düşünerek oturduğum yerde yayıldım.

Ancak bu kadar yanılabilirdim. Bruno bir kez daha parke zemine işedi ve ben onu temizlerken üçüncüyü de yaptı. Bık-kınlıkla inledikten sonra göğüs tasmasıyla kayışını geri takıp onu dışarı çıkardım. Sokağı birkaç kez inip çıktık ve sonunda benim dairemde içinde ne varsa döktüğü sonucuna vardım.

“Beni çıldırtacaksın,” dedim ona içeri dönerken.

Merdiven çıkarken onu yine kucağıma almadım. Geçen sefer ekstra egzersiz onu pek yormamıştı ama bu sefer içeri girer girmez kendinden geçti. Kanepede kucağımda yatıyordu, bu sefer en azından rahattım.

Biri kapıyı yumruklayarak beni uyandırana kadar içimin geçtiğinin farkında değildim. Roland ve Phoebe kanepenin diğer ucunda birbirlerine sokulup kıvrılmışlardı. Sevimliliklerini hayran hayran izledikten sonra uyuyan yavru köpeği kucağımdan indirip kapıya bakmaya gittim. Gelenin Jake olduğunu biliyordum. Acaba benimle konuşacak mıydı yoksa köpeğini geri almak için gereken cümleleri kurup gidecek miydi?

Kapıyı açtığımda kapı çerçevesine yaslanmıştı. Bu bana, beni yemeğe çıkarmadan önce kapıma geldiği günü hatırlattı. Kapımdan içeri girişini, beni duvara yaslayışını ve öpüşünü hatırladım. Bu düşünceler içimi bir sıcaklıkla kapladı. O âna geri dönebilmeyi dilerdim.

“Bruno mu?” İsim konusunda şüpheleri var gibiydi. En azından notumu okuduğunu biliyordum. Ve yine benimle konuştuğunu.

Omuz silktim. “Adını Caitlin koydu.”

“Elbette o koydu. Nerede o?”

“Kanepede. Gerçek adı ne?”

İçeri gireceğini umarak kapının önünden çekildim. Sanki daireme girmesini engelleyen fiziksel bir bariyer varmış gibi tereddütle eşiğe baktı.

“Bir adı yok,” dedi. Sonra sanki bunu yapmak için kendini zorlamak zorundaymış gibi kapımdan içeri bir adım attı fakat koridora girdiğinde önümde durdu. Bir an için bana o kadar yakın durdu ki belki de hiçbir sorun olmadığını ve son birkaç günü hayal ettiğimi düşündüm. Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Aldığı derin nefesle göğsünün yükseldiğini görebiliyordum. Benden uzaklaşıp oturma odasına adım attığında tuttuğu nefesini verdi.

“Nasıl bir ismi olmaz?” diye sordum.

“Ona sadece geçici yuva oluyorum. Ayrıca sağır, bu yüzden adını bilip bilmemesi önemli değil.”

“Sağır mı?” Şaşırdım. “Emin misin?”

“Onu sahiplenene aile sırf bu yüzden barınağa geri bıraktı. Durmadan ağlamasıyla baş edememişler ve yaptıkları hiçbir şey işe yaramamış. Komutlarının hiçbirine yanıt vermemiş.”

“Ama onu sahipleneli çok olmadı ki. Belki de inatçıdır. İşitme testine girdi mi?”

“Hayır ama şunu izle.” Ellerini cıvrıttı. Roland ve Phoebe kollarını kaldırdı ama Bruno hiç oralı olmadı. Kanepede uzanmış, mışıl mışıl uyuyordu.

“Bu onun sağır olduğu anlamına gelmez,” diye itiraz ettim. “Belki de çok yorgundur. İşitme testi yaptırmalı.”

“Barınağın bu masrafı karşılayacak gücü yok, bu yüzden ona sağırmış gibi davranıyoruz. Tuvalet eğitimi alana ve sağır köpekler konusunda deneyimli biri tarafından sahiplenilebilecek kadar el işareti öğrenene kadar ona göz kulak olacağım.”

Bunu o kadar gelişigüzel açıklamıştı ki sanki artık bana kızgın değilmiş, yalan söylediğimi öğrendiğinde ördüğü duvardan içeri girmeme izin veriyormuş gibi hissettim. Kendi gardımın da düştüğünü hissetmeye başladım.

“Tuvalet eğitimi demişken,” dedim, “bugün dairemi dört kez pisletti.”

Gülmeye başladım ama yüzündeki ifade ciddileşti. Birdenbire duvar tekrar örülüvermişti.

“Onu izlemezsen böyle olur. Ona kafes eğitimi vermemin bir sebebi var. Onu orada bırakmış olsan...”

“Onu izliyordum,” diye araya girdim. “Ayrıca onu orada bıraksaydım birileri gürültü yüzünden şikâyetçi olurdu.”

“Bir dahaki sefere dikkatini daha fazla ver. Daireler çizerek yürümeye ya da etrafı koklamaya başladığını gördüğünde onu dışarı çıkarma zamanı gelmiş demektir.”

Kanepeye gidip Bruno’yu dürttü. Yavru köpek sarsılarak uyandı, karşısındakinin koruyucu babası olduğunu fark etti-

ğinde birden canlandı. Jake'in yavru köpeği kucağına alıp kayışı ve göğüs tasması için odaya bakınmasını izledim. Onları koyduğum koltuğu işaret ettim. Yavru köpeği göğüs tasmasını takacak kadar yere indirdikten sonra tekrar kucaklayıp kapıdan çıktı.

Yalnız kaldığımda derin bir nefes verdim. Belki bana bir şans daha vermeye hazır değildi ama en azından o isteyken Bruno'ya bakmayı bırakmamı beklemiyordu. Ya da belki de "bir dahaki sefere" deyişinden çok fazla anlam çıkarıyordum. Sorularıma bir cevap vermesini dileyerek bir dakika boyunca kapıyı izledim.

Koridorda asansör kapılarının açılıp arkasından kapandığını duyduğumda aklım Luca'ya gitti. Onunla buluşma tekliflerini geri çevirdiğim, o sırada başka biriyle çıkmıyor olsaydım ona bir şans verebileceğim onca zamanı düşündüm. Belki de Anne haklıydı. Belki de bu Luca'yla tanışmam gerektiğine dair bir işaretti.

Onunla buluşup suçluluk hissetmeyeceğim bir zaman varsa, o da şimdiydi. Sehparam üzerinde açık duran not defterime baktım. Sonra elime bir kalem alıp başına oturdum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

İYİ İZLENİMLER

*Sevgili Luca,
Gel benimle saklan.
Sevgiler,
Naomi*

Bir mektup daha yazmayacaktım ama ondan haber alamamak beni deli ediyordu. İki yıl önce nişanlısını benim için terk edip yanıma gelmesini teklif ettiğimde kullandığım kelimelerin aynısını kullanmaya karar verdim. Düşük bir ihtimal olduğunu bilsem de bu kelimeleri tekrar kullanmamı beklediğini umuyordum.

Mektubu posta kutularının üzerine bırakma zahmetine girmedim. Bunun yerine Joel'un masasına bıraktım. Joel önce zarfa, sonra da kafasını kaldırıp bana baktı.

“Lütfen bugün eline geçmesini sağla.”

Joel başıyla onayladı. Daireme geri döndüm. Yavru kedileri besledim ve sonrasında ben yemek yaparken ayaklarımın dibinde oynadılar. Jake'in bana verdiği kaykayı bir dolabın içine sakladım. Ortalıkta bırakıp da alt kat komşumu bu yavruların onunla çıkarabileceği gürültüye maruz bırakmak istemiyordum.

Kapıda bir tıkırtı duyduğumda yemeğimi yeni bitirmiştım. Joel'un mektubumu şimdiden Luca'ya vermiş olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordum. Yine de kalbim daha hızlı çarp-

maya başladı. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken aniden son bir saattir aynaya bakmadığımın farkına vardım. Dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdirerek aralarına yemek sıkışmadığından emin oldum. Bunları neden yaptığımı bilmiyordum. Ne zamandır Luca üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordum?

Kapıyı açtığımda karşımda Jake vardı. Geri dönmesine şaşırmıştım.

“Selam,” dedim.

Bir cevap vermeden kapımı iterek açtı ve içeri girip beni öptü.

“Bu kadar mesafeli olduğum için özür dilerim,” dedi dudaklarımız ayrıldığında.

“Üzgün olması gereken sen değilsin,” diye karşı çıktım. “Sana mektuplardan bahsetmeliydim. Kendimi açıklamam gerekiyormuş gibi...”

O yanımdan geçip oturma odasına giderken cümlem yarıda kaldı.

“Kendimi açıklamak istiyorum,” dedim onu takip ederek.

Kanepeye oturuverdi. Bir an tereddüt ettim. Benden bir açıklama beklemediği izlenimi edinmiştim ama yine de bunu ona borçlu olduğumu hissediyordum. Yanma oturdum.

“Sevgili olmak istediğini söylediğini biliyorum ama sana söylemem gereken...”

“Jake kim?” dedi sözümü keserek.

Bu tuhaf soru karşısında afallayarak kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Joel bana Jake adında biriyle görüştüğünü söyledi.”

Başımı iki yana salladım. Şimdi daha da kafam karışmıştı. “Senden bahsediyordum. Başka bir Jake olduğunu mu düşündün?” Olan biteni fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. İçimden gülmek gelse de bunun uygun olduğundan emin ol-

madığım için kendimi tuttum. “Benden bu yüzden mi kaçıyor-
yordun?”

Ciddi ifadesini bozmadan bana bakmaya devam etti. Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken gülümsemem yavaş yavaş yüzümden silindi.

Jake boğazını temizledi. “Benim adım bu değil.”

Bir an için benimle dalga geçtiğini düşündüm ama yüzünde buna dair hiçbir ifade yoktu.

“Anlamıyorum.” İlk tanıştığımızda üzerindeki yaka kartını düşündüm. Yanlış okumadığıma emindim. “Adın ne öyleyse?”

Bakışlarını benden, Luca’ya mektuplarımı yazdığım defteri bıraktığım sehpa-ya çevirdi. Ona uzanıp spiral cildin içine sıkıştırılmış kalemi çıkardı. Defterdeki sayfaların yarısı yırtılmıştı, geriye kalan birkaç sayfa da boştu. Luca’ya sayısız mektup yazmak için kullandığım defterimi onun elinde görmek beni huzursuz etti. Bulduğu ilk boş sayfaya bir şeyler yazmasını izledim. Yüksek sesle söyleyemediğinin ne olduğunu merak ediyordum.

Ne yazdığını göremeyeyim diye defteri başka bir yöne çevirmişti. Bitirdiğinde sayfayı yırtıp katladı ve bana uzattı. Katlanmış sayfa bir süre öylece elimde kaldı. Açıp yazdıklarını okumak konusunda neden bu kadar gerildiğimi bilmiyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda okumamı bekleyerek beni izlediğini gördüm. Katlanmış kâğıdı açtım.

Sevgili Naomi,

Umarım bu gece kum kabını değiştirmeyi unutursun
ve Roland da kakasını çamaşır sepetine yapar.

Sevgiler,

Luca

Mektuba bakıp bunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir an için bunun bir numara olduğunu düşündüm ama yıllardır

okuduğum o tanıdık el yazısıyla yazılmıştı. Bakışlarımı yavaşça mektuptan ona doğru kaydırdım. Şimdi neden sözümü kestiğini anlamıştım.

Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim.

“Sen Luca’sın.”

“Evet. Sana daha önce söylemem gerektiğini biliyorum...”

“Çık dışarı,” dedim o devamını getiremeden. Bütün vücudum öfkeden zangır zangır titriyordu. Kanepeden zor kalktım. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Ayağa kalkıp kapıyı gösterdim. O ise koltukta oturmuş, ciddi olup olmadığımdan emin değilmiş gibi beni izliyordu.

“Çık dışarı,” diye tekrarladım. “Git buradan. Hemen.”

“Bunu konuşmak istemiyor musun?”

“Hayır. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Evimden defol.”

“Benim, Naomi. Değişmedim. Konuştuğumuz, birlikte yaptığımız her şey... Hepsinde gerçek bendim.”

Koyu renk saçlarını, buz mavisi gözlerini, kanepemde oturan bedenini şöyle bir inceledim ve onunla o kadar çok zaman geçirmiş, onu defalarca görmüş ve ona dokunmuş olmama rağmen, sanki bir yabancıya bakıyormuş gibiydim. Yıllardır mektuplaştığım kişinin o olduğunu aklım almıyordu. O Luca değildi, o...

İçim yeni bir öfke dalgasıyla dolup taşıtı. Muhtemelen bunca zamandır adını yanlış bildiğimin farkındaydı. Kim olduğunu bilmememden istifade etmişti. Bana yalan söylemişti.

Ayağa kalktı, bana böyle tepeden bakması haksızlıktı.

“Lütfen, Naomi. Bunu konuşalım.”

Makul bir tonda konuşması beni daha da öfkeliendirdi.

“Başından beri bana yalan söylemişken şimdi ağzından çıkanlara nasıl inanayım?”

Elini uzatarak bana doğru bir adım attı. Parmak uçları kolumu okşadığında kararlılığımın az da olsa sarsıldığını hissettim.

Ona kapılmak istemediğimden bir adım geri çekildim. Daha fazla yalana kanmamak için net düşünebilmem gerekiyordu.

“Bana dokunma,” diye uyardım onu. “O sahte yaka kartını nereden buldun?”

Kaşlarını çattı. “Hangi sahte yaka kartı?”

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandığında iyice küplere bindim. “İlk tanıştığımızda beni adının Jake Dubois olduğuna inandırmak için taktığın rozet.”

Kaşları hâlâ çatıktı. Neden bahsettiğimi bilmediğine neredeyse inanacaktım. Ardından gözleri kocaman açıldı. “Jake Dubois akvaryumdaki diğer veteriner. Bir keresinde benimki kirlenince onun önlüğünü ödünç almıştım, yaralı bir...” Başını iki yana sallayıp cümlesini yarıda bıraktı. “Her neyse. Seni kandırmak istememiştim. Onun yaka kartını taktığının farkında değildim.”

Söylediği hiçbir şeye inanmıyordum. “Gitsen iyi olacak.”

“Naomi...”

“Git. *Hemen!*”

Son kelimeyi söylerken bağırdım. Gözyaşlarımm gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum. İhanete uğramış gibi hissetmemin sebebi oyken beni ağlarken görmesini ya da yanımda kalıp beni teselli etmeye çalışmasını istemiyordum.

“Sadece...”

Hâlâ fazla yakınımdaydı. İki elimi gövdesine bastırarak onu ittim. Bana kolaylıkla karşı koyabilirdi ama onu kapıya kadar itmeme izin verdi.

Oraya ulaştığımızda kapıyı açtım ve onu koridora ittikten sonra arkasından kapattım.

Otuzuncu Bölüm

ONCA APARTMAN İÇİNDEN

Luca

Miami'ye uçarken aklımda Joel'u affetmek yoktu. Onu babam olarak görmeyi bile reddediyordum. Beni terk etmişti ve bu unvanı hak etmiyordu. Fazla kalmayı planlamıyordum. Oraya gitmemin tek nedeni onunla yüz yüze konuşmak, bunca yıl sonra hayatıma tekrar girebileceği fikrine nereden kapıldığını açıklamaya çalışmasını izlemektir. Ailemizi terk etmesinin suçlusunun annem olduğunu ima ettiğine inanamıyordum.

Dilediğimde çekip gidebilmek için havalimanından bir araba kiraladım. Başkasının eline bakmak istemiyordum. Joel bana onunla buluşabileceğim kafenin adresini mesaj atmıştı. Bu buluşmanın onun evinde gerçekleşmeyecek olmasına ve özellikle de beni etkilemeye ya da beş yıldızlı bir restorana götürerek beni geri kazanmaya çalışmamasına sevinmiştim.

Kafeye vardığımda çoktan bir masada oturuyordu. Onu neredeyse tanıyamayacaktım. Birkaç kilo almış ve saçları ağarmıştı ama gözleri hâlâ aynıydı. Üzerinde güvenlik görevlisi üniforması vardı. Masasının önünde durana kadar beni tanımadığı anlaşılıyordu.

Ayağa kalktı. "Luca?"

Başımınla onayladım. Bana sarılacakmış gibi kollarını hafifçe açtı, sonra vazgeçti ve tokalaşmam için elini uzattı. Oturduk.

“Sana kahve söyledim,” dedi fincanı bana doğru iterken. “Nasıl içtiğini bilmiyorum, o yüzden...” Elindeki krema ve şeker paketlerini işaret etti.

Hiçbir şey eklemeyen kahvemden bir yudum aldım. İrileşmiş gözler ve beklenti dolu bakışlarla beni izledi. Bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettim. Gergin bir sessizlik sonrası aklıma gelen tek soruyu sordum: “Bunca zamandır burada mıydın?”

Başını iki yana salladı. “Başta Montana’daydım. Buraya birkaç yıl önce taşındım.”

“Dur tahmin edeyim. Yeni bir aile kurdun ve onları da terk ettin.”

“Öfkenin nedenini anlıyorum,” dedi.

Karşılık vermedim. Soru sorma kotamı doldurmuştum. Bir açıklama yapma sırası ondaydı.

Devam etti: “Montana’ya taşındıktan kısa bir süre sonra bir kadınla tanıştım. Cheryl’la. Evlendik ve üç çocuğumuz oldu. İkiz kızlar ve bir oğlan.”

Yıllar içinde babamın yeniden evlenip evlenmediğini ya da başka bir çocuğu olup olmadığını merak ettiğim zamanlar olmuştu. Ben daha küçükken, ailem hâlâ bir aradayken, bir erkek ya da kız kardeşim olmasını çok isterdim. Böyle olacağını hayal etmemiştim.

“Kardeşlerim var,” dedim. Yüksek sesle söylersem daha gerçekçi geleceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Gözlerini kaçırdı. “Cheryl’la ilişkimiz yürümedi. Ayrılmaya karar verdik. Boşanmamız sonuçlanmadan kısa bir süre önce Cheryl burada bir iş teklifi almıştı. Taşınma işine yardım ettim, sonra da Montana’ya dönmedim.”

Sırıttım fakat anlattıklarını zerre komik bulmuyordum. “Bir dakika. Doğru mu anlıyorum? Annemden ayrıldın ve bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere başka bir eyalete kaç-

tın. Cheryl'dan ayrıldın ve sadece taşınmasına yardım etmekle kalmayıp yeni çocuklarından uzak kalmamak için kendi hayatını da kökten değiştirdin.”

“Sana berbat bir baba olduğumu biliyorum...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestim. “Değildin. Kafamı karıştıran da hep bu oldu. Beni her gün plaja götürürdün. Evde bir spor salonu inşa edip birlikte çalıştık. Seninle ilgili her anım çok güzel. Ama sonra durduk yere çekip gittin ve bu yüzden senden nefret ettim. Seni bu kadar özlemek zorunda kalmamak için kaç kez pislik herifin teki olmanı dilediğimi bilemezsin. Benimle yürütemeyip yeni ailenle yürütebilmeni sağlayan şey ne?”

“Seninle hiçbir ilgisi yoktu.”

“On beş yıl boyunca senden haber alamayınca ister istemez benimle bir ilgisi olduğunu düşündüm.”

“Annen ve ben...”

“Tabii. Onu suçla. Mezardan kendini savunamaz.”

“Bana yaptıklarına rağmen vefatını duyduğumda çok üzüldüm.”

Açıklamasını bekleyerek ona baktım ama açıklamadı. Benim sormamı bekliyordu. Suçu anneme atmasını istemiyordum ama bunca yol geldikten sonra mazeretinin ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

“Ne yapmış sana?” Soru ağzımda acı bir tat bıraktı.

“Annen hakkında bunları duymak istemezsin,” dedi.

“Konuyu açan sensin.”

Derin bir iç çekti, bir an pencereden sokağın karşısındaki binaya baktı, sonra tekrar bana döndü. “Annenin bir ilişkisi vardı. Bu konuda kavga ettik. Defalarca. Çift terapisini denedik. Bir süre için işler iyiye gidiyordu ama bir gün ben...” Duraksadı, dudaklarını büzdü. “Bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırdı. Ondan sonra yüzüne bile bakamadım. Boşanma davası

açtım ve ayrıldım. Seni yanıma almadığım için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile olmadı. Oradan ayrıldığımda o kadar öfkeliydim ki sadece yoluma devam etmek ve bir daha asla geri dönmemek istiyordum. Keşke daha farklı yapsaydım dediğim o kadar çok şey var ki. Anneni daha önce terk ederdim. Öyle olsaydı muhtemelen San Diego'da kalırdım ama o zaman da Cheryl'la tanışamazdım, ikizler ve Caden olmazdı.”

“Beni nihayet ne zaman hatırladın? Bana yazman on beş yılını aldı.”

“O zamanlar seninle iletişime geçmek için büyüyene kadar beklememin en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Annenle aranızda herhangi bir gerginliğe neden olmak istemedim. Sonra başma gelenleri duydum ve iletişime geçmeye çalıştığımda sen çoktan gitmiştin. Nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç yıl önce Cheryl bana adresini internetten nasıl bulabileceğimi gösterdi ama sana ne zaman yazsam çoktan o adresten taşınmış oluyordun. Beni araman yedi ay sürünce mektubunun postada kaybolduğunu düşündüm.”

Söylediği tek kelimeye bile inanmak istemiyordum. Tam kalkıp San Diego'ya dönmeye hazırlanıyordum ki başka bir masada bir şey gözüme ilişti. Sarı saçlar ve mavi gözler. Daha iyi görebilmek için boynumu uzattım. Birbirinin aynısı iki surat birkaç masa öteden beni izliyordu. İkiz kızların yanında biraz daha küçük bir oğlan çocuğu vardı ve o da aynı ilgiyle gözlerini bana dikmişti.

Joel bana kardeşlerimden bahsettiğinde onlarla asla tanışmayacağıma karar vermiştim. Benden böyle bir şey beklemesi haksızlıktı. Babamın bizden uzakta kurduğu bu hayatı kabul etmek anneme ihanet etmek anlamına gelirdi. Ama o gün onları kafede gördüğümde her şey değişti. Önce Joel'a, sonra tekrar çocuklara baktım. Abilerinin onları kabul edip etmeyeceğini görmek için bekliyorlardı.

Onları tanıımıyordum bile ama onlara sırt çeviremeyeceğimi o an anlamıştım.

Bir hafta sonra Joel'un çalıştığı binaya taşındım. Eşyalarımı almak için San Diego'ya uçtum, sonra Miami'ye dönmek için arabayla sekiz eyalet geçtim. Yolda Dallas'tan uzak durmaya özen gösterdim.

Fazla bir şeyim yoktu. Sadece kıyafetlerim, arabam ve birkaç kutu kişisel eşyam vardı. Arabamın bagajını açtım ve Naomi'nin mektuplarını sakladığım kutuyu çıkardım. Binanın giriş kapısına yöneldim. Ona bir daha yazabilecek miyim diye merak ediyordum. Joel'a adresimi nasıl bulduğunu sormalıydım. Belki ben de onunkini aynı şekilde bulabilirdim.

Ben bunları düşünürken kapıdan içeri bir kadın girdi ve durup kapıyı benim için açtı. Kızıl saçları gözüme takıldı. Az kalsın tökezleyip kutumu düşürecektim. Ona yaklaştıkça zamanın yavaşladığını hissettim. Tek yapabildiğim kadına bakakalmak ve kendime Naomi'nin nasıl göründüğünü hatırlatmaya çalışmak oldu. O olmadığını biliyordum. Naomi Oklahoma'dan hiç ayrılmamıştı. Miami büyük bir şehirdi ve muhtemelen burada binlerce kızıl saçlı kadın vardı. Tam da bu güzel kadının kapıyı açtığı anda Naomi'yi düşünüyor olmam sadece bir tesadüftü.

"Teşekkür ederim," dedim içeri geçerken. O da kapıyı bırakıp yoluna devam etti. Lobinin ortasında durup o gözden kaybolana kadar pencereden onu izledim.

"Güzel kız, değil mi?" dedi Joel güvenlik masasından.

Ona döndüm. "Bu binada mı yaşıyor?"

"Evet. Yerel bir ünlü sayılır. Bazen her zamanki hava durumu sunucusunun yerine programı o sunduğu için arada bir televizyonda görebiliyoruz."

O olamayacağını biliyordum ama yine de sormak zorundaydım. "Adı ne?"

"Naomi Light," dedi.

İsmi yanlış duymuş olmalıydım. Onun adını söylemiş olamazdı. Joel konuşurken onun adını ağzına yerleştirenin kendi zihnim olduğuna ikna olmuştum. “Ne?”

“Naomi Light,” diye tekrarladı.

Elimdeki mektup kutusuna ve ardından pencereden dışarı baktım. Çoktan gitmişti ama oydu işte. Dünyadaki onca apartman içinden onunkine taşınmıştım.

“Ha siktir.”

Kapının arkamdan çarpması, bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusundaki tüm şüphelerimi somutlaştırdı. Kilidin tık sesini duyabiliyordum, sanki içeri girmeye çalışacağımdan korkuyordu. Ne beklediğimden pek emin değildim ama sanırım bundan daha iyi geçmesini umuyordum. Bir süredir mektuplarında benimle görüşmek istediğini yazıyordu. Ne zaman gelsem, beni davet ettiğini hatırlamıyor gibiydi. Gerçi hatırlamadığını söylemek doğru olmayabilirdi. İşin aslı, davet ettiği kişinin ben olduğumu bilmiyordu. Birçok kez ona söylemenin eşiğine gelsem de şimdiye kadar her seferinde korkup vazgeçmiştim.

Beni kandırmanın kendisi olduğunu düşünmesi beni kahre diyordu. Bu işi bu kadar uzatmak istememiştim. Son birkaç gündür aramıza biraz mesafe koymaya çalışmıştım ama olan olmuştu. Ona yalan söylemiştim.

Joel’un ona yalan söylemiş olması kalbini yeterince kırmıştı. Benim yaptığım bundan çok daha kötüydü. Araya ne kadar mesafe koyarsam koyayım bu yalanı daha az incitici kılamayacağımı biliyordum. Tek umudum gerçeği söylemek için çok geç olmamasıydı. Bir mektup yazmanın işleri kolaylaştırabileceğini düşünmüştüm. Gerçek beni aynı kişi olduğumuza sevinecek

kadar sevdiğini. Belli ki saflık etmiştim. O mektubu yazmak aptalca bir fikirdi.

Arkamı döndüm ve beni duyabilmesi için kapıya yaklaştım.

“Naomi? Konuşabilir miyiz lütfen?”

“Ne konuşacağız?” diye çıkıştı. Sesinin yakınlığından kapının diğer tarafında olduğunu anlayabiliyordum. “Bana nasıl yalan söylediğini mi? Yoksa son altı aydır beni nasıl takip ettiğini mi?”

“Seni takip etmedim,” dedim. “Kızgınlığının nedeni buysa, beni bulmak için en az üç farklı eyalete gittiğini hatırlatmak isterim.”

“Hadi oradan. Senin de benim kim olduğumu bilmediğine ve tesadüfen benimle aynı binaya taşındığına inanmamı mı bekliyorsun? Joel senin gerçek baban mı? Gerçekten kardeşin var mı? Tek çocuk olduğumu sanıyordum. Bana söylediğin her şey yalan mı?”

“O benim babam.”

“Carol Bell babanın seni çocukken terk ettiğini söylemişti.”

“Bu doğru. Altı ay önce yeniden iletişime geçtik, Miami’ye de bu yüzden geldim. Bu konuda yalan söylemedim. Ayrıca üç üvey kardeşim var. Carol Bell de kim?”

“San Diego’da sokağınızın köşesinde yaşayan yaşlı kadın.”

Bu söylediğinin ne kadar ikiyüzlüce olduğunu belirtmek istesem de bundan vazgeçtim. Ateşe körükle gitmek istemiyordum. Tek istediğim benimle konuşmasıydı.

“Bunların hiçbiri yalan değildi,” dedim. “Yani sana adımı söylememem dışında.”

“Bunca zamandır adını bilmediğimin bal gibi farkındaydın. Amacın kendimi aptal gibi hissetmemi sağlamaksa başardın.”

Gecenin bir yarısı yatak odasında ona dokunurken adımı söylediği zamanı hatırladım. O anda kim olduğumu bildiğini düşünmüştüm ama sabah olduğunda bilmediği aşikârdı. Bunu

hâlâ sık sık düşünüyordum. Acaba onu yanlış mı duymuştum? Şu an bu konuyu açmak için doğru zaman gibi gelmiyordu.

"Biliyorum," dedim ona. "Özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Bir şey demedi. Hâlâ kapının diğer tarafında durup durmadığını anlayamadım. Oradaysa da çok sessiz nefes alıyordu. Beni hâlâ duyabileceğini umarak devam etmeye karar verdim.

"Sana adımı daha önce söylemediğim için özür dilerim. Açıkçası, benimle görüşmek istemeyeceğinden korkuyordum. Benimle hiç tanışmak istemedin, sonra Miami'ye geldim ve benimle aynı binada yaşadığını öğrendim. Nasıl görüldüğünü bilmemem gerekiyordu ama biliyordum. Gençken, saatlerce Facebook'taki tüm fotoğraflarına bakardım. Senin yaşadığın apartmana taşınma ihtimalim ne olabilirdi ki?"

"Oldukça düşük. Sana inanmıyorum."

Sesini duyduğuma şaşırsam da hâlâ dinlediğini bilmek beni mutlu etti.

"Kim olduğumu o anda söylemeliydim," diye devam ettim. "Korktum."

"Kim olduğunu söylemek için bolca zamanın vardı ve söylememeyi seçtin. Neden altı ay sürdü?"

"Korkuyordum."

"Neyden? Kim olduğunu bilmiyordum."

"Tam olarak bundan korkuyordum. Sana kim olduğumu söyleyince benimle ilişkini keseceğinden. Bana Facebook'ta arkadaşım olmak istemediğini ya da eğitim kampı mezuniyetime asla gelmeyeceğini söylediğinde hissettiğin gibi hissetmenden korkuyordum. Sanırım ilk başta kim olduğumu bilmemenin daha kolay olacağını düşündüm."

"Bana yalan söylemek çok daha iyi çünkü."

"Seni bu kadar uzun süre kandırmak planladığım bir şey değildi. İlk mektubu haber kanalına gönderip sonra da sana

kim olduğumu söyleyecektim. Seni neredeyse her gün öğle tatilimde görüyordum. Ama bunu yapmayı planladığım gün, sen Anne'le masada oturmuş, Facebook'ta adımı aratıyordun. Ben de planda değişikliğe gittim. Bunun yerine seni yemeğe davet ettim, orada söyleyecektim ama sonra yemeği erteledin..."

"Ha, yani bana söylememen benim hatam."

Sesinden ironi akıyordu. Yine de devam ettim. "Hayır. Senin hatan değil. Bana San Diego'ya gideceğini söylemiştin ve ben de beni bulmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm."

"Sen de bana, 'Selam, ben Luca'yım ve burada, Miami'deyim,' demek yerine işi yokuşa sürmeye ve seni bulmak için bütün ülkeyi dolaşmama izin vermeye mi karar verdin?"

"Sana söylememe nedenim bu değildi. Beklemekle çok zaman kaybettiğimden ve bana kızacağından korktum."

"Şu an olduğum kadar kızgın olmazdım."

"Özür dilerim, Naomi." Alnımı kapıya yasladım. Keşke beni tekrar içeri alsaydı da üçüncü katın tamamı bizi duymadan bu konuyu konuşabilseydik.

"Bunu söylemiştin."

"Beni affedebilir misin? Lütfen?"

"Hayır. Evine git."

"Seni kaybedemem, Naomi."

"Kaybettin bile."

"Lütfen. Söz veriyorum artık sır olmayacak."

"Sır mı? Meselenin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Sır saklayan mı? Kendimi aptal gibi hissetmeme izin verdin ve benden faydalandın. Gerçekte kim olduğunu bilmeden seninle her seviştiğimde arkamdan gülmediğini nereden bileyim? Keşke sana hiç cevap yazmasaydım. Keşke beşinci sınıfta o şapkadaki farklı bir isim seçseydim."

Bunu söylediğini duymak canımı yaktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

“Evet.” Sesi şimdi sanki yerde oturuyormuş gibi daha alçaktan geliyordu. Aynı hizada olabilmek için ben de yere çöktüm.

“Mektupların uzun bir süre hayatımdaki tek tutarlı şeydi,” dedim. “Annem ve babam birlikteyken hep kavga ederlerdi. Babam gittikten sonra köpeğim evden kaçtı ve onu bir daha hiç görmedik. Sonra annem hastalandı ve liseden mezun olduğum gün vefat etti. Sonrasında elimde kalan tek şey ordu ve senin mektuplarındı. Dört yıl boyunca çok yer değiştirdim ama mektupların daima beni buldu. Hayatımdaki tek iyi şey onlardı ve sonra... Sonra bir gün kesildiler. Sana yazdığım o ilk kaba mektuptan sonra bana cevap yazmamış olsaydın ya da ilk başta bana yazan başka biri olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Sınıfımızdaki diğer çocukların ilk birkaç aydan sonra yazışmaya devam ettiklerini sanmıyorum. Sanırım genel olarak bakıldığında pek bir şey değişmezdi. Annem babamı yine de aldatırdı. Babam yine de giderdi ve annem yine de ölürdü. Orduya katılır mıydım ya da Penny’yle çıkar mıydım bilmiyorum. Varlığından haberim olmasaydı standartlarım çok daha düşük olurdu ve belki de başka biriyle evlenirdim. Belki de evlenmezdim. Babam yine de bana ulaşırdı ve ben de Miami’ye gelip varlığından haberdar olmadığım üç kardeşimle tanışırdım. Bu binaya yine de taşınırdım ve o kapıyı benim için açtığın gün kim olduğun hakkında hiçbir fikrim olmazdı.” Bir şey söyleyecek mi diye bir an bekledim ama sessizliğini bozmadı. “Muhtemelen sana çok daha önce çıkma teklif ederdim.”

Kapıya yaslanıp cevap vermesini beklesem de bir şey de-
medi. Büyük ihtimalle nefesimi boşa harcamıştım. Belki de bir
süre önce çekip gitmişti. Az önce söylediklerimin tek kelimesini
bile duymamıştı. Bir süre daha kapısında bekledim. Olayların
bu raddeye gelmesine neden olduğum için çok pişmandım. Za-
manda geriye gidebilmeyi ve bana kapıyı açtığı o gün kendimi
tanıtılabilmeyi diledim. Öyle yapsaydım, onunla son birkaç haf-

tadır geçirdiğimiz şekilde zaman geçiremeyebilirdim. Sonunda ona yalan söylememe değmemiştir ama onunla geçirdiğim zamanı hiçbir şeye değişmezdim. Keşke bunu, ona yaptığım şeyi basite indirgiyormuşum gibi görünmeden söyleyebilmenin bir yolu olsaydı. Bir süre sonra onu yalnız bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdim ve ayağa kalkıp merdivenlere yöneldim.

Otuz Birinci Bölüm

ADIMI SÖYLE

Naomi

Sesimin titremeyeceğinden emin olamadığım için cevap vermem biraz zaman aldı. Ona çok kızgındım ama söylediklerine inandığım için kendime daha da çok kızgındım. Gözlerimi silip kesik kesik nefes aldım.

“Beni Miami’de göremezdin,” dedim. “Sen önerene kadar meteorolog olmak aklıma bile gelmemişti. Başka bir yerde başka bir işte çalışıyor olurdum.”

Muhtemelen bu kadar sevmeyeceğim başka bir işte ama bunu yüksek sesle söylemedim. Aradan biraz zaman geçmesine rağmen cevap vermediğini fark ettim. Bir süre daha bekledim. Hâlâ çıt çıkmıyordu. Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Artık orada değildi.

Gözüme uyku girmemişti. Yüzümden belli olduğuna eminim. Sabah makyaj malzemelerimi de yanıma aldım ama yine de gözlerimin altındaki koyu halkaların o yeşil elbiseyi giydiğimde çektiğim yeni izleyicileri ürkütüp kaçırmamasından korkuyordum. Böyle zamanlarda keşke kanalımızda bir makyaj sanatçısı olsaydı diyordum.

Anne'in bana getirdiği bir fincan kahve için her zaman-
kinden daha minnettardım. Luca kapıma gelirse ilk söyleye-
ceğim kişinin o olacağını söylediğimi biliyordum ama şimdi
ona söyleyemeyecek kadar utanıyordum. Bunca zamandır o
olduğunu fark etmeyecek kadar aptal olduğuma hâlâ inana-
mıyordum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi kahvemi uzatırken. "Biri seni
bütün gece uyutmadı mı?"

Bunu göz kırparak, imalı bir tonda söylemişti. Açık verme-
den nasıl cevap vereceğimi bilemeyince onu görmezden gelme-
yi seçtim. Ancak gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bir sandal-
yeye oturup yanıma çekti.

"Bir şeye üzülmüşsün," dedi. "Öt bakalım."

"Gerçekten konuşmak istemiyorum." Bakışlarımı bilgisai-
yar ekranıma sabitlesem de odaklanamıyordum. Bakışlarım
kafamla monitör arasında havada bir yere kayarken görüşüm
bulanıklaştı.

"Hey." Koluma dokundu. "Ne zaman istersen yanımdayım,
biliyorsun."

"Yapacak işlerim var."

"Konu Luca, değil mi? Yoksa... geldi mi?" Cümleinin ortasın-
da konuşması yavaşladı.

Dönüp ona baktım. Son birkaç haftadır hep Luca hakkında
konuştuğumuzu düşünürsek, meselenin Luca'yla ilgili oldu-
đunu tahmin etmesine şaşırmamalıydım. Bunu kendi başıma
halletmeme izin vermesini dilersem de bu konuyu onunla ko-
nuşmanın faydası olabileceğini düşündüm.

"Jake gerçek adı değilmiş," dedim. Birkaç saniye sessiz kal-
dım. Anne üstelemeden, sabırla beni izliyordu. "Luca oymuş."

Ben bunu söyledikten ancak birkaç saniye sonra gözleri iri-
leşti ve ardından fısıldar gibi bir sesle, "Aman Tanrım, ciddi mi-
sin?" dedi.

Hayatımda gördüğüm en sahte şaşkınlık ifadesiydi. Şimdi daha da aptal hissediyordum. Gözlerimi devirdim. “Sen çoktan çözmüştün, değil mi?”

Omuz silkti. “Belki.”

“Ne zamandır biliyorsun?”

“Yavruları sahiplendiğin günden beri şüpheleniyordum. Onda adını koyamadığım bir şey vardı. İnsanları okumakta iyiyimdir, bilirsin.”

Her zaman haklı olmasından nefret ediyordum. “Onun Luca olabileceğini düşündüğünü bana neden söylemedin?”

“Haksız çıkarsam seni boşuna paranoyaklaştırmış olmak istemedim,” dedi.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Değilsin. Sen sadece... şey, şüphelenmemene şaşırdım ama...”

“Jake’in üç kardeşi ve her gün gördüğü bir babası vardı. Luca tek çocuktı ve babası onu terk etmişti. Aynı kişi olduklarını nereden bilebilirdim?”

“Sana söylediğinde nasıl geçti? Sinirlendin mi?”

“Tabii ki sinirlendim,” diye çıktım. “Başından beri bana yalan söylüyormuş. Başka biri olduğuna inanmama izin vererek benimle yattı. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum. Bundan sonra ona nasıl güvenilebilirim ki?”

Anne’in arkasındaki kapı aralığından Patrick’in kafasını uzattığını fark ettim. Bir şey diyecek gibi oldu ama sözünü kestim. “Şimdi olmaz, Facey. Anne’le konuşuyorum.”

İsmiyle ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra da arkasını dönüp gitti. Anne omzunun üzerinden onun gidişini izledi ve ardından kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Facey,” diye tekrarladı kıkırdarak. Sonra tekrar ciddileşti. “Belki Luca’ya bir şans daha vermelisin. Birbirinize yazdığınız onca acımasız mektuptan sonra muhtemelen onunla tanışmak istemeyeceğinden korkmuştur.”

“Ciddi misin? Onun tarafını mı tutuyorsun?”

“Tam öyle değil. Yalanı bu kadar uzun süre devam ettirdiği için tam bir şerefsiz ve kesinlikle kim olduğunu açıklayana kadar seninle yatmamalıydı.”

“Yalancılarla çıkmam,” dedim. “Ve bu, eski sevgililerimden herhangi birinin bana söylediği saçma sapan beyaz yalanlardan çok daha büyük bir şey.”

Anne az önce dediklerime katılmadığını söyleyecekmiş gibi dudaklarını büzdü. Ağzından çıkacaklara kendimi hazırladım.

“Bir bakıma, küçük beyaz yalanların daha kötü olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Şimdi abarttın ama. Kimliği hakkında yalan söyledi diyorum. Bunun beyaz bir yalandan daha affedilebilir olduğunu sanmıyorum.”

“İzin ver açıklayayım,” dedi. “Bir erkeğin sana kıyafetin çirkin olduğu hâlde iyi görüldüğünü söylemesinden bahsetmiyorum. Gerçi evden berbat bir görüntüyle çıkmama izin veren herkesin canı cehenneme. İşe gelmek istemediğin için patronuna hasta olduğunu söylemek ya da takılmak istemediğin için birine arabanın bozulduğunu söylemek gibi küçük beyaz yalanlardan bahsediyorum. Tek tük söylenen küçük yalanlar çok önemli olmayabilir ama bu tür küçük yalanları sık sık söyleyen biri bunu alışkanlık hâline getirir. Daha önce iflah olmaz bir yalancıyla çıkmıştım. Her şey bana yeterli parası olmadığını söylemek yerine randevularımızı iptal etmek için bahaneler uydurmasıyla başladı. Konu her zaman ufak tefek şeylerden çıkardı, onunla yüzleşirsem paranoyak gibi görünecektim ama o kadar çok yalan söylüyordu ki hiç doğruyu söylemiyormuş gibi hissedecek noktaya geldim. Üstelik yalan söylemesi için ortada bir sebep de yoktu. Gerçekte bir arkadaşıyla içmeye gitmişken bana annesine bir konuda yardım ettiğini söylerdi. Bana ne yaptığını söyleseydi zaten kızmazdım.”

“Öyle bir adamla çıkmıştım,” dedim. “Ağzından çıkan hiçbir lafa güvenemezdim.”

“Luca’nın eski sevgililerimiz gibi olduğunu sanmıyorum. O iflah olmaz bir yalancı değil. İsmi dışında herhangi bir konuda sana yalan söylediğini hissettin mi?”

“Nasıl emin olabilirim ki? Onu tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Onu bulmak için çok uğraştın. Ayrıca aranızda müthiş bir bağ vardı. Kendin söyledin. Tüm bunları numaradan yaptığından gerçekten şüpheliyim. Sana gerçek benliğini gösteriyordu. Ne olmuş sana gerçek adını söylememişse? Tepenin atacağından korkmuştur. Hem tahmin et ne oldu? Haklı da çıktı.”

“Bana doğrudan kim olduğunu söyleseydi tepem atmazdı.”

“Emin misin? Onunla hiç tanışmamışken birdenbire karşına çıkıp Luca olduğunu ve onca yıldır mektuplaştığın kişi olduğunu söylese ne hissedeceğini bir düşün.”

“Nasıl tepki vereceğimi asla bilemeyeceğiz çünkü olaylar bu şekilde gelişmedi. Bunun yerine bana yalan söyledi ve şimdi ona güvenemiyorum.”

“Sen de ona yalan söyledin.”

“Hiç de bile.”

“San Diego, Georgia ve Teksas’a yaptığımız ziyaretler için ona ne dedin?”

“Pekâlâ, o farklı.”

“Nasıl? Eminim ona eski mektup arkadaşının izini sürmeye çalıştığını söylememişsindir.”

“Yalan söylemedim aslında. Sadece olabildiğince az detay verdim. Ona San Diego’daki plajların nasıl olduğunu görmek istediğimi söyledim, ki gerçekten de istiyordum.”

“Yani gerçeğin bir kısmını söylemeyerek yalan söyledin. Tıpkı...”

“Sakın söyleme.”

“Tıpkı onun,” dedi ve daha yüksek sesle devam etti, “sana adını söylemeyi atlادığında yaptığı gibi.”

“İkisinin arasında dağlar kadar fark var.”

“Ona mektuplardan da bahsetmedin. Onunla ciddileşirken başka biri olduğunu düşündüğün bir erkekle flört ediyordun.”

“O sayılmaz. Ona yazıyordum ve bunu bilmemem onun hatasıydı. Ayrıca dün gece ona mektuplardan bahsetmeye çalıştığım sırada sözümü kesip bana kim olduğunu söyledi.”

“Belki ona mektuplardan daha önce bahsetseydin daha erken itiraf ederdi.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama haklı olduğunu fark ettim. Luca’ya yazdığım son mektubu kapıma geleceğini umarak yazmışım. Sonrasında ne olmasını beklediğimden pek emin değildim. Şayet kapıma bambaşka biri gelmiş olsaydı, şu anda hatalı olan ben olurum.

“Belki de haklısın,” dedim iç çekerek. “Muhtemelen işinin başına dönsen iyi olur. Benim de yayına çıkmadan önce raporları bitirmem gerek.”

Dün gece ve son birkaç hafta içinde olanları hâlâ sindirmeye çalışırken isteyeceğim son şey Luca’yla karşılaşmaktı. Ama elbette bir şey de istediğim gibi gitse olmazdı. İşten sonra binaya girdiğimde Joel’un masasının yanında duruyordu. Ben kapıdan içeri girdiğimde sohbetlerini yarıda kestiler. Onlara kısa bir bakış attıktan sonra diğer taraftaki posta kutularına yöneldim. Bir daha yanlarından geçmek zorunda kalmamak için asansöre binmeyi düşündüm. Birkaç hafta içinde evimi alıp taşınacak ve artık onunla muhatap olmak zorunda kalmayacaktım.

Daha ben posta kutumun kilidini açamadan Luca yanımda bitti.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Ona bakmadan posta kutumu açıp bu sabah gelen posta yığınının aldım. Zarfları inceledim. Yığının dibinde ondan gelen bir mektup bulduğumda alıp göğsüne bastırdım. Bu hareketimle irkildi. Zarfı alıp baktı, sonra tekrar bana döndü.

“Açmayacak mısın?”

Onu görmezden gelerek posta kutularına sırtımı döndüğümde önüme geçip yolumu kesti. Kalbimin sanki ona kızgın olduğumdan bihabermiş gibi hızlanmasından nefret ediyordum.

“Konuş benimle,” dedi. “Her şeyin içine ettiğimi biliyorum ama böyle bitemez. Aramızda özel bir bağ var, Naomi. Bunu senin de hissettiğini biliyorum.”

Küt küt atan kalbimi görmezden gelerek ona dik dik bakıp yolumdan çekilmesini bekledim.

“Bence aradığın kişinin ben olduğumu yüreğinin derinliklerinde biliyordun,” diye devam etti. Kaşımı kaldırdım, lafı nereye getireceğini merak ediyordum. Sesini alçalttı. “Adımı söyledin.”

“Efendim?”

“Sevişirken adımı söyledin. Ben olduğumu biliyordun bence.”

Bu anıyı zihnimin ücra köşelerine saklamaya çalışmışım ama şimdi gündeme getirmesiyle yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Joel lobinin karşısından kulak kabartmaya çalışıyormuş gibi görüldüğü için sesimi alçak tutmaya çalışarak, “Adını söyledim çünkü başka biri olduğunu düşündüğüm bir kişi hakkında fantezi kuruyordum,” dedim. “Belki yatakta daha iyi olsaydın böyle bir şey yapmak zorunda kalmazdım.”

Otuz İkinci Bölüm

YATAKTA KÖTÜ

“Uff.”

Dün Luca’ya söylediklerimi ona anlattığımda Anne’in tepkisi bu olmuştu. O an bunu söylemeyi akıl edebildiğim için kendimle gurur duyuyordum ama Anne çok ileri gittiğimi düşündü.

Yatakta kötü olduğundan değildi. Sadece onu susturmak istemiştim. Egosunu zedeleyip zedelememesi umurumda değildi. Eskiden beri kendini beğenmişin tekiydi ve üstesinden geleceğinden emindim. Yine de kelimelerin oldukça incitici olabileceğinin farkındaydım. Kalıcı bir hasar vermediğimi umuyordum.

“Burada kurban o değil,” dedim Anne’den çok kendime hatırlatarak. “Hem önce o beni incitti. Benim söylediklerim onun bana yaptıklarının yanında sönük kalır.”

Patrick odaya girdiğinde ikimiz de başımızı çevirip ona baktık. Dün onu terslememden sonra Anne’e emir vermek konusunda çekindiği belli oluyordu.

“Belki bir erkeğin görüşünü sorabiliriz,” dedi Anne. “Hey, Patty...”

“Bana öyle deme,” dedi Patrick onu bölerek.

Anne aldırış etmeden devam etti. “Sana hiç yatakta kötü olduğunu söyleyen oldu mu?”

Bu soruyu etraflıca düşündüğünü sanmıyordum. Patrick kekelemeye başladı, yüzü kıpkırmızı kesildi. “Ne... bunu neden sordun?”

“Naomi erkek arkadaşına yatakta kötü olduğunu söylemiş,” diye açıkladı. “Ben de ona bunun çok kaba bir davranış olduğunu söyledim. Sen ne düşünüyorsun? Sana böyle bir şey diyen oldu mu?”

“Bu, işyerinde konuşmak için uygun bir konu değil,” dedi Patrick.

“Hem de patronunla,” diye ekledim.

Anne’in gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım. Üzgünüm. Seni utandırmak istememiştim. Biri sana böyle bir şey dediyse bana söylemek zorunda değilsin.”

“Kimse bana öyle bir şey söylemedi,” dedi Patrick. “Ben sadece... bu sadece... uygun değil.”

Yanımızdan uzaklaşırken işe geri dönmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Anne onun odadan çıkıp gitmesini izledi. Gözden kaybolduğunda bana dönüp gülümsedi.

“Telaşlandığında çok sevimli oluyor,” dedi.

Kahvem az kalsın boğazıma kaçacaktı. “Patrick’e sevimli mi dedin sen?”

Omuz silkti. “Otoriter, saçları dökülmüş bir oyuncak ayı gibi.”

“Oyuncak ayı kısmı dışında bunların hiçbiri kulağa sevimli gelmiyor ve bugüne dek bir kez olsun Patrick’i bir oyuncak ayıya benzettiğimi sanmıyorum.”

“Söylediklerime çok fazla anlam yüklüyorsun. Asıl mesele, birinin onu yatakta kötü bulabileceği düşüncesinin bile onu sinirlendirmiş olması. Sense gidip Luca’nın suratına berbat olduğunu söyledin.”

“Patrick’in sinirlendiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Çalışanı ona cinsel hayatı hakkında sorular sorduğu için sinirliydi.”

“Konuyu saptırıyorsun çünkü haklı olduğumu sen de biliyorsun.”

“Konuyu saptırdığım falan yok. Az önce yaşananların ne kadar tuhaf olduğunun farkında mısın?”

“O kadar da tuhaf değildi. Daha önce de aramızdaki garip konuşmalara dahil olmuştu.”

“Doğru ama onu hiçbir zaman sohbetin içine sürüklememiştik.”

Anne elini yüzüne çarpıp sızlandı. “Off. Çok tuhaf oldu, değil mi? Beni kovar mı sence?”

“Muhtemelen bunun için kovmaz ama bütün sabahını benimle konuşarak geçirmeye devam edersen geçerli bir nedeni olacak.”

Anne mesajı alıp ayaklandı. “Şimdi günün geri kalanında ondan kaçmam gerekecek. Ya da haftanın geri kalanında.”

Merdiven boşluğunun üçüncü katına gelince durdum ve dördüncü kata çıkan basamaklara baktım. Normalde köpeği kontrol etmek için yukarı çıkardım. Ama şimdi komşumun artık Luca olduğunu bildiğim için kararsızdım. Ona kızgındım ama bu, Bruno’yu umursamayı bıraktığım anlamına gelmiyordu. Biraz düşündükten sonra üst katın yolunu tuttum.

Dairesi daha önceki gelişlerimde olduğundan daha dağınıktı. Küçük mutfak masasının üzerinde bir yığın kâğıt vardı. Ne olduğuna bakmak için biraz daha yaklaştım. Kendi el yazımı hemen tanıdım. Bunlar ona yazdığım son mektuplardı. Sayfaları kaldırdığımda bunların ona yazdığım mektupların tamamı olduğunu fark ettim. Hepsini saklamıştı. Yığının en altında beşinci sınıfta yazdığım ilk mektup vardı. Okuyunca bir parça hüzünlendim. Çok kibar yaklaşmışım. Ne kadar da masummuşum. Karşılığında bu kadar kaba bir mektup alacağımı ve

bunun yıllarca sürecektir tuhaf bir mektup arkadaşlığına dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Her şeyin bu şekilde sonuçlanacağınıysa hiç tahmin edemezdim.

Mektupları bulduğum yere geri koyarken bana gönderilmiş açılmamış bir zarf gördüm. Dün posta kutuma bıraktığına benziyordu. Giderken götürmeye karar verdim. Ne de olsa bana gönderilmişti.

Bruno'yu yürüyüşe çıkardım ve sonra elimde zarfla koltuğuma oturdum. Dün mektubu Luca'ya geri vermek, pişmanlık duyduğum anı bir tepkiydi. Bu zarfın içinde ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim düşüncesi bütün gün içimi kemirmişti. Yırtıp açtım. İçinde iki mühürlü zarf daha bulunca şaşırdım. İlki Oklahoma City'deki son adresime gönderilmişti. İkinci adres ise, ailemin ben üniversiteye gitmeden ve onlar daha küçük bir yere taşınmaya karar vermeden önce oturdukları evdi. Her zarfın üzerinde teslim edilemediğini gösteren sarı bir etiket yapıştırılmıştı.

Sevgili Naomi,

Benden haber almayı uzun zaman oldu, biliyorum. Hayat son zamanlarda bir hız treninden farksız. Her şey sen cevap yazmadığında başladı. Ya da en azından ben yazmadığını düşünmüştüm. Eski nişanlım mektubunu ele geçirmiş ve birkaç ay benden saklamış. Kendisi aynı zamanda delinin tekiydi ve bir süre hayatta elde edebileceğim en iyi kişinin o olduğunu düşünmüştüm. Sonra mektubunu yüzüme fırlattı ve ben de senin aslında cevap yazdığını fark ettim. Gelip seninle saklanmak mı? Davetin hâlâ geçerli mi? Çünkü öyleyse bir sonraki uçağa atlayıp geliyorum.

Her zaman kaba şeyler söylediğimizi ve şaka yaptığımızı biliyorum (en azından senin de şaka yaptığını umuyorum) ama ciddi olduğumu bilmeni istiyorum.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Naomi,

Sanırım benim Dallas'a taşınıp sonra San Diego'ya geri dönmem arasında geçen sürede sen de taşınmışsın. Şu anda nerede yaşadığını bilmediğimi fark etmek biraz tuhaf. Bu mektubu, hâlâ orada yaşıyor olma ihtimallerine karşı ailenin adresine gönderiyorum. Umarım sana ulaştırabilirler.

Uzun lafın kısıası: Evlenmedim ve son mektubunu ancak sen gönderdikten aylar sonra aldım.

Hayatımdaki son gelişmeler: Şu anda bana beşinci sınıfta gönderdiğin ilk mektubu görmezden gelmemem gerektiğini söyleyen adamla birlikte yaşıyorum. Çılgılık atan üç çocuk ve sürekli şekerleme yapan anneleri de bizimle birlikte. Kaçmam gerek. Nereye gitmem gerektiğine dair bir önerin var mı?

Sevgiler,

Luca

Daha önce üzgün olduğumu sanıyordum. Kızgın olduğumu sanıyordum. Şu anda hissettiğim şeyse yepyeni bir duyguydu, tarif edemiyordum. Keşke bu mektuplar daha önce elime geçmiş olsaydı. Keşke dün bunları bana vermeye çalıştığında Luca'nın göğsüne doğru itmeseydim ve keşke ona hakaret etmeseydim.

Bir yönlendirme adresi oluşturmayı bilseydim bu mektuplar bana ulaşırdı. Zarfların üzerindeki posta damgaları, ondan bir daha haber alamayacağımı düşünmeye başladığım sıralarda yazıldıklarını gösteriyordu. O zamanlar bir gün aniden ortaya çıkacağını umuyordum. Sanırım bunu ummaktan hiç vazgeçmemiştim.

Luca kapımı çaldığında okuduğum için başım belaya girecekmiş gibi mektupları ters çevirdim. Kapıyı açıp onu içeri aldım. Gözlerinin mavisini buz gibi soğuktu ve yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Onu hiç bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyordum.

“Seni köpek kaçırmaktan tutuklatabilirim,” dedi. Yanımdan geçip Bruno’nun tasmasıyla kayışını aldı. Kaşlarımı çatarak dönüp onu izledim.

“Sağır olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedim.

Bir şey demedi. Bunun yerine köpeğe göğüs tasmasını taktı.

“Bana normal bir köpek gibi görünüyor.”

Kayışı da tasmaya geçirdi.

“Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun? Bu mudur yani?”

“Kusura bakma,” dedi. “Seni daha fazla vasatlığa maruz bırakmak istemedim.”

Gözlerimi devirdim. “Ah. Şimdi de *bana* kızgın mısın? Bu işler böyle mi yürüyor? Bana yalan söyledin, Luca. Beni kandırdın. Bana kızmaya hakkın yok.”

Kapıdan uzaklaşıp bana doğru bir adım attı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Köşeye sıkıştırılmayı reddederek yerimden kımıldamadım. Ona bakmak için boynumu yukarı uzatmam gerekti. Hâlâ kucagında duran yavru köpek heyecanla çenesini yalıyordu. Bana ters ters bakıyordu ama elinde bu kadar sevimli bir yavru varken onu ciddiye almak biraz zordu. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sinirlenmeye hakkım var,” dedi. “Gerçekten bu durumdan dolayı acı çeken tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? Sana âşık oldum ve seni kaybettim.”

İşte yine o sözler, beni gafil avlamıştı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. Elim iradem dışında havaya kalkıp ona uzandı. Ona dokunmadan önce tekrar aşağı indirdim. Bakışları elime kaydıktan sonra tekrar benimkilerle buluştu. Gözlerinde dokunuşumdan uzaklaşıp uzaklaşmayacağını merak etmeme neden olan bir ifade vardı.

Bunu sadece beni geri kazanmaya çalışmak için söylediğine inanmak istesem de artık beni geri kazanmaya çalışıyor gibi gö-

rünmüyordu. “Bana âşık olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Beni doğru düzgün tanıımıyorsun bile.”

Bruno’yu yüzünden uzaklaştırarak iç geçirdi. “Bunda yanı-
lıyorsun. Seni çocukluğumdan beri tanıyorum. Belki ilk başta
sadece bir fikirden ibarettin. Gerçek hayatta da mektuplarında
olduğun kadar komik olmalısın diye düşünürdüm.”

“Bu aşk değil, bu...”

Lafımı bölerek devam etti. “Sana öyle tutuldum ki başka-
larıyla birlikte olmaktan zevk bile alamaz oldum çünkü senin
doğru kişi olduğuna çoktan karar vermiştim. Kendime seni gö-
zümde büyüttüğümü, hayal ettiğim kadar komik, güzel ya da
harika olamayacağını söylemeye çalıştım. Miami’ye gelmeden
önce kendimi hiç tanımadığım birine âşık olabileceğimi düşün-
düğüm için yanıldığıma ikna etmiştim. Sonra seninle bizzat ta-
nıştım ve haklı olduğumu anladım. Hissettiğimi düşündüğüm
her şey gerçektir. Sana yeni baştan âşık oldum.”

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan tekrar kapıya döndü.

“Luca...”

Kapıyı açıp bana baktı. “Gerçek hayatta da mektuplarındaki
kadar kaba olman çok yazık,” dedi. “Sanırım ucuz atlattım.”

Otuz Üçüncü Bölüm

DÜNYANIN EN TUHAF DOSTLUĞU

Luca

Eve dönüp gözden uzakta bir yerde perişan olabilmek için mahallede bulabildiğim yegâne çimenliğin yanında durmuş, yavru köpeğin işini bitirmesini bekliyordum. Naomi'ye ucuz atlattığımı söylemiştim ama belki de yanıliyordum.

Belki de ucuz atlatan oydu.

Yaşadığım her ilişkiye zarar veriyor, geride acı ve kederden başka bir şey bırakmıyordum. Kendimi bildim bileli böyleydim. Naomi'yle tanışırsam her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm hep. Geçmişteki hiçbir ilişkimin yürümesini umursamamıştım. Yuva kurmak istemeyen bir adam olduğumdan değildi. Haya-
limdeki Naomi'yle boy ölçüşebilecek o kızı beklediğim içindi.

Yalan söylemeyecek, rol yapmayacak, sırf kalpsiz bir pislik gibi görünmemek için bir şeyler hissediyormuş gibi davranmayacaktım. Naomi'yle tanıştığım da her şeyin gerçek olacağını düşünmüştüm. Adımı söylediğim âna kadar öyleydi de.

Sanırım bu kadar erken bitmesi de bir bakıma iyi olmuştu. Sonradan öğrenmektense şimdi öğrenmeyi tercih ederdim. Canım o kadar da yanmıyormuş gibi davranabilirdim.

Yavru köpeği tekrar apartmana götürdüm. Joel mesai saatleri dışındaydı ama yine de güvenlik masasında oturuyordu. Ya-

pacak daha iyi bir işi olduğunu sanmıyordum. Biraz acınasıydı. Herhalde ben de bir gün onun gibi olacaktım.

“Evini dağıtmadı, değil mi?” Soruyu sorarken gözlerini okuduğu kitaptan ayırmadı.

“Hayır. Sadece yine köpeğimi çaldı.”

Ben’le konuşmayalı altı ay olmuştu, o yüzden durup dururken beni aradığında şaşırdım. Bir an için Naomi’nin beni ararken onu bulup bulmadığını merak ettim ama öyle olsa muhtemelen daha önce gündeme gelirdi. Telefonu açtım.

“Çok ani bir soru olacak ama Boca Raton, Miami’den ne kadar uzakta?”

“Çok uzak değil. Boca Raton’da mısınız?” diye sordum.

“Ekibimin sürekli batırdığı bir projeyi düzeltmem için beni oraya gönderiyorlar. Pazartesi ne yapıyorsun? Belki öğle yemeği için kısa süreliğine sıvışabilirim diye düşündüm.”

“Öğle yemeği bana uyar,” dedim ona. “Ama yakınlarda olması lazım. Geçici yuva olduğum bir yavru köpeğim var ve genellikle öğle tatilinde onu gezdirmek için eve geliyorum.”

Benimle evimin oradaki kafede buluşmayı kabul etti. Gerçekçe olarak telefonda konuşurken menülerine baktığını ve yemeklerin güzel görüldüğünü söylese de içimde evimi görmek ve üniversitedeyken yaşadığım gibi bir çöplükte yaşamadığımdan emin olmak istediğine dair bir his vardı.

Pazartesi günü, Ben kapımda bitmeden önce yavru köpeği gezdirmek için eve zamanında geldim. Ona evimin nispeten düzgün bir durumda olduğunu gösterdim. Güzel bir binaydı ama mobilyalarım ikinci el mağazalardan alınmıştı. Hızlı bir turdan sonra aşağıdaki kafeye gittik.

İçeri girdiğimizde, Naomi'nin normalde Anne'le öğle yemeği yediği bölmede olduğunu gördüm. Aramızda geçenlerden sonra buradan uzak duracağını düşünmüştüm. Durumun öyle olmadığına sevindim. Sırf benim yüzümden hoşlandığı şeylerden mahrum kalmasını istemezdim. Belki biraz da mazoşisttim çünkü canım yansa bile uzaktan da olsa onu görmek hoşuma gidiyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim Ben'e.

"İçeri girdiğimizden beri dik dik baktığın kızıl saçlıyla mı ilgili?"

Şaka yaptığı belliydi.

"Mektup arkadaşımı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Hepimiz bıraktıktan çok sonra bile mektup arkadaşına yazmaya devam etmesini beklediğim son kişi sendin." Sırada bir adım ilerledik. "Neden? Sonunda ondan tekrar haber alabildin mi?"

Naomi'yi işaret ettim. "Bu o. Naomi Light."

Başını çevirip gösterdiğim tarafa baktı. "Kızıl saçlı mı? Cidden mi?" Ardından gözleri irileşerek bana döndü. Sesini alçalttı. "Bir dakika. Onu buraya kadar takip mi ettin?"

"Pek sayılmaz."

"Ne demek 'pek sayılmaz'? Ya takip etmişsindir ya da etmemişsindir."

"Öyle bir şey yapmadım. Ben bu binaya taşınıyordum ve o da... buradaydı."

"Seni tanıyor mu?" diye sordu Ben. "Lütfen bana kim olduğunu bildiğini söyle."

"Evet, şey, işleri berbat ettim."

"Sen mi? İşleri berbat etmek mi? Hayal bile edemiyorum."

Alaycı ifadesini görmezden geldim. "Ona ilk başta kim olduğumu söylemedim. Şimdi de bana güvenmiyor."

Ne kadar fena çuvalladığımı anlamadığı belliydi çünkü, "Onunla tanışmalıyım," dedi ve sonra da sıradan çıkıp Nao-

mi'nin masasına doğru ilerledi. İçimden küfredip peşinden gittim.

"Naomi Light," dedi Ben, Anne'in yanına, Naomi'nin de karşısına otururken. "Gerçek bir efsanesin."

Naomi kafası karışmış ve biraz da korkmuş görünüyordu. Anne öğle yemeklerine davetsizce dahil olan bu yabancından açıkça rahatsız olmuş gibi Ben'den uzaklaştı.

"Onu hava durumunda görmüş olmalısın," dedi Anne.

"Hava durumu mu?" Ben tekrar Naomi'ye döndü. "Ne yani, televizyona mı çıkıyorsun?"

Naomi bakışlarını Ben'den bana çevirdi. Yüz ifadesinden birbirimizi tanıdığımızı tahmin ettiği anlaşılıyordu.

"Hava durumunu sunuyor," dedim Ben'e.

Anne omzunun üzerinden bana baktı. Ben bu sefer Anne'e hitap ederek devam etti. "Bu kız beşinci sınıftan beri arkadaşım Luca'yla mektuplaşıyor. Buna inanabiliyor musun?" Dramatik bir tavırla kendi elini tutarak Naomi'ye döndü. "Hâlâ şu şeytan-tırnağı muhabbetinin travmasını yaşıyorum."

"Mektupları okudun mu?" diye sordu Naomi.

"Sadece birkaçını." Masanın üzerinden elini uzattı. "Adım Ben."

Naomi onun elini sıktı. "Ben Toole mu?" diye sordu.

Adını bilmesine şaşırmıştım. Ben de şaşırmış görünüyordu. "Luca'nın sana benden bahsettiğini bilmiyordum."

"Penny bahsetti."

Ben'in kaşları birden kalktı. Önce bana sonra tekrar Naomi'ye baktı. "Penny'yle tanıştın mı?"

Bunun kısa bir tanışma faslı olmayacağını anlayınca Naomi'nin yanındaki koltuğa geçtim. Bana yer açmak için yana kaydı ama yeterince hızlı hareket etmeyince koltuğa yerleşirken bacağım onunkine çarptı. Benden hızla uzaklaştı ama bacaklarımızın kısa süreliğine birbirine değdiği noktayı hâlâ hissedebi-

liyordum. Dikkatimi yanı başımda bana attığı keskin bakışlarından başka bir yere çekmeye de bu kadarı yeterdi.

“Beni takip ederken Penny’nin izini bulmuş,” dedim Ben’e.

“Seni takip etmiyordum.”

“Aslında ediyordun,” diye karşı çıktı Anne.

“Haber kanalına üzerinde dönüş adresi olmayan mektuplar gönderiyordu,” diye açıkladı Naomi, Ben’e. “Sadece ona cevap yazmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.”

“Penny nasıldı?” diye sordu Ben. “Hâlâ çatlak mı?”

“Fazlasıyla,” dedi Anne.

“Onunla çok uzun konuşmadık,” dedi Naomi. “Sadece Luca’nın artık orada yaşamadığını anlayacak kadar oradaydık.”

Ona bakmasam da en ufak hareketinin bile farkındaydım. Parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde şampuanının o tanıdık kokusunu sanki yüzüm boynuna gömülüymüş gibi güçlü bir şekilde alabiliyordum. Yine uzaklaşacak mı diye görmek adına bacağıma bacağımla vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bir de düğünün hiç gerçekleşmemesinin nedeninin Naomi olduğunu öğrenecek kadar,” diye araya girdi Anne.

“Bir adres uğruna epey yol katetmişsin,” dedi Ben.

“San Diego’ya ve Georgi’da görev yaptığım üsse de gitti,” diye ekledim.

“En azından kim olduğum hakkında yalan söylemedim,” dedi Naomi. Sonra Ben’e dönerek, “Haber kanalına gönderdiği mektupta bana ölüm tehdidinde bulundu,” dedi.

Ben başını ânında bana çevirdi. Dehşete düşmüş görünüyordu.

O bana bu kadar yakinken başımı çevirip ona bakmaya cesaret edemediğim için cevabımı Ben’e hitap ederek verdim. Aptalca bir şey yapmaktan korkuyordum. “Gerçek bir ölüm tehdidi değildi,” dedim karşı çıkarak. “Sadece ona yıldırım çarpmasını umduğumu söyledim.”

“Dürüst olmak gerekirse, Naomi bunu okuduğunda kahkaha atmıştı,” dedi Anne. “Ben mektubu kanal müdürüne götürmeye hazırdım.”

“Çok tuhafsiniz,” dedi Ben başını sallayarak. Sonra tekrar Naomi’ye döndü. “Ben olmasaydım Luca’nın sana o ilk mektubu yazmayacağını biliyor muydun? Sanırım dünyanın en tuhaf arkadaşlığı için bana teşekkür etmelisin.”

“Artık arkadaş sayılmazlar,” dedi Anne. “Aralarındaki gerilimi hissedemiyor musun?”

Ben kaşlarını çatarak önce Naomi’ye sonra bana baktı, bunun ikimiz için de ne kadar garip olduğunu fark etmemiş gibiydi. Dönüp Naomi’ye baktığımda onu gözlerini dikmiş, beni süzerken yakaladım ama hemen başını başka yöne çevirdi.

“Vay canına, gerçekten de çuvalladın, değil mi?” dedi Ben. “Ondan özür dilesene.” Her birimize tekrar baktı ve merakına yenik düştü. “Ne yaptın? Onun şeytandırnağını falan mı çekip kopardın? Onu kendi ellerinle öldürmekle tehdit mi ettin?”

“Altı ay boyunca burada yaşadı, ona mektuplar yazdı ve başka biri olduğunu düşünmesine izin verirken onu randevulara çıkardı,” dedi Anne.

“Altı ay mı? Vay be.” Ben bakışlarını Naomi’ye çevirdi. O ise yanındaki pencereden dışarı bakıyordu.

Kendime engel olamadan masanın altından uzanıp elimi bacağına koydum. Elimi itmedi ama yüzüme de bakmıyordu.

“Sanırım gerçek hayatta da mektuplarında olduğu kadar büyük bir pislik olacağını tahmin etmeliydim,” dedi.

Sözleri bir tokattan daha sert olsa da aynı etkiyi yarattı. Elimi bacağından çektim. Kısa bir an bana baktıktan sonra tekrar masanın karşısındaki Ben ve Anne’e döndü.

“Ona altı ay boyunca yalan söylemedim,” dedim Ben’e. “Onunla ancak birkaç hafta önce konuşmaya cesaret edebildim.”

“Şaşırmadım. Konu kadınlarla konuşmaya geldiğinde tam bir korkaksın,” dedi. Ardından Anne’le Naomi’ye dönerek ekledi: “Ki lise üçüncü sınıfa kadar çapkının teki olduğunu düşünürsek bu çok garip. Penny gelene kadar onu başka kimseyle görmedim.”

Göz ucuyla Naomi’nin başını bana doğru çevirdiğini görebiliyordum. Ben de başımı çevirip onunla göz göze gelmeye cesaret ettim. Kaşları belli belirsiz çatılmış, dudakları hafifçe aralanmıştı, sanki bir şey söyleyecekti ama sonra vazgeçip ağzını kapadı. Acaba üçüncü sınıfta ona Facebook’ta arkadaş olup olamayacağımızı sorduğumu hatırlıyor muydu? Acaba parçaları birleştirip sınıftakilere olan ilgimi onun yüzünden kaybettiğimi anlayacak mıydı?

Bir süre daha gözlerimin içine baktıktan sonra dikkatini tekrar Ben’e çevirdi. “Luca’yı gerçekten beşinci sınıftan beri tanıyor musun?”

Ben başıyla onayladı. “Aslında dördüncü sınıftan beri.”

“Ama beşinci senenizde aynı sınıftaydınız? Senin de mektup arkadaşın var mıydı?”

“Elbette. Adı...” Hatırlamaya çalışıyormuş gibi çenesini kaşındı. “Andy’ydi sanırım. Ya da onun gibi bir şey.”

Gözlerinin parlamışından ismi tanıdığı aşikârdı. “Andy Nicoletti mi?”

Ben sırtıttı. “Beşinci sınıftaki herkesin adını ve soyadını hatırlıyor musun?”

Naomi’nin yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. “Hayır ama Andy’yle beraber büyüdük. Lisedeyken bir süre çıkmıştık.”

Lisenin üzerinden uzun zaman geçtiğini biliyordum ama Andy Nicoletti’yi düşündüğünde neden bu kadar mutlu göründüğünü merak etmekten kendimi alamadım. Ardından bana neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı bir bakış attı ve sanırım nedenini anlamıştım. Muhtemelen beni kuskandırmaya çalışıyordu.

“Hadi canım,” dedi Ben. “Efsanevi Naomi Light’ın gelecekteki eski erkek arkadaşıyla mektuplaştığıma inanamıyorum.”

Naomi hâlâ gülümserken gözlerini devirdi. “O kadar da efsanevi değilim.”

“Bu adamla yirmi yıla yakın bir süre mektuplaşıp da kafayı yememişsin. Bana sorarsan bu oldukça efsanevi.”

Masaya doğru eğilerek çenesini ellerine yasladı. “Andy’yle ne kadar süre mektuplaştınız?” diye sordu. “Tanıdığım çocukların çoğu buna sadece birkaç ay devam etti.”

“Birbirimize yazdığımız son mektupların o yıl almayı umduğumuz Noel hediyeleriyle ilgili olduğuna eminim.” Bana bakıp ekledi: “Sınıfta mektup alan son kişi sendin, başlangıçta hiç yazmak istemediğin düşünülünce komik bir durum.” Tekrar Naomi’ye döndü. “Bu adam sekizinci sınıftayken bana şu şeytandırnağıyla ilgili yazdığın şeyi gösterene kadar mektupları sır olarak saklıyordu,” dedi.

“Buna bu kadar takılmana şaşmamalı. İçlerinde en kötüsü bile değil,” dedi Anne.

“O mektubu düşünmeden şeytandırnağımı bile kesemiyorum,” dedi Ben. “Bu travma geçirdiğim anlamına mı geliyor? Travma geçirmiş gibi hissediyorum.”

“Ben Andy Nicoletti’yi merak ettim,” dedi Anne. Naomi’ye dönmeden önce bana bir bakış attı. “İkiniz ne kadar süre beraberiniz?”

“Birkaç yıl. Üniversiteden hemen önce ayrıldık.”

“Tatlı mıydı?”

Naomi tekrar koltuğuna yaslanırken bunu konuşmak güzel anılarını canlandırıyormuş gibi iç çekti. Beni kıskandırmak için Andy’den bahsettiklerini biliyordum ama yine de Naomi’nin başka bir adama âşık olduğu düşüncesine sinirlenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Hem de çok tatlıydı,” dedi.

“Off. Muhtemelen hayatının aşkıydı,” dedi Anne. “Bir daha kine onun izini sürmeliyiz.”

“Bulursanız bana da haber verin,” dedi Ben. “Belki ona ölüm tehdidi gönderebilirim.”

Kızların ikisi de kıkırdadı.

“Ben kesinlikle göndermek isterim,” dedim kendimi tutmadan.

“Vay canınca, çocuklar,” dedi Anne. “Konu nereye geldi.”

“Kimse kimseye ölüm tehdidi yollamıyor,” dedi Naomi. “Onun izini sürmeyeceğiz.”

“Hiç eğlenceli değilsin,” diye şikâyet etti Anne. “Yoksa yatakta kötü olduğu için mi?”

Anne bunu söyler söylemez kıpırmızı kesildim. Naomi’nin bunu sadece öfkeyle söylediğini düşünmüştüm ama Anne’e de söylediyse... Buradan çıkmam gerekiyordu. Kimse bir şey diyemedi ayağa kalktım.

“Sokağın aşağısında bir İspanyol lokantası var,” dedim Ben’e. “Orada yemekler daha iyi. Hadi gidelim.”

Otuz Dördüncü Bölüm

NAOMI LIGHT'IN MEZARDAN ÇIKARILMASI

Naomi

“Bunu gerçekten söylemek zorunda mıydın?” diye sordum Annee.

“Neyi? Yatakta kötü olma muhabbetini mi?”

“Evet. Onu.”

“Seni anlamıyorum. Ona kızgın olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim ama şimdi muhtemelen sana seks hayatımızdan bahsettiğimi düşünüyor.”

Anne kaşlarını çatı. “Yani sen ona kızarken iyi ama onun sana kızmasını istemiyor musun?”

“Bana zaten kızgın. Belli değil mi? Ne zaman bana söyleyecek bir şeyi olsa sanki yanında oturmuyormuşum gibi Ben'e söylüyordu.”

“Aklından geçenleri çözmesi biraz zordu,” diye itiraf etti Anne. “Bir an sana o sevimli köpek yavrusu gözleriyle bakarken, bir an sonra ölüm tehdidini gerçekleştirmek istercesine ters ters bakışlar atıyordu.”

“Sanırım ona yatakta kötü olduğunu söylediğim için. Sen de böyle söyleyerek ona hatırlatmış oldun. Bu durumda götlük yapan ben miyim?”

“İkiniz de yaptınız.”

“Neden öyle dedin şimdi?”

“O gerçekte kim olduğunu senden sakladı. Bunu yaparak götlük etti. Sen de ona mektuplardan bahsetmedin. Yani ondan aşağı kalır yanın yok.”

“Kim olduğu konusunda yalan söylemesinin birkaç masum mektuptan bir tık daha kötü olduğunu düşünüyorum.”

“Masum mu? Tüm o seksi mektupları ve planlamaya çalıştığın gizli buluşmayı açıkla o hâlde.”

“Ortada gizli bir seksi buluşma falan yoktu. Sadece bunca zamandır mektuplaştığım kişiyle tanışmak istemiştım. Üstelik bu mektupları tamamen görmezden geldiği için götlük tablosunda bir puanı daha hak ettiğini düşünüyorum. Beni benimle buluşmak istediğine inandırdı, sonra da cevap yazmayı kesti.”

“Belki de onları görmezden gelmiyordu,” dedi Anne. “Belki de davetine kapma gelerek karşılık veriyordu.”

“Bu da bizi tekrar, bana kim olduğunu söylemediği için götün teki olduğu konusuna getiriyor. Bunun için ona üçüncü bir puan verebilir miyiz?”

“Sadece sen de tüm o hafta sonu gezileri konusunda ona yalan söylediğin için bir puan daha alacaksın. Ve ‘yatakta kötü’ yorumu için de bir puan daha alacaksın.”

İç çektim. “Bu durumda puanımız eşitlendi.”

“Her şeyi bir yarışma olarak görmene gerek yok. Üstünlük taslama işini mektuplara sakla ve ona karşı dürüst ol.”

Pencereden apartmana baktım. Luca ve Ben biraz önce diğer lokantaya giderken önümüzden geçmişlerdi. Belki de Anne haklıydı. Bu bir rekabet olmamalıydı. Öyle olmasını istemiyordum. Tek istediğim...

Durup ne istediğimi bir düşündüm. Luca’ya mektup yazmayı özlemiştım ama adının Jake olduğunu sandığım zamanlarda onunla yaşadıklarımı daha da çok özlemiştım. Hayatımın şu

anda ikisinden de yoksun olmasının altında aslında aynı kişi olmalarının yatmasından nefret ediyordum.

Sanırım bunu geri istiyordum. Hepsini.

Eve döndüğümde aklım hâlâ Luca'daydı. Dolaptan mektup kutumu çıkarıp incelemeye başladım. Uzunca bir süre Luca'nın ona gönderdiğim mektuplardan herhangi birini saklayıp saklamadığını merak etmişim. Kim olduğunu bilmeden önce daireesine ilk gittiğim zamanlarda onları görmemiştim. Acaba o da benim gibi onları dolabın içindeki bir kutuda mı saklıyordu? Belki de onları yakmayı planlıyordu.

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, mektupları yok etmeye asla kıyamayacağımı biliyordum. Herhalde nereye taşınırsam onları da yanımda götürürdüm. Yaşlı bir dul olduğumda muhtemelen onları hâlâ tavan arasında saklıyor olacaktım. Ben elimde mektup kutusuyla doksan yediye devirecektim ve rahmetli kocam kutunun içinde ne olduğunu asla öğrenemeden göçüp gitmiş olacaktı. Öldüğümde malikânemi torunlarıma bırakacaktım; evet, o yaşı geldiğimde zengin olmayı ve bir malikânede yaşamayı planlıyordum. Torunlarım evimi didik didik edecek, hangi eşyaları satacaklarını, hangilerini saklayacaklarını seçerken bu kutuya rastlayacaklardı.

Bir an için Büyükanne Naomi'nin gizli aşk mektupları zulasını bulduklarını düşüneceklerdi, ta ki bazılarını gerçekten okuyup bunların aşk mektupları değil, çok daha ilginç şeyler olduğunu anlayana kadar. Hepsinin nefret mektubu olduğunu göreceklerdi. Büyükanne Naomi'nin ona yıllarca korkunç mektuplar yazan bir düşmanı varmış diyeceklerdi. İyi de bu mektupları neden saklamış? Belki de bir gün bu kişinin onu bulup zehirlemesinden korkuyordu. Torunlarım daha sonra mek-

tupları karakola götürecek ve bir zamanlar ecelimle öldüğümüne inanırken bu olay hakkında soruşturma başlatılmasını sağlayacaklardı. Cesedim mezardan çıkarılacak ve yeni bir otopsi yapılacaktı.

İşte bu tam da ona bir mektupta yazabileceğim türden bir şeydi. O anda birbirimize bir daha asla yazamayabileceğimizi fark ettim. Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Mektup kutusunu oturma odamda bırakıp aşağı indim. Ne bulmayı umduğumdan emin değildim. Bu saatten sonra posta kutuma bir mektup daha bırakacak değildi.

Lobiye geldiğimde Luca'yı asansörün yanında dururken buldum. Bu kez Ben yanında değildi. Kapılar açıldıktan sonra bir süre beni izledi, ardından bakışlarını başka yöne çevirip içeri adım attı. Kendimi zorlayarak onunla birlikte asansöre bindim. İkimiz de yüzümüz kapıya dönük hâlde yan yana duruyorduk.

“Luca, özür dilerim,” deyiverdim birden kapılar kapandığında.

Bana doğru döndü, ben de ona döndüm. Kaşlarını çattı. “Ne için?”

Kendimi açıklamak zorunda kalmam sinir bozucuydu. Ona değil de bu konuyu açtığım için kendime sinir olmuşum. İç çektim. “Geçen gün söylediklerim için.”

Kaşını kaldırdı. “Biraz daha açık konuşabilir misin?”

Asansör birden aşırı sıcak gelmeye başladı. Acaba özrümü geri almak için çok mu geçti? Dişimi sıkıp başladığım işi bitirmeye karar verdim. “Yatakta kötü olduğunu ima etmiş olabilirim. Anne'e öyle olduğunu söylemedim, yani bugün o yorumu yaptığımda düşündüğün şey buysa. Ona sadece sana söylediklerimi söyledim.”

Bana baktı, dudaklarının kenarında beliren küçük bir tebessüm dışında ifadesi hiç değişmedi. Ben son konuşmamızdan beri kara kara bunu düşünürken onun durumu komik bulması sinirlerimi bozdu.

“Bunun için özür dilemene gerek yok,” dedi. Bir an için başka bir şey demeyecek sandım. Ama öyle olmadı. “Sadece kızgındın.” Bakışları tekrar yüzüme dönmeden önce vücudumda gezindi. “Hoşuna gittiğini biliyorum.”

O kadar kızmış ve utanmıştım ki boğazımdan gerçek bir hırıltı yükseldi. Bu durum onu daha da eğlendirdi ve belli belirsiz tebessümünün yerini geniş bir gülümseme aldı. Gülümsemesi ondan daha da nefret etmeme neden oldu çünkü kahretsin ki ona çok yakışıyordu.

“Senden nefret ediyorum,” dedim.

Kaşlarını çatmaya çalışsa da yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu. “Neden öyle bir şey söyledin peki?”

“Mektuplaşmaya başladığımızdan beri hep çok ukalaydın. Çirkin trolün teki olmanı umuyordum ama... off. Benimle nihayet karşılaştığında tek yapmak istediğim üzerine atlamak olunca egon daha da şişmiştir.”

Gülümsemesi soldu. “Ukalalıklarımın tek nedeni seni etkilemek istememdi. Ama haklıydın.”

“Ne konuda?”

“Beşinci sınıf,” dedi. “Çekici değildim. Sadece zayıftım.”

Benim katıma geldiğimizde asansörün kapısı açıldı. İnmek için bir adım atmıştım ki elini uzattı, parmakları hafifçe kolumu kavradı. Durup ona döndüm, dokunuşu tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. Kaşları çatılmış, dudakları aralanmıştı, sanki aklından geçenleri söyleyip söylememekte kararsızdı.

“Luca?”

“Panik atak geçirmedi,” dedi.

Asansörden korktuğumu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Duvarlara ve ardından koridora baktıktan sonra tekrar ona döndüm. “Haklısın,” dedim başımla onaylayarak. “Sanırım kendimi güvende hissettim.”

Eli kolumdan aşağı doğru kayarak elime ulaştı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktım.

Asansör kapısı kapanırken bana çarpmaması için geri çekildim. Kapı kapanırken göz göze geldik, ikimiz de olduğumuz yerde donup kalmıştık. Acaba o da aramızdaki kapının kapanmasına izin verme konusunda benim kadar ikilemde kalmış mıydı? Durdurmak için elimi uzatmayı düşündüm ama bunu yaparsam ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben kapının kapanmasına izin verirken o da aynısını yaptı. Bir süre öylece kapının önünde durdum, hâlâ parmaklarını parmaklarımda hissederken kapı açılmadan önce söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. Asansörün Luca'nın katına vardığını duyabiliyordum.

Arkamı dönüp daireme doğru yürürken mektuplaşmaya başladığımız ilk yılı düşündüm. Acaba o da benim gibi yakın zamanda onları yeniden okumuş muydu yoksa bir zamanlar söylediğimi unuttuğum sözler bunca zaman yeniden dile getirilmek için fırsat kollayıp aklından çıkmayacak kadar güçlü müydü?

Otuz Beşinci Bölüm

MEKTUP ARKADAŞI MUAMELESİ

Belki de aklımı yitirmiştim ama bana tekrar mektup yazmasını istiyordum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Biriyle yattıktan sonra o kişiyle hiç konuşmama noktasına gelip de ona tekrar mektup arkadaşı olmak istediğimi söylemek biraz tuhaf kaçabilirdi. Arkadaş muamelesi yapmak gibiydi ama bundan daha beterdi. Acaba mektup arkadaşı muamelesi yapmak diye bir şey var mıydı?

Gerçi öncesinde çıktığımız düşünülürse arkadaş doğru ifade olmayabilirdi. Eski sevgili demek daha doğrudu. Bazı insanlar ayrıldıktan sonra arkadaş kalabiliyordu. Bazılarıysa bir daha asla konuşmuyordu. Ben genelde ikinci grupta yer alsam da Luca'yla işlerin bu şekilde sonlanmasını istemiyordum.

Yanımda oturmuş birbirlerini temizleyen yavru kedilere uzanıp başlarını okşadım. Belki de ona mektuplaşmaya geri dönüp dönemeyeceğimizi sormak yerine, ilk hamleyi yapıp ona yazabilirdim. Sonuçta, bana verdiği son mektubu reddetmiştim. Muhtemelen bir sonraki hamleyi yapmaktan korkuyordu. Onu affettiğimden haberi yoktu.

Bu son düşünceyle bir durup kendimi sorguladım. Onu affetmiş miydim? Aslında bunu pek düşünmemiştim. Artık kızgın değildim. Her geçen gün onu daha çok özlediğimi fark etmiştim. Sadece bunu ona söylemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Yukarı çıkıp Bruno'yu almak için ağlamaya başlamasını bekledim. Luca'dan kaçtığım yoktu ama henüz onunla karşılaşmak istemiyordum. Bruno'yu rahat bırakmam konusunda beni ikna etmesinden ya da daha kötüsü, başka seçeneğim kalmasın diye anahtarını geri almasından korkuyordum.

Daha önce buzdolabına bıraktığım not artık orada değildi. Acaba çöpe mi atmıştı yoksa kutusuna mı koymuştu? Nerede sakladığını bulmak için dairesini karıştırmayı düşünsem de vazgeçtim. Yanımda yeni bir not getirmiştım. Aynı magnetle buzdolabının üzerine bıraktım.

Sevgili Luca,
Dairenden bir şey aldım. Ne olduğunu tahmin edebilir misin?
-N

Bruno'yu yürüyüşe çıkardım ve öğleden sonrayı köpeklerde sağırlığı araştırarak geçirdim. Duyabildiğini kanıtlamaya çalıştım ama çıkardığım hiçbir sese tepki vermedi. Sanırım bu yavrunun gerçekten hiçbir şey duyamadığını kabul etmenin zamanı gelmişti. Oturup el işaretlerini kullanarak sağır köpekleri eğitmekle ilgili birkaç video izledim ve sonra bazılarını Bruno üzerinde denedim. Çok çaba gerektirecekti ama yapabileceğimi düşündüm. Luca kapımı çaldığında kendimi tamamen buna adanmıştım.

“Dairemden ne aldın?”

Hoşbeşle vakit kaybetmeden doğrudan konuya girmişti. Yine de en son birbirimize bu kadar yakın olduğumuz zamanı, elinin benimkini okşayarak bütün bedenime şimdi bile hissedebildiğim bir ürperti yaydığını düşünmeden edemedim.

“Bir mektuba sözlü olarak cevap vermemen gerek,” diye azarladım onu.

“Soruyu bir kâğıda yazıp konuşmadan sana mı uzatmalıydım?”

Omuz silktim. “Muhtemelen.” Kenara çekilip onu içeri aldım.

“Cidden,” dedi bu sefer biraz sırtarak. “Ne aldın?” Oturma odasına baktığında Bruno’yu yavru kedilerle oynarken gördü. “Bruno’yu mu?”

“Hayır. Yani evet ama ondan bahsetmiyordum. Bu arada onu oturması için eğittim.”

Bundan şüphe eder gibi bir hâli vardı. “Nasıl? Çok inatçıdır.”

“Bir parça peynir için yapmayacağı şey yok.”

Mutfağa gidip bir paket peynir aldım. Kokusunu alan Bruno koşa koşa yanıma geldi. Videodaki el işaretini yaptım. Yavru poposunu yere indirip beklentiyle bana bakmaya başladı. Ona peynir parçasını verdim. Peynirini yedikten sonra yavru kedilere katılmak için koşarak odanın diğer tarafına gitti.

Luca’nın yüzündeki ifadeden, etkilendiği ve belki biraz da kıskandığı belli oluyordu.

“Köpeklerle büyüdüğünü bilmiyordum,” dedi.

“Hiç köpeğim olmadı.”

“Ciddi misin? Yani köpek terbiyecisi olmanı tesadüfe mi borçluyuz?”

“Bu öğleden sonra bir sürü video izledim,” dedim. “Ayrıca çocukken bir gelinciğim vardı. Ona yeni numaralar öğretmeyi çok severdim.”

Luca gülümsedi. Kanepemin kolçağına yaslandı. “Sanırım beşinci sınıfta kurduğun hayaller gerçek olmuş. Bana yazdığın ilk mektupta da bir gelincik istediğinden bahsetmemiş miydin?”

“Bir de kedi istemiştim. Şimdi iki tane var.”

Burnundan güldü. “O zamanlar kediler hakkında ne demiştin?”

“Kedilerin sıkıcı olduğunu söylemiştin ve tam da bu yüzden benim için yaratıldıklarını. Ya da onun gibi bir şey.”

İkimiz de oturma odasında Bruno'ya saldıran Roland ve Phoebe'ye baktık.

“Bu konuda yanılmış olabilirim.” Kanepeden uzaklaşıp bana doğru bir adım attı ama sonra yanımdan geçip mutfak adasına yönelince arkamı dönmek zorunda kaldım.

“Birçok konuda yanıldın,” diye hatırlattım ona. “Birincisi, annemle babam kardeş değil.”

Ben de peşinden adaya gittim ve bir tabure çekip oturdum. Bacak bacak üstüne attığımda ayağım dizine çarptı. Ayağıma bir bakış atsa da yerinden kıpırdamadı. Ben de hareket etmedim. Ayağımın bacağına değdiği nokta sanki alev almıştı. Tek odaklanabildiğim şey buydu. Sıcaklık bacağımdan vücudumun geri kalanına yayıldı.

Yeniden gözlerime bakmadan önce Ademelmasının yukarı aşağı hareket edişini izledim. “O zamanlar mankafanın tekliydim, değil mi?”

“O zamanlar mı? Yani artık değil misin?”

Gülümsemesi solar gibi oldu. Bir an için çok mu ileri gittim diye merak ettim. Ayağımı dizinden uzaklaştırarak dikkatini tekrar bacaklarıma çektim.

“Yine mektupları okuyordun,” dedi başını kaldırmadan, “değil mi?”

“Evet. Sen de öyle.”

“Kutumu görmüş olabileceğini tahmin ettim.”

“Mektupların hepsini saklamana şaşırdım. Onları saklayan tek kişi ben miyim diye hep merak ederdim.”

“İlkini attım,” dedi. “Sonra pişman olup çöpten çıkardım. Onları atmaya elim gitmedi.”

“İlk yıl benden gerçekten nefret ettiğini düşünmüştüm,” dedim. “Başka kimsenin mektup arkadaşına yazmadığını fark

ettiğimde belki de benden düşünmemi istediğin kadar nefret etmiyorsundur diye düşündüm."

Bana tekrar baktığında o buz mavisi gözleri yıllardır ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. "Senden nefret ettiğimi düşündüysen mektupları neden sakladın?"

Omuz silktim. "Açıklaması zor. Çok duygusal olduğum için demek isterdim ama muhtemelen sadece istifciydim. Eskiden annem beni atmaya zorlayana kadar tüm doğum günü kartlarımı yıllarca sakladım."

"İstersen yukarıda iki mektubum daha var," dedi. "Sen taşındıktan sonra sana göndermeye çalıştığım mektuplar. Geçen gün onları sana vermeye çalıştım ama sanırım bana hâlâ çok kızgındın."

Bunu, hâlâ öyle olup olmadığımı merak ediyormuş gibi çekinerek söylemişti.

"Ah. Şey. Bu biraz tuhaf olacak."

"Ne?"

"Dairenden aldığım şey oydu."

Kaşlarını çattı. "Mektupları aldın mı?"

"Sonuçta bana yazılmışlardı." Omuz silktim.

Başı hafifçe yana eğilirken dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ortadan kaybolduklarını fark etmedliğime şaşırdım. Ne zaman aldın?"

"Onları bana vermeye çalıştıktan bir gün sonra. Diğer mektupların yanındaydılar."

Kaşını kaldırdı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"O gün pek arkadaş canlısı değildin, unuttun mu?"

İç geçirdi. "Yatak odasındaki becerilerimle ilgili yorumuna aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Hah! Buna bozulduğunu biliyordum." Bu konuda neden bu kadar böbürlendiğimi bilmiyordum. Luca diz çökmüş, Bru-

no'nun tasmaşını ve kayışını geri takarken aklıma bir fikir geldi. "Mektuplarımızı okumak ister misin?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Nasıl yani?"

"Yani hepsini birlikte okuyabiliriz. Son zamanlarda bazıları-
nı tekrar okudum ama bende sadece senden gelenler var. Sıra-
sıyla okusak mesela?"

"Bruno'yu yürüyüşe çıkarmalıyım."

"Ya. Boş ver öyleyse. Sadece düşündüm ki..."

"Onları yürüyüşten sonra okuyabiliriz," dedi sözümü keserek.
Gülümsedim. "Ben kutumu alayım, sonra yukarıda buluşa-
lım mı?"

"Anlaştık."

Otuz Altıncı Bölüm

TATLI VE MASUM

Luca

Yukarı çıktığımda Naomi elinde bir kutuyla kapımda bekliyordu. Neden direkt içeri girmediğini bilmiyordum. Sonuçta dairemin anahtarı onda da vardı. Kapıyı açtım ve içeri geçtik. O kanepeye yerleşirken ben de köpeği besledim. Mobilyalarım onunkiler kadar güzel değildi. Buraya taşındığımda hepsini ikinci el dükkânından almıştım. Pejmürde değillerdi ama hiçbir şey birbirine uymuyordu.

Yatak odasına gidip mektup kutumu aldım. Oturma odasına dönünce kanepede Naomi'nin yanına oturdum. Onu sıkıştırıyormuşum gibi hissetmemesi için aramızda bolca boşluk bıraktım.

Öne doğru eğilip yere bıraktığı kutusunu açtı. İçinden bir yığın eski mektup çıkardı. Eski çocuksu el yazımı hemen tanıdım. Görünce bir garip hissettim. Naomi tekrar doğrulurken bana biraz daha yaklaştı. Kendime çok fazla anlam çıkarmam gerektiğini söylesem de saçlarının kokusunu buradan alabiliyordum ve bu bende ona biraz daha yaklaşıp içime çekme isteği uyandırıyor. Onu boynundan öpünce ensesindeki tüylerin nasıl diken diken olduğunu biliyordum. Bunu tekrar görmek istiyordum.

Tek düşünebildiğim şeyin bu olduğunu bilseydi muhtemelen bana bu kadar yakın oturmazdı.

Ayaklarını altına alarak oturdu ve mektup yığınına bana uzattı.

“Sen bunları oku,” dedi. “Ben de kendi yolladıklarımı okuyacağım.”

Kendi kutumdan çıkardığım mektup yığınına ona uzattım. Ters kronolojik sıradaydılar. Penny tüm mektuplarımı kutudan boşalttıktan sonra saatlerce onları tekrar sıraya dizmekle uğraşmış ve hepsini tek tek okuyarak dikkatimi dağıtmıştı. Bana verdiği yığına bir göz attım. Onunki de aynı şekilde sıralanmıştı.

Ona verdiğim yığının en altından ilk mektubu çıkarıp okumaya başladı.

“Sevgili Luca. Yeni mektup arkadaşın olacağım için çok heyecanlıyım. Öğretmenim Kaliforniya’da...”

“Dur,” diyerek lafını böldüm.

Gözlerini şaşkınlıkla açarak bana baktı. “Neden?”

“O tonda okuma.”

Kaşları çatıldı. “Hangi tonda?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Kendini çok tatlı ve masummuş gibi gösteriyorsun. Sıra bana geldiğinde tam bir pislik gibi görüneceğim.”

“Flaş haber. Tam bir pisliktin. Yazarken hayal ettiğim ton buydu, dolayısıyla okuyacağım ton da bu olacak.”

Mektubunu okumayı bitirdiğinde sıra bana geldi.

“Vay canına,” dedim. “El yazım berbatmış.”

“Öyleydi,” dedi katılarak. “Bu karalamayı deşifre etmek zorunda kaldıktan sonra ne kadar acımasız şeyler yazdığını keşfettiğimde neler hissettiğimi sen düşün.”

“Yıkılmış olmalısın.”

“Öyleydim.” Üzgün bir yüz ifadesi takınarak abartılı bir tavırla altdudağını büktü.

Eğilip onu öpmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Gü-lümsedi ve bir an için ben onu kandırmadan önceki hâlimize dönmüşüz gibiydi. Yine de beni o kadar kolay affedeceğini dü-şünecek kadar aptal değildim. Gözleri bir an için ağzıma kaydı, o kadar hızlıydı ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra yeniden gü-lümseyerek dikkatini tekrar mektuplara çevirdi.

“Sıra sende,” dedi.

Mektuplarımızı sırayla birbirimize okuduk, yazdığımızı bile unuttuğumuz bazı şeylere gülerken bazılarına suratlarımızı bu-ruşturduk. Okurken zaman çabucak geçmiş, ben farkına bile varmadan hava kararmıştı. Sadece Bruno’yu tekrar gezdirecek kadar ara verdik. Ben dışarıdayken Naomi mutfağıma girmişti ve döndüğümde sıcacık bir ızgara peynirli sandviçle karşılaştım. Yemeğimizi mutfakta yedikten sonra oturma odasına döndük.

Kanepeye oturdum ve o da yanıma çöktü, o kadar yakındık ki kolu koluma değiyordu. Ayaklarını altına alarak oturduğun-da bacağı benimkinin üzerine gelecek şekilde büküldü. Ona bakmak için çenemi aşağı eğdim ama bana hiç aldırılmıyordu. Elinde tuttuğu bir yığın mektubu okumaya hazır bekliyordu.

Sevgili Luca,

Tuhaf bir şey duymak ister misin? Bugün biri veran-dama bir kutu dolusu muz bırakmış. Gerçekten kafam karıştı. Tatil sezonu boyunca verandama bırakılan Noel kurabiyeleri olmuştu. Ama şu anda tatil sezonuna yakın bile değiliz, bu yüzden neler olup bittiğinden emin değili-m. Muzla ilgili bilmem gereken bir tatil olup olmadığını çözmeye çalışıyorum.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Biri seni maymun sanmış, hiç şaşırmadım. Bu yüzden kapma muz bırakmışlar. Meyve demişken, bugün ilk kez bir meyve bahçesine gittim. İnsanların marketten çok daha ucuza satın alabilecekleri ve bütün işi başkasına yaptırabilecekleri hâlde kendi elmalarını toplamak için gülünç paralar ödediklerini biliyor muydun? Her neyse, aklıma sen geldin. Bahse girerim elmaları marketin üzerine yapıştırdığı etiketi çıkarmadan yiyorsundur. Muhtemelen çekirdeğine kadar mideye indiriyorsundur. Hatta varsa sapını da yersin sen.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Elmayı aynen böyle yiyorum. Çok güçlü bir sindirim sistemim var. Sana sürekli yazmayı midemin kaldırabilmesinin sebebi de bu.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Bir fikrim var. İkimiz de yirmi beş yaşına geldiğimizde hâlâ yalnız olursak, evlenelim. Ne dersin? Bu arada, Naomi Light nasıl bir isim? Üç yıldır saçını kestirmemiş ve saç uçlarını kesmek için tırnak makası kullanan bir adamın uydurduğu tuhaf bir süper kahramana benziyor.

Sevgiler,

Luca

Sevgili Luca,

Yirmi beşimize çok varmış gibi konuşuyorsun. Ama yok. Gelecek ay yirmi beş yaşına giriyorum ve bu arada yalnız da değilim. Ayrıca bana bir cümlede yarım yamalak bir evlenme teklifi edip bir sonraki cümlede adımı aşağılayarak nasıl evet dememi bekliyorsun? Yine tuzlu su içiyor olmalısın.

Sevgiler,

Naomi

Mektubu kucağına koydu ve bana baktı. Suratlarımız o kadar yakındı ki, biraz eğilsem dudaklarına dokunabilirdim.

“Bu yalnızca birkaç yıl önceydi,” dedi. “Yirmi beş yaşında evlilik anlaşması yapmaya çalışırken halihazırda Penelope’yle nişanlı değil miydin?”

“Hayır. O mektubu yazarken ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.”

Bir süre bir şey demedi. Düşündüğü belliydi. Nefesimi tutup ağzından çıkacakları bekledim. “Onunla uzun zaman birlikteymişsin. Askerdeyken tanışmışsınız. Maxwell öyle demişti.”

Bedenim tamamen kasıldı. Penny hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum. Naomi geri çekilmeye başladı fakat kolumu omzuna koyduğumda hareket etmeyi bıraktı. “Bir süre öylesine çıktık. Bir ayrılıp bir barışan çiftlerdendik,” dedim. “Onunla bir ilişkide olmayı hiç istemedim.”

“Öyleyse neden ona evlenme teklif ettin?” Gözlerimin içine baktı. Ben de bakışlarına karşılık verdim.

“Etmedim.”

Kaşlarını çattı. Belli ki yalan söylediğimi düşünüyordu. Keşke kim olduğumu saklayarak güvenini kırmış olmasaydım.

“Kredi kartımı kullanarak kendine bir yüzük aldı, sonra da düğünümüzü planlamaya başladı,” diye devam ettim.

Naomi gözlerini devirdi, sonra geri çekilerek benim önümdeki yığından en son gönderilen mektuplardan birini aldı. Penny’yle Teksas’a taşınmadan önce ona yazdığım son mektuptu bu.

“Bu mektupta da böyle demiştin,” dedi. “Gerçekten olayların bu şekilde geliştiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

İç çektim. Daha önce kimseye hikâyenin tamamını anlatmak zorunda kalmamıştım. Çoğu insan nişanlanmış gibi davranacak kadar çılgın biriyle evlenmenin kıyısından döndüğümü kabul etmeye razı olurdu. Ama Naomi gerçeği duymayı hak ediyordu.

“Bir yanlış anlaşılma oldu.”

“Nasıl?”

“Ben de oraya geliyorum.” Devam etmeden önce boğazımı temizlemek için bir yudum su içtim. “Penny’yle ordudan hemen hemen aynı tarihlerde ayrıldık. Onunla birlikte Dallas’a dönmeyi asla kabul etmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden peşimden San Diego’ya geldi. Üniversitede karşılaşana kadar bundan haberim yoktu. Sanırım sevgimi kazanabileceğini düşünüyordu. Birkaç hafta ondan uzak durdum ama çok ısrarcıydı. Her gün karşıma çıkmayı başardı. Sürekli ısrarları gardımı düşürmeme neden oldu. O zamanlar bir yurttta yaşıyordu ve benim de kendi dairem vardı. Dairemde giderek daha fazla zaman geçirmeye başladı, ta ki bir gün ben taşındığını fark edene kadar. Bu konuyu onunla konuştuğumda, kiranın yarısını ödemeyi teklif etti. İşsizlik maaşıyla geçiniyordum ve kiram pahalıydı, ben de razı oldum. Bir süre sonra tüm arkadaşlarıma kendini kız arkadaşım olarak tanıtmaya başladı.

“Buna itiraz etmek zordu. Birlikte yaşıyorduk, market alışverişine birlikte çıkıyorduk, okula aynı arabayla gidiyorduk. Hatta ailesi birkaç kez bizi ziyarete geldi. Okulu bitirdiğimizde

Dallas'a taşınmaktan bahsederdi, ben de o gün geldiğinde her şeyin biteceğini düşünüyordum. Meğer onunla birlikte taşınmamı istiyormuş. Ben veterinerlik okulundaydım, eğitimim onunkinden daha uzun sürecekti, bu yüzden bu konuşmayı bir süreliğine erteleyebildim. Sanırım ona karşı dürüst olmalıydım. Ona her zaman bağlanmaya hazır olmadığımı söylerdim ama sanırım bir süre sonra hâlâ böyle hissettiğimi bildiğini varsaydım. Yanılmışım. Bir gün Ben'le konuşmamıza kulak misafiri oldu ve onun hakkında konuştuğumuzu sandı. Evleneceğimiz fikrine kapıldı."

"Ben'le konuşmanızdan bu çıkarıma nasıl vardı?" diye sordu Naomi kaşlarını çatarak. "Onun böyle düşünmesine neden olacak ne dedin?"

"Orası..." Söylemekle söylememek arasında kaldım. "Orası önemli değil. Yaklaşık bir yıl sonra, sanırım evlenme teklif etmemi beklemekten sıkılmış olacak ki düğünümüzü planlamaya başladı ve benim kredi kartımı kullanarak kendine bir yüzük aldı."

Gözleri kısılırken kanepede bütün bedenini bana doğru çevirdi. "Bu hiç mantıklı değil. Önemli bir detayı atlıyormuşsun gibi hissediyorum."

Konunun uzamamasını umarak omuz silktilim. "Kaçığın tekiydi."

"Sebebi Ben'le konuştuğunuz şeydi, değil mi? Onu aldatıyor muydun?"

"Hayır. Hayır, hayır."

Yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Bana yine yalan söyleme. Luca, Ben'le ne konuşuyordunuz da nişanlandığınızı düşündü?"

Ona söylersem deli olduğumu düşüneceğinin farkındaydım. Söylemezsem de bana bir daha asla güvenmeyecekti. Söylemek zorundaydım. Kendimi olacıklara hazırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Senden bahsediyordum."

“Benden mi?”

“Ben mektupları başından beri biliyordu. En iyi arkadaşım diyebileceğim tek insandı. Beşinci sınıfta sana böyle kötü şeyler yazdığım için bana kızardı. Ortaokuldayken kendimi bir bok sanırdım. Her gün koluma başka bir kızı takardım. Lisede de durum değişmedi. Yani ilk iki yıl için.” Durup bir iç çektim. “Bunun acınası olduğunu düşüneceksin.”

Kaşını kaldırdı. “Yanlışlıkla biriyle nişanlanmaktan daha mı acınası?”

“Doğru dedin.”

“Devam et,” dedi.

Bunu itiraf ederken ona bakmak zor olduğu için gözlerimi sehpaye diktim. “Ben üçüncü sınıfta kimseyle çıkmadığım için benimle dalga geçmeye başladı. Bu durumun muhtemelen sana yazdığım mektuplarla bir ilgisi olduğunu söyledi. Ne kadar haklı olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Lisede o kadar yakın değildik ama yine de birkaç ortak dersimiz vardı ve bende bir şeylerin değiştiğini fark etmişti. Ben acemi birliğine gittikten sonra hiç konuşmadık. San Diego’ya döndükten yaklaşık üç yıl sonra onunla karşılaştım. Penny’yle sarmaş dolaştık. Daha sonra bana sonunda hayatıma devam ettiğimi ve artık ‘beşinci sınıftaki o kıza’ takılıp kalmadığımı gördüğüne sevindiğini söyledi.”

Sehpanın üzerinde okuduğum son mektubu işaret ettim, yirmi beş yaşında evlenme anlaşmasının olduğu mektubu yani. “Sana o mektubu bu olaydan iki gün önce yazmıştım. Ben’e evleneceğimizi, sana çoktan evlenme teklif ettiğimi ve mükemmel yüzüğü seçmene izin vereceğimi söyledim. Sanırım Penny de tam o sırada odanın önünden geçiyordu. Senin adını söylediğimi hiç duymadı. Onun hakkında konuştuğumu sandı.”

“Ama ona evlenme teklif etmemiştin. Sırf Ben’le yaptığın bir konuşmaya kulak misafiri olduğu için neden öyle düşünsün ki?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Sanırım bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki kafasında bir teklif uydurdu.”

“Ben’le konuşurken sesindeki alaycı tonu duymuştur herhalde.”

“Alay etmiyordum.” Gözlerini kıstığında ekledim: “Tamam, belki de sadece seninle evli olma fikri hoşuma gitmişti. Benimle buluşman için seni ikna etmeye niyetliydim. Evlenmek bir sonraki mantıklı adım gibi görünüyordu.”

“Hadi ama,” dedi gülerek. “Gerçekten seninle evlenmeyi kabul edeceğimi mi düşündün? Seni tanıımıyordum bile.”

Gülüşü içimde bir şeyleri uyandırdı. Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı ve ağzımın kenarları genişlerken yüzüme yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordum. “Belki zor ama imkânsız değil. Ne de olsa, Penny’ye onu sevdiğimi hiç söylemedim ama o evleneceğimizi sanıyordu.”

Naomi esnedi. “Sahi mi? O iki küçük kelimeyi hiç söylemedin mi? Mecburiyetten bile mi?”

“Yoruldun mu? Geç oluyor.”

Başını iki yana salladı. “Zaten çoğunu okuduk. Sadece birkaç yıl kaldı. Çok zamanımızı almaz. Ve şey hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum...” Bir esnemeyle daha cebelleşirken eliyle ağzını kapattı. Cümlesini bitirdiğinde anlaşılmasa da bir mırıltıdan başka bir şey duyulmamıştı.

Gülmeye başladım. Bu kadar yorgunken çok sevimli oluyordu. Uzanıp ona sarılmak istesem de kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. “Ne dedin?”

“Bana neden bu kadar kafayı taktığını bilmek istiyorum.”

“Bunu daha sonra konuşuruz. Sen uyumadan önce bu mektupları bitirmemiz gerek.”

Otuz Yedinci Bölüm

KÂĞIT KESİĞİ

Naomi

Uyandığımda kendimi Luca ile kanepenin sırtı arasında sıkışmış hâlde buldum. Başım göğsüne yaslanmıştı ve sert bir şey karnımı dürtüyordu. Etraf karanlıktı, aşağı baktığımda Bruno'nun aramızda uyuduğunu gördüm. Bacaklarını iyice uzatmıştı. Beni dürtükleyen de ayaklarıydı.

Karnımı tekmelemeyi bırakması için uzanıp Bruno'yu başka tarafa çevirdim. Yavru köpek esneyip yattığı yerde dönerek bu sefer de ayaklarını Luca'ya batırdı. Luca homurdandı. Kimseye çarpmamaya dikkat ederek doğruldum. Mektup yığınları sehpanın üzerinde bıraktığımız gibi duruyordu. Karanlık odada etrafıma bakınıp bir saat aradım.

Hareketlerim Luca'yı uyandırmış olacak ki ona baktığımda gözleri açıktı.

“Selam,” dedi.

“Saat kaç? Uyuyakalmak istememiştim.”

Telefonuna dokunduğunda ekranı aydınlandı. “İkiye geliyor.”

“Eve gitsem iyi olacak. İşe hazırlanmam gerek.”

Koltuktan daha rahat kalkabilmem için doğruldu ama hemen hareket etmedim. İkimiz de Bruno'nun uykusunda kanepenin ortasından arka ucuna doğru yuvarlanışını izledik. Onun

bu hâline gülerken elimle ağzımı kapatarak ses çıkarmamaya çalıştım. Sonra yavru köpeğin beni duyamadığını hatırladım. Luca'yla göz göze geldiğimizde birbirimize gülümsedik.

Loş ışıktaki gözleri uykulu, gözbebekleriye koyu görünüyordu. Saçları dağınıktı ve sakalları çıkmaya başlamıştı. Ona biraz daha yaklaşır kirli sakalının tenimde bıraktığı hissi kendime hatırlatmamak için kendimi zor tuttum.

“Onu eğitmede bu kadar ilerleme kaydetmiş olman harika,” dedi köpekten bahsederek. “Ona yeni bir ev bulmayı kolaylaştıracak.”

Bunu duyunca yüzümdeki gülümseme soldu. Bazen Bruno'nun barınağa ait olduğunu ve Luca'nın ona sadece geçici olarak baktığını unuttuyordum. “Bu ne zaman olur sence?” diye sordum.

Omuz silkti. “Aylar sürebilir. Haftalar. Günler. Bu hafta sonu bir sahiplendirme etkinliği olacak. Henüz hazır olacağını düşünmüyordum ama sabah barınağı arayıp orada olmasını isteyip istemediklerini öğreneceğim.”

“Ya.” Bakışlarım tekrar uyuyan yavruya çevrildi. Neden bu kadar üzüldüğümü bilmiyordum. “Sanırım onunla daha fazla zaman geçireceğimizi düşünmüştüm.”

Kanepeden kalktım. Luca da arkamdan ayaklandı. Mektup kutumu alıp ona döndüm.

“Onları seninle okumak güzeldi,” dedi.

Cevap veremeyecek kadar yorgun ve karmaşık duygular içinde başımla onayladım.

“Belki daha sonra onları okumayı bitirebiliriz, ne dersin?” diye sordu.

“Evet. Tabii.”

Beni kapıya kadar geçirdi. “Seni eve bırakabilirim,” diye teklif etti benim için kapıyı açarken.

“Teşekkür ederim ama idare edebilirim. Ne de olsa başka yere gitmiyorum. Ayrıca,” diye ekledim karnıma dayadığım kutuyu işaret ederek, “biri bir şey yapmaya kalkışırsa, kendimi savunmak için bu mektup kutusunu kullanabilirim.”

“Kelimeleri silah olarak kullanmak yepyeni bir anlam kazandı.”

Koridora çıktım, ardından yüzümü ona döndüm. Aramızda bir şeyler değişmişti. Artık ona kızgın değildim. Bana kim olduğunu söylemeden önceki hâlimize dönmek istiyordum. Ona tekrar güvenmek istiyordum.

Kapı aralığında durmuş, ben kollarımdaki kutuyu düzeltirken beni izliyordu. Oyalanıyordum. Şimdiye kadar arkamı dönüp merdiven boşluğunun yolunu tutabilirdim ama bir şey beni burada, bu koridorda tutuyordu.

“İyi geceler,” dedim ben yeni bir güne başlayacak olmama rağmen. Onun uyumaya devam edeceğini biliyordum.

Arkamı dönüp merdiven boşluğuna yöneldim. Neredeyse varmışım ki arkamdan hızla gelen ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden baktığımda Luca’nın peşimden geldiğini gördüm.

“Sana beni bırakmana gerek olmadığını...”

Ben cümlemin sonunu getiremeden yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Kutuyu hâlâ karnımda tuttuğumdan aramızda garip bir şekilde duruyordu ve bana ulaşmak için kutunun üzerinden uzanması gerekmişti. Benimkilerin üzerindeki dudakları sıcacıktı ve kirli sakalı tam da hayalimdeki gibi yüzümü gıdıklıyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki elimdeki kutuyu düşürmekten korktum.

Dudaklarımızı ayırdığında bir adım geri çekilip merdiven boşluğuna çıkan kapıyı açtı.

“Üzgünüm,” dedi. “Sadece senin için kapıyı açmaya geliyordum ama...”

“Ama?” dedim lafını yarım bıraktığında.

“Seni öpmek istemediğimi düşünerek eve gitmeni istemedim.”

Yüzümde bir gülümseme belirse de ne diyeceğimi bilemedim. Onu, o öpücüğü ve bu gece olan her şeyi düşünerek kendi katıma inmeye başladım.

Daireme geri döndüm ve kapıyı açabilmek için kutuyu yere bıraktım. Anahtarı çevirmeden önce tereddüt ettim. Belki her şeyi fazla düşünüyordum. Bu benim için yeni bir şey sayılmazdı. Daha önce aramızda harika bir bağ vardı ve geceyi onunla eski mektupları okuyarak geçirdikten sonra hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyordum. Ona güvenmeyi o kadar çok istiyordum ki belki de güvenmemek için sebep aramayı bırakmalıyım.

“Ev sahibi olmanın şerefine,” dedi Anne kadehini benimkiyle tokuşturarak. “İpotek konusunda yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Mükemmel bir ev arkadaşı olduğumu söylerler.”

Cuma gecesi idi. Öğleden sonrayı yeni evimi son bir kez daha inceleyerek ve bileğim ağrıyana ve bir karpal tünel sendromuna yakalandığımdan emin olana kadar bir sürü belge imzalayarak geçirdim. İşim bittiğinde yeni evimin anahtarını teslim edip beni uğurladılar. Yeni bir ev satın almanın bu kadar heyecansız olacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi Anne’le beş yıldızlı bir restoranda, pahalı bir akşam yemeği ve bir şişe şampanyayla kutlama yapıyorduk.

“Zaten iki ev arkadaşım var,” dedim ona. “İsimleri de Roland ve Phoebe.”

Gözlerini devirdi. “Kediler ev arkadaşı sayılmaz.”

“Nedenmiş?”

“Kira ödemiyorlar çünkü.”

“Onları bir hayvan modellik ajansına yazdırmayı düşünüyorum. Onlara öğrettiğim numaralarla iyi bir iş bulabileceklerinden eminim.”

“Çok garipsin,” dedi. Şampanyasından bir yudum aldı ve tam o sırada masanın üzerindeki telefonu titreşti. Ekranı göremeyeyim diye hızla ters çevirse de çok geç kalmıştı.

“Patrick sana mesaj mı atıyor? Sende numarası olduğunu bilmiyordum.”

“Ona yeni evinin önünde çekildiğimiz fotoğrafı gönderdim,” dedi. Soğukkanlılığını korumaya çalıştığını görebiliyordum ancak yüzü giderek pembeleşiyordu.

“Aman Tanrım. Ondan hoşlanıyorsun.”

“Ne? Hayır. Tabii ki hoşlanmıyorum. Adam benim patronum ve kel sayılır.”

Gülerken neredeyse şampanyamı püskürtecektim. “Maxwell’i de sevimli bulmuştun.”

“Kim?”

“Luca’nın Georgi’da tanıştığımız şu eski arkadaşı. O da keldi.” Omuz silktili. “Ne olmuş? Bunun Patrick’le bir alakası yok.”

Gülümseyip konuyu uzatmamaya karar verdim. Yemeğin sonuna kadar telefonunu ekranı aşağı bakacak şekilde bıraktı.

“Yeni eve ne zaman taşınıyorsun?” diye sordu.

“Gelecek hafta nakliyeciler gelecek. Bu hafta sonu toplanmaya başlayacağım.”

“Güzel. Peki ya Luca?”

“Ne olmuş ona?”

“Hiç salağa yatma. Onunla ilgili ne yapacaksın?”

Gülümsedim. “Var aklımda bir şeyler.”

Otuz Sekizinci Bölüm

YOLUN SONU

Luca

Kapımın çalındığını duyunca yataktan kalktım ve üzerime bir şey geçirmekle uğraşmadan kapıya yöneldim. Bana çok kişi uğramaz, uğrayan da bu saatte gelmezdi. Gelebileceğini tahmin ettiğim tek bir kişi vardı ama kapıyı açtığımda karşımdakinin o olduğunu görünce yine de şaşırdım.

“Naomi.”

Onu içeri davet etmemi beklemedi. Kapımdan içeri girip parmak uçlarında durdu ve beni öptü. Dudaklarında şarap tadı vardı. Bütün gün nerede olduğunu sormadım. Şimdi buradaydı, beni öpüyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Onu bırakmadan arkasına uzanıp kapıyı kapattım. Mobilyalara çarpıp köpek oyuncaklarına takılarak yatak odama ilerlerken de beni öpmeyi bırakmadı. Odaya geldiğimizde kendimizi yatağımızda bulduk. Öpücüklerin ve sıcak bir odada bile çıplak tene değdiğinde tüyleri diken diken eden türden hafif dokunuşların arasında yavaş yavaş giysilerini çıkardı.

Bittiğinde başını göğsüme dayadı ve öylece uzandık. Derin nefesler alıyordu. Gözlerini göremiyordum ama sanırım uyuyordu. Sonsuza kadar böyle kalabilirdim ama onun da aynı fi-

kirde olup olmadığını bilmiyordum. Kalbini kırmıştım ve hâlâ telafi etmeye çalışıyordum.

Sabah olduğunda hâlâ yatağımdaydı. Bir süre onu uyurken izledim. Nadiren doya doya uyuyabiliyordu, o yüzden hiç uyan-dırmadım. Sessizce giyindikten sonra Bruno'yu hazırlayıp tüm eşyalarını topladım ve onu evcil hayvan dükkânına götürdüm. Geçici yuva olduğunuz bir hayvanla vedalaşmak her zaman zordu. Roland ve Phoebe'den önce yetişkin bir kediye evimi aç-mıştım, ondan önce de daha yaşlı bir köpek vardı. Hayvanlara fazla bağlanmamaya çalışsam da her seferinde aynı şey oluyor-du, başka bir hayvan gelene kadar eve döndüğümde bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum.

Sanırım bu durum Bruno'yla daha da zor olacaktı. Besledi-ğim diğer hayvanlardan daha özel olduğu için değil, Naomi de ona bağlandığı için. Evcil hayvan malzemeleri satan dükkânda Bruno'yla birlikte bir kafeste durup ilk sahiplenme başvurusun-da bulunan kişinin gelmesini beklerken kendimi bir başkasının evcil hayvanını veriyormuşum gibi hissediyordum.

Şimdi Naomi'nin onun ağladığını duymayacağı ve daireme gizlice girip buzdolabıma küçük notlar bırakması için hiçbir nedenin olmayacağı yeni evine gidecekti.

Bu sabah yağmur yağdığı için Bruno'nun kafesini geçen seferki gibi dışarı koymak yerine mağazanm içine taşımıştık, kafesi diğerleriyle birlikte orta koridora dizilmişti. Şiddetli yağ-murun insanları içeri girip evcil hayvan sahiplenmekten cay-dırmayacağını umuyordum.

Ön tarafa baktığımda dükkânın kapısından içeri kalın bir yağmurluk giymiş bir kadının girdiğini gördüm. Kapüşonunu çıkardığında bir an için o ateş kızılı saçları hayal ettiğimi san-dım. Onu apartmandan çıkarken ilk gördüğüm, bana kapıyı açtığı zamanki gibi hissettim. Ancak bu sefer yürüyüşünü ve

gölümsemediğinde yanaklarında beliren küçük gamzeleri nerede görsem tanıyacak kadar iyi biliyordum. Dükkâna giren kadının, daha tanışmadan âşık olduğum kadının ta kendisi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Beni ve Bruno'yu gördüğünde gülümsemesi genişlerken gamzeleri daha da belirginleşti.

“Burada ne işin var?” diye sordum. Onu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım.

Heyecanla kafesin kapısına atlayarak ona ulaşmaya çalışan Bruno'ya baktı. Sonra tekrar bana döndü. “Bruno'yu sahiplenmek için buradayım.”

Ona evet diyebilmeyi ve başvuru formlarını doldurmuş olan bir sürü insanın önüne geçmesine izin vermeyi çok isterdim ama işler öyle yürümüyordu. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi belli belirsiz soldu.

“Bruno için çoktan bir sürü başvuru yapıldı. Bir bekleme listesi var.”

Gülümsemesi genişlediğinde şaşırdım. “Ah, biliyorum. Başvuru formunu doldurdum bile. Bu sabah telefon geldi. Başvurum onaylanmış ve listede ilk ben varım.”

Kaşlarımı çattım. Başvuru listesine bakmadığım için söylediklerinden emin olamıyordum. “Öyle mi?”

“Sen bana bu hafta sonu sahiplenilebileceğini söyler söylemez onun için başvuruda bulundum.” Kafese uzanıp Bruno'yu okşadı. “Tanımadığım biriyle çekip gitmesine izin veremezdim.”

Masanın üzerindeki kâğıt yığınınına baktım ve başvurusunu bulana karıştırdım.

“Ama tüm kriterleri karşılamıyorsun,” dedim ona. “Bruno'nun bahçeli bir eve ihtiyacı var. Henüz küçük olduğundan şimdilik bir apartman dairesinde idare edebilir ama zamanla büyüyecek. Çok fazla alana ihtiyacı var.”

Eğilip yavru köpeği kucağına alarak göğsüne bastırdı. “Taşınıyorum.”

Kaşlarımı çattım. Bundan daha önce hiç bahsetmemişti. “Öyle mi?”

Başıyla onaylarken o güzel gülümsemesi hâlâ yüzünden silinmemişti. “Evet. Bir ev aldım.”

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyordum. “Ne zaman?”

“İşlemler dün tamamlandı.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir yandan Bruno’yu o sahiplen-
diği için mutluydum. Ama taşınacağını ve bunu bana şimdiye
kadar söylemediğini öğrenmek beni afallatmıştı.

Dün geceyi düşündükçe içimi tarif edemediğim bir duygu
dalgası kapladı. Başka bir yere taşınmadan önce birlikte son
bir gece geçirerek veda mı etmeye çalışmıştı diye düşünmeden
edemedim. Her şeyi berbat etmemden sonra hâlâ bana yazmak
isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum.

“Nereye?” diye sordum. Birkaç kelimeden daha uzun cüm-
leler kurma yetimi kaybetmiştim.

Gülümsedi fakat önceki gibi içten değildi. Çantasından bir
zarf çıkarıp bana uzattı. “Ben gittikten sonra oku.”

Naomi barınak çalışanlarından biriyle sahiplenme işlemini
tamamlarken ben elimdeki zarfa bakakaldım. Üzerinde onun
o tanıdık, kıvrımlı el yazısıyla yazılmış ismimden başka bir şey
yoktu. Ne bana ait bir adres. Ne de ona.

O gittikten sonra arabama binip şakır şakır yağan yağmu-
run altında bekledim. Parmağımı zarfın kapağının altına kay-
dırıp dikkatlice açtım.

Sevgili Luca,

*Haber kanalına iade adresi olmayan mektuplar gön-
derdiğin zamanı hatırlıyor musun? Ödeştik say. Yeni ad-*

resimi benim seninkini bulduğumdan daha hızlı bulabilir misin merak ediyorum.

Sevgiler,

Naomi

Sayfayı çevirdim, sonra zarfı tekrar kontrol ettim. Sonra omzumun üzerinden arabasının park yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Elbette bunu o gittikten sonra okumamı söylerdi. İlk seferinde kaçırmış olabileceğim bir ipucu bulma umuduyla mektubu tekrar okudum ama o alaycı nottan başka bir şey yoktu.

Telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim ama doğrudan telesekretere yönlendirdi. Bana cevap vermeyeceğini bilmeme rağmen mesaj attım. Onun beni aradığı gibi benim de onu aramam gerekiyordu.

Yağmurdan öteki tarafı zar zor seçilen ön camımdan karşıdaki çarpık binalara baktım ve gülmeye başladım. Acaba haber kanalına o ilk mektubu gönderdiğimde o da böyle mi hissetmişti?

Arabayı çalıştırıp evin yolunu tuttum. Eve vardığımda posta kutumu kontrol ettim ama ne yazık ki bana bir şey bırakmamıştı. Üçüncü kata çıktım. Kapısını çaldım ama açan olmadı. Bir an durup içeriyi dinledim ama sessizdi. Muhtemelen yeni evindeydi. Sanki bana ipucu verecekmiş gibi koridorunu baştan aşağı süzdüm ama hiçbir şey bulamadım.

Sonra aklıma bir şey geldi. Naomi öylece durup kucağına bir ipucunun düşmesini beklememişti. Eskiden yaşadığım sokakları karış karış dolaşmış, Carol Bell gibi hatırlamadığım eski komşularımla konuşmuştu. Belki benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Yandaki daireye koşup kapıyı çaldım. Kimse açmadı. Sonunda biri cevap verene kadar bir sonraki daireyi ve bir sonra-

kini denedim ama görünüşe bakılırsa Naomi komşularıyla pek konuşmuyordu ve hiçbirini nereye gittiğini bilmiyordu. Katındaki her bir kapıyı çalıp yarım düzine insanla konuştuktan sonra yenilgiye uğramış gibi hissetsem de henüz pes etmeye hazır değildim.

Tam asansöre binmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. Naomi gibi düşünmem lazımdı. Merdiven boşluğunun bana bir ipucu vereceğini umarak merdivenleri kullandım ama hiçbir şey çıkmadı. Lobiye indim. Joel masasında oturmuş bana alırdırmadan gazetesini okuyordu. Cevabı zaten bilsem de sormak zorundaydım.

“Naomi sana nereye taşındığını söylemedi, değil mi?”

Elindeki gazetenin üstünden kaşlarını çattı. “Barıştığınızı sanıyordum.”

“Sanırım cevabın hayır.”

Başıyla kapıyı işaret etti. “Onu bugün küçük kızla konuşurken gördüm.”

Dışarı baktığımda ıslak kaldırımında çömelmiş, bir çalının içinde tırtıl arayan Caitlin’i gördüm. Yağmur durmuş ve güneş açmıştı.

“Teşekkürler,” dedim Joel’a. Dışarı çıktım. “Selam evlat.”

Yüzünde büyük bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. “Bu çalılıkta bir koza var!”

“Harika. Hey, Naomi sana nereye taşınacağı hakkında bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” dedi hiç tereddüt etmeden. Tam kozayla ilgilenmeye geri dönecekken durup tekrar bana baktı. “Ah. Sana lokantaya gideceğini söylememi istedi.”

“Lokanta mı?”

“Hay aksi. Yani bunu sana söylememi istemedi. O sadece...” Caitlin sızlandı. “Her şeyi mahvediyorum.” Derin bir nefes alıp kendini yatıştırdı. Tekrar konuştuğunda ses tonu sanki bunun

üzerine çalışmış gibi tamamen değişmişti: “Lokantaya gideceğinden bahsetmiş olabilir.”

“İspanyol lokantasına mı?”

Caitlin başıyla onayladı. “Gerçekten nefis *huevos rancheros* yapan yer.”

Gülümsedim, abartılı aksanı komiğime gitmişti. Verdiği bilgiler için teşekkür edip sokağa çıktım. Restorana vardığımda gözlerim Naomi’yi aradı. Orada değildi. Tam gidecekken bir şey bana engel oldu. Birkaç hafta önce kahvaltı yaptığımız masaya yöneldim.

Masanın üzerinde iki büyük gülün yüz şeklinde yerleştirilmiş çeşitli jöle paketleri ve kahve kremaları vardı. Bir an için bunu bir çocuğun yaptığını düşündüm ama sonra daha yakından baktım. Naomi’yle plaja gittiğimiz gün kuma çizdiğim yüzlerin aynısıydı. Kendi kızıl saçlarını temsilen çilekli jöle paketleri bile kullanmıştı.

“Artık temizleyebilir miyim?”

Garsonun sesiyle irkildim. Beni izleyen birinin olduğunu fark etmemiştim. Ellerini kalçalarına koymuş ve kaşlarını kaldırmıştı.

“Evet. Sanırım ihtiyacım olanı aldım.”

Bu yeni ipucuyla, arabamı almak üzere caddenin karşısındaki otoparka geri döndüm. Sanırım Naomi’nin bir sonraki durağını biliyordum.

Sahile gittiğimde ayakkabılarımı çıkarmakla uğraşmadan koşa koşa kuma daldım. Naomi’yi ve kızgın kumların üzerinde yalınayak koşarken nasıl çığlık attığını hatırlayıp gülümsedim. Kum tepesinin zirvesine ulaştığımda ayakkabılarım kumla dolmuştu. Bugün burada Naomi’yle yalnız olduğumuz zamankinden çok daha fazla insan vardı. Bir süre kalabalığın içinde kızıl saçlarını aradım ama burada değildi.

Suya yaklaşıp ailelerin ve oyun oynayan çocukların arasından geçtim. Ne aradığımdan emin değildim ama burada olmam gerektiğini biliyordum. Suyun oradaki deniz yosunu yığınınından ayrılmış gibi görünen bir yosun yığınınına ulaştığımda durdum. Tamamını görebilmek için bir adım geri çekildim. Yerde yosunlarla bir sayı yazılmıştı: 1372.

Başka hiçbir şey yoktu. Sadece sayı vardı. Kaşlarımı çatıp bunu açıklayacak bir şey bulma umuduyla sahile bakındım ama hiçbir şey bulamadım.

Yakınlarda bir havlunun üzerinde güneşlenen bir kadın vardı. “Affedersiniz. Bunu kimin yaptığını gördünüz mü?” diye sordum kadına.

Onunla konuşmamdan rahatsız olmuş gibi bana baktı. “Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek.

Bakışlarımı tekrar sayıya çevirdim. Telefon numarasının bir parçası değildi. Hem onu zaten biliyordum. Bir adres olabilir miydi? Ama ne bir sokak adı vardı, ne şehir ne de posta kodu. Telefonumu çıkarıp haritaya “1372 Miami” yazdım. Birkaç farklı sokak adıyla birlikte bir dizi olası adres belirdi.

Nerede olduğunu bulmak için bu yerlerin her birini ziyaret etmem gerekeceğini fark ederek iç geçirdim. Arabama döndüm ve ilk adresi navigasyona girdim. Yola çıktım, on dört dakika sonra bir süredir kapalı gibi görünen bir dükkâna vardım. Yine de arabamdan inip bir ipucu bulma umuduyla tahtalarla çevrili ön kapıya doğru yürüdüm ama hiçbir şey yoktu. Arabama geri döndüm. Bu kez, listedeki diğer adrese gitmek yerine, her bir adresi Google’a girdim ve bunların işyeri mi yoksa konut mu olduğunu kontrol ettim.

Naomi bana yeni ev adresinin bir kısmını vermişse, zamanımı eski dükkânları dolaşarak harcamak istemiyordum.

Konut adreslerinin her birini bir emlak sitesine girip tekrar arattım. Böylelikle seçeneklerim daralmıştı. Buradan yaklaşık

on dakika uzaklıktaki bir mahallede adrese uyan bir ev vardı ve emlak sitesinde yakın zamanda satıldığı yazıyordu. Sanırım bulmuştum. Adresi navigasyonuma girip yola çıktım.

Evin ön bahçesi yemyeşil çimlerle kaplıydı ve palmye ağaçları vardı. Arka bahçe çitle çevriliydi, çatı kırmızı kiremitliydi ve kapalı bir garaj vardı, yani Naomi buradaysa arabasını göremeyecektim. Hâlâ evin önünde duran emlakçı tabelasının üzerinde büyük kırmızı harflerle SATILDI yazıyordu.

Arabamı sokağın karşısındaki evin önüne park edip indim. Kapısını çalmayı düşünüyordum ki posta kutusuna bantlanmış bir şey gözüme ilişti. Sokağın karşısına geçip posta kutusuna yaklaştım. Üzerinde adımın yazdığı beyaz bir zarfı bu. Posta kutusundan çıkarıp açtığımda içinden küçük bir kâğıt çıktı.

Sevgili Luca,

“Bizimle” ilgili en sevdiğim şeylerden biri her zaman dışarı çıkıp postayı kontrol etmek ve senden yeni bir mektup var mı diye merak etmek olmuştu. Her haftayı bir sonraki söyleyeceğin saçma şeyi bekleyerek geçirdim. Öyle ya da böyle hep aklımdaydın. Genelde sana ne yazacağımı düşünürdüm. Son iki yıl boyunca sık sık nereye gittiğini ve neden cevap yazmadığını merak ettim. Tekrar kopmamızı istemiyorum. Bu benim yeni adresim. Umarım güzel bir hayatın olur. Belki arada bir bana yazarsın.

Sevgiler,

Naomi

Elimdeki mektuba öylece bakarken bana neden böyle bir oyun oynattığını, sırf bana iyi bir hayat sürmemi ve birbirimize yazabileceğimizi söylemek için neden bunca zahmete girdiğini düşündüm şaşkınlıkla. İşlerin iyiye gittiğini ve beni affettiğini düşünmüştüm ama bu mektup yanıldığını fark etmemi sağla-

dı. Sanırım ona mektup yazmak hiç yoktan iyiydi ama ilişkimizin bundan ibaret olmamasını umuyordum. Hem bundan çok daha fazlasına sahip olmanın hem de bunu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için ona yazmaya cesaret edebilir miyim bilmiyordum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

YAZ BANA

Naomi

Yeni posta kutumun yanında dikilmiş, onun için yazdığım mektubu okurken evimin köşesinden ona doğru yaklaştım. Konuşmadan önce okumayı bitirdiğinden emin olana kadar bekledim.

“Ya da zaman kaybetmeyi bırakıp benimle içeri gelebilirsin.” Fal taşı gibi açılmış gözlerle bana döndüğünde arkasında olduğumu fark etmediği her hâlimden belliydi. “Hızlı davranmak zorunda değiliz. Beni ziyarete gelebilirsin, belki sonunda dairenden taşmırsın ve buzdolabına notlar bırakıp kanepenin iki ucundan birbirimize mektuplar yazarız.”

Elinde sımsıkı tuttuğu mektupla bir süre bana baktı. Yerinden kımldamadığını görünce acaba her şeyi yanlış mı anladım diye düşünmeye başladım. Belki de istediği bu değildi. Belki de dün gece ona kıyasla benim için daha fazla şey ifade etmişti. Kendimi daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde ifade etmemiştim ve şimdi bir yanıt vermemesi beni dehşete düşürüyordu.

“Seni seviyorum,” dedim ona.

Bu iki kelime onu sersemletmiş gibiydi, bana yaklaşıp ayaklarımı yerden keserken dudakları benimkilerle buluştu.

Ardından beni tekrar kaldırıma bırakırken kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bu mektup,” dedi elindeki zarfı kaldırarak. “Sandım ki...”

Cümlesinin sonunu getirmeden başını iki yana salladı. Böyle bir mektup yazmanın acımasızca olduğunu biliyordum ama zaten mektuplarımız hiçbir zaman nezaket dolu olmamıştı. Sanırım bu, son raundu kazandığım anlamına geliyordu.

Sonra güldü ve onun da bunun farkına varıp varmadığını merak ettim. Beni tekrar öptü ve geri çekildiğinde, “Geçici yuva olduğum her hayvanı sahiplenmeye devam edemezsin,” dedi.

Sanırım bu benimle geleceği anlamına geliyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

KAPANIŞ

İKİ YIL SONRA

Sevgili Naomi,

Sanırım bu küçük kutunun içinde pahalı bir bilezik olmadığı konusunda seni uyarmam gerek. Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum, özellikle de içindeki şey herhangi bir mücevher parçasından çok daha önemliyken. Açmadan önce, iddia ettiğinin aksine, yastıkların pozisyonunu düzeltmenin horlamanın gürültüsü ve yoğunluğu üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi olmadığını bilmelisin. İpu-cu vereyim: İçinde bir kutu burun bandı var.

Kahretsin. Sürprizi bozdum, değil mi? Bu konuda çok kötüyüm. Umarım hediyemi yine de beğenirsin. Tam bir beyefendi olduğum için yapıştırmana bile yardım edebilirim.

Yarın işten eve dönerken kedi maması alabilir misin? Neredeyse bitmek üzere ve kâsesi yarı boşken Roland'ın nasıl huysuzlandığını biliyorsun. Çok teşekkür ederim.
XOXOXO

Sevgiler,

Kocan

Mektuptan başımı kaldırıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni izleyen Luca'ya baktım. Mektuplarını okurken ver-

diğim tepkiyi görmeye bayılıyordu, özellikle de beni sinir edecek bir şey yaptığında.

“Horlamamla dalga geçtikten sonra kedi maması almamı mı bekliyorsun? Gerçekten mi?”

Omuz silkti. “Onlar senin kedilerin.”

“Beni sahiplenmem için kandıran sendin,” diye hatırlattım ona.

“Seni kandırmadım. Ayrıca horlamanla dalga geçmiyordum. İkimize de bir iyilik yapıyordum sadece.”

Kutuyu iteleyerek bana yaklaştırdı. Onu alıp küçük kutusuna sarılmış kurdeleyi dikkatlice çıkardıktan sonra ambalaj kâğıdını yırttı. İçinde bir not iliştirilmiş bir kutu burun bandı vardı: *Şaka yapıyorum. Kedi mamasını ben alırım.*

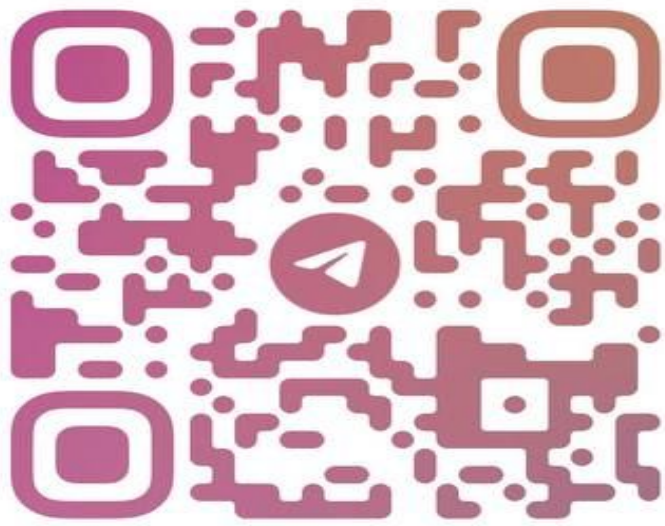
“Bak gördün mü, ben de önce mektubu okursun diye düşünmüştüm. Aksi hâlde notun bir anlamı olmayacaktı.”

Gözlerimi devirsem de yüzümde beliren gülümsemeye karşı koyamadım. Parmak ucunda yürüyerek yanına gittim ve onu öptüm.

“Ayrıca horlaman benim hatam. Bu olaydan önce çok sessiz uyuyordun.” Eliyle yedi aylık hamilelikten dolayı iyice şişen karnımı işaret etti.

“Hepsi senin fikrindi,” dedim katılarak.

O işe dönmek için kalkarken ben de onu kapıya kadar geçirdim. Dudaklarına bir öpücük daha kondurup gitmesini izledim. Arabasıyla uzaklaştığı sırada hâlâ gülümsüyordum. Şimdiden bir sonraki mektubumda ne yazacağımı düşünüyordum. Kanepeye oturdum, gerçi Bruno alanın yarısını kapladığı için bana pek yer kalmamıştı. Defterimi ve kalemimi alıp yazmaya başladım.

@AYISIGIKITAP